

СТИВЪН ГУЛД ТЕЛЕПОРТ

Превод от английски: Крум Бъчваров, —

chitanka.info

На Ралф Вичинанца, който променя човешкия живот.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Предишните ми романи, в които става дума за телепортиране, „Джъмър“ и „Рефлекс“, залегнаха в основата на филма „Телепорт“, заснет от студиата „Ню Риджънс“ и „Фокс“, и той ще бъде разпространен в началото на 2008 г. Подобно на повечето книги, създадени въз основа на филми, сюжетните събития и обстоятелства са адаптирани.

1.

ПУСТОТО МЯСТО

На всеки един-два месеца с татко се качвахме на колата и прекосявахме предградията, селата и фермите, докато стигдохме до Пустото място, както му виках аз. Веднъж гледах документален филм на Би Би Си за подобна местност — стори ми се, че я наричат Руби Хали, сега обаче знам, че всъщност е било Руб ал-Хали, „мястото на пустошта“. Представлява пясъчно море, което се равнява на една пета от Арабския полуостров, ала за нас такова място можеше да бъде Долината на смъртта, резерватът Хила или испанските Пиренеи, а веднъж дори и остров в Сиамския залив, до който доплавахме с лодка.

Но задължително трябваше да е пусто — да няма хора. За мене нямаше друго безопасно място, където да се упражнявам.

— Просто не можем да рискуваме, Гриф. Ако искаш да го правиш, това е единственият начин.

Тогава живеехме в Съединените щати, на осем хиляди километра от Англия, в Сан Диего, в апартамент, достроен над гараж, северно от Балбоа Парк, ала когато татко изричаше тия думи, се намирахме на сто и шейсет километра източно от къщи. Бяхме завили по прекия път за Юма, национално шосе 98, отбивка на междущатска магистрала 8. Беше горещ и ветровит ден и по асфалта навяваше пясък.

Тогава бях едва деветгодишен, няхах си представа как стоят нещата, все питах, все препирах.

— Тогава защо изобщо го правим — защо поемаме дори само този риск?

Той ме погледна и въздъхна, после върна очи към пътя и леко зави, за да избегне един носен от вятъра сух храст пустинни тръни, голям колкото фолксваген.

— Всичко се свежда до това... можеш ли да го направиш. Можеш ли да се откажеш от него? Имам предвид, за мен ще е все едно да прекарам остатъка от живота си в инвалидна количка, въпреки че мога да ходя. Ще се преструвам, че не съм способен на нищо, нали

разбираш, ще се насилвам да върша всичко по мъчния начин, когато бих могъл просто да стана, да направя няколко крачки и да достигна нужното ми нещо и без помощта на рампа за количката, дори на повисока лавица.

Той малко увеличи скоростта — бяхме стигнали до скалист участък, където не навяваше чак толкова много пясък.

— А и това си е дарба, по дяволите! Защо да не го правиш? Само защото ония... — Татко стисна устни и насочи вниманието си обратно към пътя.

Не продължих да ровичкам, като никога. Родителите ми просто нямаха желание да приказват за някои неща и едно от тях беше случилото се в Оксфорд, когато на петгодишна възраст скочих за пръв път от стълбището на Паметника на мъчениците пред цял автобус туристи. Е, не точно тогава, а после, щом стана онова, което ни накара да напуснем Великобритания и постоянно да се местим.

Татко внимателно следеше километража и се консултираше с картата. За пръв път идваше из тоя край — нашите Пустни места винаги бяха различни. Затова подмина пътя и със закъснение забеляза разклонението, защото куп сухи пустинни храсти скриваше решетката, служеща като преграда за добитъка — после просто върна назад и зави, превключвайки на четири предавки в мига, в който потегли по голия пясък.

— Каж ми правилата — нареди той.

— Стига де, тате! — Знаех правилата. Още откакто навърших шест години.

— Какво тогава, да се връщаме вкъщи, а? Два часа път е, но ще обърна.

Вдигнах ръка.

— Добре де, добре! — Изпънах четири пръста и започнах да ги отмятам един по един. — Никога не скачай на място, където може да те види някой. Никога не скачай близо до вкъщи. Никога не скачай два пъти до и от едно и също място. И никога, ама абсолютно никога не скачай, ако не се налага — или ако не ми кажете вие с мама.

— А какво означава, „ако не се налага“?

— Ако няма да пострадам или да ме хванат.

— Кой да те убие или хване?

— Който и да е. — Ония. Не знаех повече. Непознатите от Оксфорд.

— А какво ще се случи, ако нарушиш правилата?

— Ще трябва да се преместим. Пак.

— Да. Пак.

Продължихме още четирийсет и пет минути нататък, само че бавно.

— Тук става. Иначе прекалено ще се приближим до границата. Не бива да привличаме вниманието на граничарите. — Татко зави по едно сухо дърво и се отдалечи така, че да не се виждаме от пътя. От двете ни страни се издигаха високи склонове.

Трябваша ни десетина минути да се изкатерим на по-високия склон, за да се огледаме наоколо. Татко се взираше с бинокъла си. Това му отне цяла вечност.

— Добре — накрая заключи той. — Само в дърето, ясно?

Заподскачах на място.

— Сега ли?

— Давай.

Насочих поглед към смаления от далечината роувър на дъното на дърето и в следващия миг се озовах там — пясъкът се стелеше наоколо, докато бързах да отворя багажника.

Докато тате слезе при мене, вече бях нахлузил гащеризона и очилата. Маската висеше на шията ми. А когато се дотързузи през пясъка и чакъла, вече вадех пушката и патроните с боя.

Баща ми отпи глътка вода от бутилката и ми я подаде. Докато пиех, и той си сложи очилата и зареди оръжието.

— Не ме чакай да стрелям. Това нещо е доста бързо, сигурно шейсет метра в секунда, но пак можеш да скочиш, преди да те стигне, ако си на достатъчно голямо разстояние. Куршумите обаче летят със стотици метри в секунда. Ако чакаш да стрелят, пиши се умрял. Не допускай никой дори само да те вземе на мушка.

Тъкмо си слагах маската, когато татко ме простреля от упор в бедрото.

— Еби му майката! — възкликнах и се хванах за крака. Боята беше червена и едната ми длан попадна право в нея.

— Какво каза? — Хем изглеждаше вбесен, хем му беше смешно. Можех да се закълна, че се мъчи да сподави смеха си.

Запримигвах, вторачен в омазаната си с червено длан. Кракът ме болеше. Много ме болеше, ама все пак не биваше да псувам. Отворих уста да отвърна, обаче тате рече: „Няма значение“ и пак вдигна пушката.

Втори път няма да ме минеш!

Куршумът се разпльока на чакъла, ала аз бях на пет-шест метра встрани. Татко се завъртя и бързо стреля повторно, причината да не ме улучи обаче си беше собствената му неточност, не че бях скочил навреме. Усетих как куршумът изсвири покрай главата ми, после се озовах от отсрещната страна на колата и вторият куршум прониза празното пространство, преди да се пръсне сред клоните на един креозотов храст.

— Добре — извика той. — Криеница, свободен стил.

Обърнах се и започнах да броя на глас. Чух стъпките му да заглъхват по чакъла, после нищо. В мига, в който стигнах до трийсет, скочих десетина метра настрани, очаквайки пушката да изпука наблизко, само че тате го нямаше наоколо.

В дерето имаше няколко ивици пясък и по едната зърнах пресни стъпки, доста отдалечени една от друга. Скочих там, без да прекосявам чакъла, и ги последвах.

Трябваше да го намеря, без да ме застреля. Можех обаче да скачам колкото си искам. Зад един завой на дерето стъпките продължаваха по-начесто, ала след петнайсетина метра свършваха наред сухото корито. Заковах се на място.

И там го нямаше и наблизко не се виждаше нищо, върху което да остави дири. „Дали пък... дали пък и тате може да?...“ — бегло си помислих аз.

Куршумът ме улучи в задника. Не ме заболя като миналия път, но пък нарани гордостта ми. Завъртях се на пети и в същото време скочих на три метра, доста несръчно — трябва да бях пренесъл четири-пет кила пясък и прах със себе си, защото във въздуха, където бях стоял допреди миг, се очертаваше диря. Виеща се, разсейваща се скокова диря.

Татко се измъкваше иззад някакъв шубрак. Пушката свободно висеше в ръката му. Посочих стъпките по пясъка.

— И ти ли скочи?

Той се засмя, малко мрачно.

— Ще ми се да можем! Просто направих кръгом и се върнах обратно по стъпките си. — И посочи скалите край скривалището си. — Само отстъпих от пясъка и готово. — Татко наклони показалец към земята и го завъртя в кръг, все едно разбъркваше напитка в чаша. — Пак.

Обърнах му гръб и започнах да броя на глас.

— Не се задоволявай да търсиш само стъпки в пясъка! — докато се отдалечаваше на бегом, подвикна през рамо той.

И продължихме в същия дух около час. Играхме на криеница, класически стил (при която нямах право да скачам, докато не го видя), и на гоненица, при която трябваше да скачам толкова наблизко, че да го пипна, и да бягам, без да ме застреля, а също на затворена стая, голям квадрат, очертан върху пясъка, в който можем свободно да скачам, ала без да излизам извън него, а татко изстрелваше куршум след куршум.

Веднъж куршумът попадна в скоковата дия и избухна, разпръсквайки късчета пластмаса и облак от капчици боя. Друг път скочих със закъснение и пренесох куршума със себе си — той прониза храсталака под прав ъгъл спрямо първоначалната си траектория, обаче не ме улучи.

Баща ми се озадачи.

— Леле-мале, май че никога не съм виждал такова нещо. — Тате беше на мнение, че скоковата дия е като... хм, като корабна следа, развълнуваната от преминаването на плавателен съд морска вода. Някаква турбулентност или дупка, която остава подире ми.

Когато скачам бързешката, припряно, дията е по-голяма и пренасям повече боклук със себе си. Когато съм съсредоточен, даже да има скокова дия, тя е малка и се разнася почти моментално.

Продължихме. Когато тате рече: „Стига!“, бях получил още една следа от улучване на дясната плешка, обаче той беше стрелял по мене седемдесетина пъти. Даде ми да изстрелям десетина патрона по един камък, колкото да довърша боеприпасите, после поехме за вкъщи.

Така и не спомена нищо за псувнята ми, а пък аз не повдигнах въпроса, че нечестно ме беше прострелял в крака.

Бяхме квит.

Сряда и четвъртък следобед ходех на тренировки по карате.

Мама беше защитила докторска дисертация по френска литература, ама не работеше. Преподаваше ми вкъщи. Казваше, че го

прави, защото много съм се бил отегчавал в обществената образователна система, веднъж обаче ги чух да си приказват, когато си мислеха, че съм заспал.

— Нямаме избор — започна баща ми. — Прекалено е малък, за да пази толкова важна тайна. Не е справедливо към него, а е и много опасно. Може би по-късно, като порасне.

— Той не е дете — възрази мама. — Децата не говорят така — като малък възрастен. Трябва да се пребори с детската логика и да си ожули коленете, когато нас ни няма, за да го вдигнем от земята. Трябва да си намери приятели.

Компромисът — тренировките по карате. Програмата за домашно образование изискваше нещо равностойно на физкултура, та затова.

Струва ми се, че тате се съгласи заради дисциплината и защото, наблюдавайки тренировката, заключи, че децата никога не разговарят помежду си. Е, не биваше да разговаряме по време на тренировка, обаче това бяха извънучебни занимания в началното училище на две преки от нас — все хлапета на моята възраст. Естествено, че разговаряхме помежду си.

Харесваше ми треньорът ни, сенсей Торес. Нямахме си любимци, държеше се много внимателно и стягаше Поли Макленд.

Поли повтаряше пети клас и гонеше на ръст сенсей Торес. Тренираше карате от първи клас и имаше зелен пояс.

И беше зъл.

Правехме кумите^[1] в две стъпки. Единият партньор атакуваше с прав удар, другият блокираше и контраатакуваше. Аз тренирах с Поли, който не се интересуваше от упражнението. Той искаше да причинява болка.

Правилата категорично забраняваха контакта. Когато ритяхме с крак или нанасяхме удар с ръка, трябваше да спираме точно преди да докоснем партньора си. Това беше закон и нарушителите изчакваха края на тренировката на скамейката, а можеха да бъдат и изключени от групата, ако продължават. Поли го знаеше. Едно от децата ми разказа, че в четвърти клас Поли го изхвърлили от тренировките за многократни нарушения и го приели отново чак другата година.

Затова сега превръщаше блоковете си в удари. Блокираше толкова твърдо, че болеше — и оставяше синини. Нещо като куршум с

боя да те улучи от упор в бедрото.

Тоя път обаче не псувах. Скърцах със зъби и си налагах да продължа. За да удря по-силно, Поли отстъпваше назад и се засилваше преди блока, което налагаше да започва едва ли не преди аз да го атакувам.

Когато дойде моят ред, наруших ритъма си, направих крачка напред, но малко се забавих с удара. Той ме блокира, ала изобщо не улучи ръката ми. Юмрукът ми спря на милиметри от носа му.

Сенсей Торес се засмя и нареди всички да сменят партньорите си.

— Зорки очи, Гриф — по-късно ме похвали насаме той. — Това не беше карате. При истински бой не можеш да блокираш удар, който още не е нанесен.

Обаче Поли ме чакаше, след като се преоблякох. Стоеше на изхода на съблекалнята и го препречваше.

— Е, гъзолизецо английски, да не се мислиш за голяма работа с тоя твой слаботелесен замах? Да не си мислиш, че можеш да ме zlepоставиш пред сенсея?

Тате сигурно имаше право, че не мога да си държа езика зад зъбите. Просто се изпуснах, без да искам.

— Глупости, няма нужда аз да те zlepоставям, ти идеално се справяш и сам! — И моментално съжалих, че съм го казал, всъщност се уплаших, ама как да върнеш назад такива думи, и то казани искрено?

Той веднага ми се нахвърли с почервеняло от ярост лице и замахна с юмрук, който изглеждаше по-голям от куршумите с боя.

Не успях да го предотвратя. Сериозно, нямах намерение да го правя, нямах намерение да нарушавам правилото, ала юмрукът му летеше към лицето ми като метнат камък и в следващия миг стоях сред облак прах в клисурата до опръскания с боя камък, чак на Пустото място.

Току-що бях нарушил правила номер едно и две (да не скачам близо до вкъщи и ако някой може да ме види), а сигурно даже и номер четири (да не скачам, освен ако не се налага — ако има опасност да ме убият или заловят).

Здравата бях загазил.

Та затова излъгах.

Скочих обратно в даскалото, навън, между стълбището и живия плет, където понякога чаках преди тренировка да бие последният звънец. Седях там и наблюдавах невидим, аз, аутсайдерът, чужденецът, който учеше вкъщи, зяпах как хлапетата тичат към посрещащите ги родители или играят едни с други на площадката.

Изчаках Поли да си тръгне — вървеше странно, озърташе се назад към училището и се кокореше. Въздъгнах. Изглеждаше си наред. Бях се уплашил да не е попаднал в скоковата дия, преди да се разсее.

Пътят до вкъщи отнемаше само пет минути. Взех го за две.

— Как мина тренировката? — попита мама, когато бързешком изкачих стъпалата и се втурнах в кухнята. Тя погледна часовника. — Тичал ли си?

— Аха, да. Жаден съм. — Скрих лице в хладилника. Усещах, че ушите ми са пламнали. Никога не лъжех майка си. Е, формално и сега не я лъжех, само че те винаги бяха пределно ясни по въпроса за „спестяването на истината“.

Появих се навън с шише гаторада, любимата ми енергийна напитка. Мама вече ми беше извадила чаша от съдомиялната. Прегърна ме през раменете за миг, после остави чашата на плота.

— За вечеря имаме пай със свинско. Картофи или ориз за гарнитура?

— Ориз.

— Броколи или зелен фасул?

Сбърчих лице.

— Броколи, щом се налага.

Тя се засмя.

— Е, за после има десерт.

Кимнах и се запътих към стаята си, ала мама ме хвана за яката и ме дръпна обратно.

— Добре ли си? — И притисна опакото на дланта си към челото ми.

— А?

— Не ме попита какъв е десертът. Явно си пипнал някоя смъртоносна болест, например ебола.

— Ха-ха. Добре де, какъв е десертът?

— Малинова торта.

— Страхотно! — отвърнах аз, за да я зарадвам, ала честно казано, при мисълта за храна стомахът ми се свиваше на топка. — Ще ида да порешавам още малко задачи по математика.

Тя театрално се отдръпна назад.

— Или пък е бубонна чума. Нищо де, върви — няма да те разпитвам. Може да е за кратко — някаква щастлива случайност, временно отклонение. Не искам да го пропуснем.

— Току-виж си научил уроците и по естествознание и история, пък й написал едно-две есета по френски — чух я да прибавя, докато се отдалечавах. — Ех, да можехме да изолираме този бацил, бацила на написаното домашно, щяхме да го продаваме. Майките по целия свят щяха да ме боготворят. Щяха да ме обявят за светица. Може да...

Затръшнах вратата на стаята си.

Поли сигурно нямаше да проговори. Пък и какво можеше да каже? Струваше ми се от ония момчета, които не искат да изглеждат тъпи, навярно защото наистина си беше тъп. Дали щеше да прояви глупостта да се раздрънка? Нямах нищо против да заяви, че съм си плюл на петите като някой женчо. Хич не ми пукаше.

Реших цял раздел задачи, тъй като бях обещал. Всъщност си падах по математиката. Нещата или се получаваха, или не. Нямаше средно положение. И всеки път щом преставах да си блъскам главата над математическите проблеми, започвах да мисля за Поли и как съм скочил. Не помагаше даже драскането в тетрадката, моето обичайно убежище.

Реших цели три раздела задачи.

На вечеря мама и татко приказваха за някаква предстояща командировка, та не ми се наложи да говоря много. Знаех, че ако не се храня, наистина ще заподозрат нещо. Ядох колкото можах, обаче храната тежеше в стомаха ми като олово.

— За какво си мислиш, Гриф?

— Моля? А, за нищо, тате.

— От пет минути зяпаш стената. Нали не виждаш пишещи пръсти? Мене, мене, текел, упарсин^[2], такива неща.

Татко понякога е малко странен.

— Мисля си за математиката. И за днешната тренировка. И за оня ден, когато ходихме в пустинята. — Само истини. Само лъжи.

Той кимна. Двамата ме загледаха и имах чувството, че истината е написана на челото ми. Усетих, че ушите ми пламват.

— Не разбирам защо нещата понякога се повтарят до безкрайност.

Приложих най-успешната си тактика за разсейване. Когато се съмняваш, винаги ги питай нещо по математика или за „Малкият принц“. Така можеш да им намериш занимание за часове наред, избягвайки опасната насока на разговора. Недостатъкът е, че... хм, така наистина можеш да им намериш занимание за часове наред.

— Какво искаш да кажеш?

— Например десет делено на три. Нали знаете, отговорът е три цяло и три, три, три, три, три, три, три и така нататък. До безкрайност, казват. Ама наистина ли е до безкрайност? Откъде знаем? Дали пък след известен брой пъти не става две? Или четири? Наричат го рационално число, ама какво му е рационалното на това?

И мама взе една тетрадка, татко отвори един стар учебник и когато след час и половина успях да избягам в стаята си, двамата си доказваха един на друг, че това всъщност е функция на десетичната система.

— Да, ако разделиш десет на три с основа девет, получаваш три.

Затворих вратата на стаята си и се плюснах по корем на леглото. Трябваше да им кажа. Искях да им кажа. Обаче не исках отново да се местим.

Рано си облякох пижамата и се опитах да потъна в четене, рисуване, даже в решаване на задачи. По-късно си измих зъбите, без да ме подканят, с което предизвиках още коментари от страна на мама. Тя дойде да ме целуне за лека нощ. Татко застана на прага.

— Сладки сънища, Гриф.

— Искаш ли да ти затворя вратата? — попита мама.

— Да.

— Bonne nuit, mon cher^[3].

Обикновено заспивах за броени минути, тоя път обаче не можех да си избия станалото от главата. Бях ги излъгал. Бях нарушил правилата.

„Никога няма да узнаят. Видя ме само Поли, а кой ще му повярва, дори да се раздрънка?“

Мушнах глава под възглавницата, ала и това не помогна. Аз знаех. Нямах значение дали мама и татко ще научат. Винаги щях да го зная.

Станах. Чувах ги — е, чувах телевизора. Винаги гледаха заедно късните новини и изпиваха по чаша билков чай. Това беше част от всекидневието им, последното нещо, преди да си легнат. Понякога се прокрадвах по коридора и ги наблюдавах иззад ъгъла. Мама често задрямваше по време на спорта и тате после я майтапеше.

Открехнах вратата на стаята си. Трябваше да им разкажа. Каквото и да последваше, трябваше да им разкажа. Излязох в коридора и на вратата се позвъни.

Стомахът ми се сви. „Поли? Родителите му? Някой от училището?“

Баща ми изключи телевизора и се запъти да отвори, последван от мама, която се прозяваше. Още не беше заспала — новините бяха стигнали до прогнозата за времето. Тя ме видя на прага, запремигва с клепачи и понечи да се намръщи.

Чух татко да отваря вратата — понеже беше зад ъгъла на кухнята, не го виждах от коридора.

— Господин О’Конър? — попита женски глас. — Прощавайте, че ви безпокоя толкова късно, но искам да поговорим за Грифин. Аз съм от Отдела за домашно образование при ГУСД.

Мама рязко завъртя глава.

— Не сте!

— Моля? — попита жената.

— Не сте. Не сте от ГУСД. Казва се Градски училищен инспекторат на Сан Диего или Градски училища в Сан Диего. Там няма отдел за домашно образование. Всичко минава през системата на специалните училища.

— Добре, така да е — съгласи се жената. Допреди малко топъл и оправдателен, сега гласът стана твърд като гранит.

Мама се отдръпна от вратата и видях, че се е облецила. Тя рязко вдигна ръка към мене и посочи назад, ясно нареждане да се върна в стаята си.

Подчиних се, обаче оставих вратата отворена, за да чувам.

— Махнете ножа — разнесе се гласът на татко. — Ние не сме въоръжени. Какво искате?

От стаята на родителите ми в отсрещния край на коридора се чу трясък.

— Къде е малкият? — избоботи мъжки глас от входната врата, англичанин от Бристол, ако се съдеше по акцента.

— Гриф... — извика тате, последва глух звук и гласът му секна. Мама изпищя и аз скочих...

... в хола — във въздуха летяха страници от списания, книги падаха от етажерката.

Татко беше на колене и се държеше с длан за главата. В стаята видях двама непознати мъже и една жена, които се завъртяха при появата ми, много по-бързо, отколкото бе успявал баща ми, насочвайки към мене чудати оръжия. Изчезнах в кухнята, разбивайки купища чинии и чаши в стената и мивката. Чух приглушения пукот на оръжията, почти като пушката на баща ми, само че долових и странен плющящ звук, после те пак се обърнаха към мене, само на няколко крачки от хладилника. Мама изкрещя: „Бягай!“ и блъсна единия от мъжете в другия, ала жената все пак стреля, опърли тила ми и в следващия миг стоях до камъка, облян в лунна светлина, опръскания с боя камък, на повече от триста километра от къщи.

Скочих обратно, само че не в кухнята. Появих се в тъмния гараж под нас и се покатерих върху тезгяха, за да стигна до лавицата, където тате пазеше пушката. По външното стълбище зашляпаха стъпки, после някой ритна вратата, за да я отвори, но имаше резе — живеехме в такъв квартал.

Поставих газов патрон в пушката. Горната половина на вратата се сцепи, но издържа. Несръчно заредих цилиндричния пълнител. Една част от вратата се откъсна и падна в гаража. В отвора се появи дебелото дуло на едно от чудатите оръжия и аз скочих, тоя път в стаята си.

В коридора отекнаха стъпки и аз отново скочих, обратно в хола. Един от мъжете притискаше нож към гърлото на мама, а баща ми неподвижно лежеше на пода.

Прострелях непознатия в очите, от упор.

Той изкрещя и се строполи по гръб, като мъчително търкаше очите си. Отекна изстрел, нещо прониза хълбока ми и аз скочих настрана, прострелвайки приближаващия се по коридора мъж в челото. Мъжът вдигна длан към лицето си, ала успя да стреля с

другата ръка и във въздуха над главата ми изсвистяха множество сачми с жички помежду им. Скочих зад него и когато се завъртя, два пъти го прострелях в слабините.

Той се преви надве и тогава видях мама.

Лежеше неподвижно по хълбок на пода и навсякъде около нея имаше кръв.

Край главата ми изригна мазилка — три сачми се бяха забили наблизо и носещите се подире им жички бяха шибнали стената. Свлякох се на колене, едновременно уплашен и отмалаял.

Локвата кръв около татко беше още по-голяма и от кръста му стърчеше забит нож.

Непознатият, когото бях прострелял в слабините, се обръщаше и насочваше оръжието си към мене. Натиснах спусъка и го улучих в скулата. Той също стреля, ала жичките минаха над главата ми, полетяха по коридора, събаряйки картините от стените. Ударих го с приклада на пушката, ударих го силно, после пак и продължих да го удрям. Мъжът изпусна оръжието си и забели очи.

Обърнах се към мама и тате и се озърнах към вратата. Чух стъпки по стълбището. Вдигнах пушката, обаче откъм вратата нещо проблесна, изтръгна я от ръцете ми и я запрати в челото ми.

Строполих се по гръб. Пред очите ми притъмняваше, потъвах в някакво тъмно и безформено място, но вместо да се озова на пода, продължих да падам и се изтърколих върху пясък и чакъл.

Пустото място. Мама. Татко. Пустота. Опитах се да повдигна глава. Луната помръкна и изчезна. Пустота.

[1] Спаринг, един от трите дяла на тренировката по карате, освен ката и кихон. — Б.пр. ↑

[2] Даниил, 5:25. — Б.пр. ↑

[3] Лека нощ, скъпи (фр.). — Б.пр. ↑

2

ИЗГУБЕН (И НАМЕРЕН)

Някой изливаше струйка вода в устата ми. Сепнах се и се задавих. Разтърсващата кашлица предизвика пронизваща болка в главата и хълбока ми, ала не можех да се спра. Високото слънце ме ослепи. Стиснах клепачи, без да преставам да кашлям. Нещо ми имаше на челото, отстрани на шията и на десния хълбок.

Нечии ръце ме повдигнаха и ми помогнаха да седна. Успях хрипливо да си поема дъх, без да се закашлям, и отворих очи. Пясък. Чакъл.

Пустото място. Докоснах челото си и над дясната си вежда напипах неравна рана, вече хванала коричка. Продължих надолу и опипах шията си. Кожата отстрани беше ожулена и болезнено се опъна, когато завъртях глава да видя кой ми помага да остана седнал.

— Mas comodo?^[1] — попита дрезгав глас. Сред прошарена брада проблеснаха бели зъби. Отместих се малко назад. Човекът носеше сламена шапка, ослепително бяла риза и изтъркани тъмнозелени шорти. Очите му бяха скрити зад огледални очила. Въпреки кафявата си кожа не приличаше на латиноамериканец. Просто беше почернял.

— Моля? — успях да изрека едвам.

— Ааа, още вода? — рече той и ми подаде пластмасовото шише.

Поех го и предпазливо отпих, като внимавах да не се задавя отново.

— Какво ти се е случило, малкия?

Запримигвах. Какво всъщност се случи? Нещо вкъщи, жената, която твърдеше, че била от училищния инспекторат?...

Може би съм изкрещял. Помня, че рязко се надигнах, опитах да се изправя на крака и зрението ми помръкна.

Не съм сигурен колко време беше изтекло, но отново лежах по гръб. Някой простираше над мене нещо, което заслоняваше лицето ми от слънцето. Черен чадър. Лъчите се процеждаха през черния плат, между осеяните с ръждиви петна спици. Държеше го слаба, сбръчкана

ръка. Проследих я нагоре и видях жена с гарвановочерна коса и очи, тъмни като спокойни нощни вирове.

Видя, че я наблюдавам, и каза нещо на испански, не на мене, а на някого от страни. Понечих да се надигна и една ръка, не нейната, ме натисна да легна обратно.

— Недей. — Беше Брадатия от по-рано. — Освен ако не искаш пак да припаднеш. Тук има цяла локва засъхнала кръв. Преди не я видях, ти беше отгоре ѝ, ама по-добре си лежи, става ли?

И тогава избликнаха разтърсващите ридания. Спомних си всичко, до най-малката подробност, случилото се потече безкрай пред очите ми, от маминия вик „Бягай!“ до кръвта и неподвижно втренчения в нищото поглед.

Навярно пак съм изгубил съзнание.

Светлината се беше променила — слънцето бе преполовило пътя си по небето, вееше вятър. Вместо чадър, синьо найлоново платнище ме заслоняваше целия и ветреецът леко го вълнуваше. Прозрачна найлонова банка, наполовина пълна с течност, се въртеше и подскачаше с движението на платнището. От нея се спускаше тръбичка и чак след като я зяпах няколко минути, установих, че се влива в ръката ми.

По чакъла захруцяха приближаващи се стъпки и светлината отново се промени. Някой провря глава под платнището.

— *Estas despierto?*^[2] — Говореше жената с чадъра. Тя се вторачи в лицето ми в търсене на признак, че съм я разбрал, после опита отново: — Ти добре?

— Дали съм добре? Да, хм... *si. No hablo espanol*^[3].

— Добре. Хубаво. Добре. — Жената посочи пълна почти догоре пластмасова бутилка вода, която лежеше до мене. И имитира движение, все едно я надига към устните си. — Добре?

— Ясно. Хм, добре.

Понечих да се изправа, ала тя поклати глава.

— *No. Descanza. Estate quietecito*^[4].

Отпуснах се. Дори само от краткия опит да седна ми се зави свят. Опипах хълбока си и открих пласт марли и лейкопласт. На челото ми имаше по-малка превръзка, която продължаваше нагоре в косата ми. Лепенката болезнено се опъна, когато я докоснах. Не лежах на гола земя, установих, а върху носилка, от ония брезентовите, опънати на

два носача. Завъртях глава, без да я повдигам, и разбрах, че вече не съм в дерето, а на някакъв склон. Погледът ми стигаше на километри разстояние, над оврази и ниски хълмове.

Бяха ме пренесли.

С кола? На ръце?

Помислих си за снощи и сякаш блокирах, напълно се вцепених. Мозъкът ми просто престана да работи. Не припаднах, само лежах и зяпах платнището, опитвайки се да мисля, ала ми идваше много — умът ми не ми се подчиняваше. Знаех, че се е случило. Заради марлята на челото ми. Мозъкът ми беше увит в марля, бяла, полупрозрачна марля, и през нея не можех да напипам нищо.

— Ей, Консуело! — чух някой да вика отдалече. — Un rосо ayuda!^[5] — Жената отново ме потупа по рамото и се измъкна изпод платнището.

Чух я да се затичва. След малко отново се приближиха стъпки, на повече от двама души, ала ги придружаваше и тътрузене, сетне се появиха Брататия и Консуело, подкрепяйки друг мъж помежду си. Лицето му беше окървавено и подуто и въпреки че краката му помръдваха в опит да помогне на носачите си, виждах, че е безпомощен като младенец.

Брататия изпитателно ме погледна.

— Ей, готин, мислиш ли, че можеш да станеш от носилката? Тоя тук има повече нужда от нея.

Запримигвах, после предпазливо седнах. Превръзките на хълбока ми опъваха раната и ми се виеше свят, обаче не ми притъмня пред очите както по-рано. Отместих се от носилката и я побутнах към тях, задържайки я неподвижна, докато настанят новодошлия.

Последва кратка размяна на испански реплики, единствената дума, която разбрах, беше „banditos“. Докато Консуело бършеше кръвта от лицето на мъжа, Брататия окачи втора найлонова банка с течност на същото въже, на което висеше и моята. Той изтри кожата от вътрешната страна на лакътя на непознатия с антисептична кърпичка, която извади от джоба си, и заби игла в плътта му.

Потреперих и се извърнах. Когато отново погледнах натам, иглата беше включена в системата, висяща от банката. Вятърът стихна за миг, после пак се развилня и тогава усетих миризмата му. Вонеше

ужасно, като някой от по-мърлявите бездомници из Балбоа Парк — на стара пот и урина.

— Хм, трябва да ида до кло... до тоалетната. — Гласът ми хриптеше, обаче се разбираше.

Брадатия поставяше стиропорена яка около шията на лежащия върху носилката мъж. Погледна ме.

— Сериозно? Това е добър признак. — После се пресегна и ме ощипа по опакото на дланта.

Рязко се дръгнах назад.

— Ей!

Брадатия поклати глава и се захили.

— Ощипи се по кожата на опакото на дланта и я пусни. Така че да я виждам.

— Защо?

— Заради обезводняването. Колкото по-дълго остане опъната кожата, толкова по-обезводнен си.

— Аха. — Повдигнах ръка с длан надолу и направих както ми каза. Кожата се изпъна отново още щом я пуснах.

— Не мърдай — нареди той. Застанах неподвижно и мъжът откъсна лейкопласта, който придържаше иглата ми, после я измъкна от ръката ми с бързо и плавно движение. Усетих придърпване и от дупчицата бликна червена капка. Брадатия ми подаде антисептична кърпичка. — Натисни с това — и дръж ръката си нависоко. Докато пишкаш, можеш да я притискаш с лакът. — И сам притисна показалец към вътрешната страна на лакътя си, стискайки го в сгъвката на ръката си.

— Къде е кло... така де, тоалетната?

Той се засмя.

— Избери си някоя скала.

Боязливо се измъкнах изпод платнището. Зави ми се свят, затова се приведох за миг, като опрях длани на бедрата си. След малко всичко си дойде на мястото и предпазливо се изправих.

Между две скали беше паркиран очукан пикап с четири предавки, толкова прашен, че не личеше какъв е на цвят. Върху задния капак лежаха бинокъл и стара оранжево-бяла хладилна чанта. Наблизо един мескитов храст хвърляше шарена сянка върху два сгъваеми стола.

Напънът в слабините ми напомни защо съм излязъл. Направих няколко немощни крачки по посока на най-голямата скала надолу по склона и се изпиках зад нея.

Отне ми повече време да се изкача обратно. С празен мехур вече нямах мотивация, а и чакълът пареше босите ми пети. Струваше ми се по-лесно още там да си легна на земята и да се свия на кълбо.

Брадатия се появи изпод платнището и ме потърси с поглед.

— Добре ли си?

Не, помислих си, обаче кимнах и възобнових мъчителното си куцукане нагоре. Той посочи сгъваемия стол.

— Аз съм Сам — представи се мъжът. — Ти имаш ли си име?

— Гриф... — млъкнах и се поправих: — Джон Грифърд. Викат ми Гриф. — Жената, която твърдеше, че била от училищния инспекторат, беше търсила конкретно мен, Грифин О'Конър. — Какво му се е случило? — махнах към синьото платнище.

— Бандити. Той е мексиканец, минал е границата да си търси работа. Пълен бедняк, ама е носел малко парици, сигурно всичко, което е успяла да спастри в долари цялата му рода, за да може да се добере до някой град, след като влезе в Щатите. Ония дебнат от двете страни на границата. Нещастниците не смеят да подадат жалба в полицията от тая страна, пък от отсрещната, бандитите обикновено са самата полиция. — Докато мъчително се настанявах на стола, Сам помълча. — Виж сега, щом те чух да говориш, веднага познах, че не си мексиканец, ама и с тебе може да се е случило същото — кой те нападна?

Извърнах се и вдигнах ръка към устните си. Памучната марля заплашваше да се разбрида.

— Къде са родителите ти? — прибави непоносимата част Брадатия.

За малко да скоча. Подейства ми като удар. Знаех, че не се намирам в опасност, обаче въпреки това ми се щеше да се махна. Искаше ми се да избягам, да тичам, ала разбирах, че колкото и надалеч да ида, няма да променя фактите.

— Те са мъ... мъ... мъртви! — Това беше. Казах го. Изрекох нещо, което не можех и да си помисля.

— Къде? — Сам се облеци и се заозърта наоколо. — Кога?

„Мисли си, че се е случило там, където са ме открили, че нападателите ми може още да са наблизно.“

— В Сан Диего — снощи.

Уф, еба ти. Трябваше да посоча друг град. Сега щеше да прочете във вестниците и да разбере кой съм.

В главата ми прозвучаха думите на татко: „По-добре е да си държиш езика зад зъбите, дори да те помислят за идиот, отколкото да се разприказваш и да го потвърдиш“.

Сам пак се наведе.

— Как стигна до тук? Ония ли те захвърлиха? Възможно ли е още да са наблизно?

Поклатих глава.

— Избягах. Дойдох тук, защото беше... безопасно. — Озърнах се към синьото платнище. — Поне така си мислех.

— Как?

Повторно поклатих глава.

— Не мога да ти кажа. Но честна дума, ония, дето уби... — Прехапах устни и стиснах очи за миг. — За последен път ги видях в Сан Диего. Не тук.

Брадация се вторачи в мене.

— Е, Пабло, онзи човек, има нужда от спешна медицинска помощ. Ще го качим на пикапа и ще се свържем по радиостанцията с окръжната „Бърза помощ“, ще ги пресрещнем на шосето. Полицията и граничарите веднага ще довтасат, затова имам само още един въпрос. Да споменаваме ли за тебе? Искам да кажа, нали не си ходил в полицията в Сан Диего?

Зяпнах го.

— Що за възрастен си ти? Естествено, че ще кажеш на полицията, каквото и да ти отговоря. Аз съм дете. Няма значение какво искам. Малолетен съм.

Той запримигва, после безшумно се засмя, като че ли съм изтърсил нещо смешно.

— Защо изобщо ме питаш?

Прекалено рязко прозвуча. Затворих си устата, решен да не казвам нищо повече.

Сам се втренчи в мене и сбърчи чело.

— С тебе и с вашите се е случило нещо адски кофти, малкия, обаче аз знам единствено, че си загазил. Непрекъснато виждам загазили хора. Нелегални работници, нарушители. И не ми е работа да ги съдя. Ние с Консуело само се опитваме да ги спасяваме от смърт. Понякога просто имат нужда от малко вода, друг път се налага да викаме „Бърза помощ“. Ама не ги съдим и не се обаждаме на граниচারите, освен ако не се налага. Не знам какво ще бъде най-добре за тебе. Не казваш точно какво ти се е случило. Не умираш, затова не е нужно да се обаждам на „Бърза помощ“ и полицията. Нямам представа дали ченгетата ще те закарат някъде, нито дали хората, които са те ранили, пак ще могат да те докопат и дали изобщо ще те търсят. Затова те питам, при това сериозно: да съобщя ли на полицията за тебе?

Поклатих глава отрицателно и ожуленото на шията ми засмъдя.

— Ами, добре тогава. Няма да им съобщавам. — И понечи да се изправи.

Въпреки най-добрите си намерения, не се стърпях.

— Защо го вършиш, защо помагаш на нелегалните, искам да кажа.

— Все някой трябва да прави и това. Върша го вече шест години, откакто открих трима мъртви, проснати край имота ми. Консуело е изгубила мъжа си и сина си, младо момче, на изток от тук. Каналджията ги превел до средата и им поискал още пари, за да ги качи в камиона, и тъй като нямали, ги зарязал наред пустинята. Научила за случилото се от една жена, на която не се наложило да върви пеш — и затова не умряла в долината.

Навлажних устните си с език.

— Защото имала пари ли?

— Тя платила по друг начин.

Озадачено го изгледах.

— Божичко, ти си още малък — рече Сам. — Говориш като по-възрастен, затова все забравям. Платила със секс за превозването.

Усетих, че ушите ми пламват.

— На колко си години, малкият? На единайсет? Или дванайсет?

— На девет.

Той зяпна.

— Идния месец ще навърша десет — прибавих.

Брадация се почеса по носа.

— Редно е да съобщя в полицията.

— Ти обеща!

— Не, нищо конкретно не съм ти обещавал — поклати глава Сам. — Просто казах, че няма да го сторя. И сигурно няма. — Той се изправи. — Консуело! Debemos ir! Трябва да тръгваме. — Мъжът отвори предната дясна врата на пикапа. — Хайде, сядай тук. Консуело ще се качи отзад, за да се грижи за Пабло.

— Не може ли да изчакам тук?

— Няма да се връщаме. След като изпратим Пабло с линейката, аз се прибирам вкъщи. — Посочи клонящото към залез-слънце. — Край за днес.

Отне ми почти толкова време да се настаня в кабината, колкото на Консуело и Сам да качат носилката с Пабло в каросерията, да сгънат платнището и да приберат столовете и хладилната чанта.

Пътувахме доста бавно, защото пътят... е, да му викаш път, си е живо преувеличение. Понякога съвсем изчезваше и беше като да пътуваш на сляпо през пустинята, ала после двата коловоза отново се появяваха. Друг път водата дълбоко ги бе изровила и колкото и бавно да шофираше Сам, друсането рязко ме запрящаше напред, притискайки ме към колана, или ме блъскаше настрани във вратата.

Озърнах се назад и видях, че Консуело се е вкопчила в ъгъла до купето и се е скрила от слънцето под чадъра си. Носилката с Пабло беше стегната с ремъци, но жената държеше длан на челото му, за да защити шията му, предполагам.

След половин час изкачихме поредния склон и пикапът спря. Сам откачи радиостанцията от стойката и я включи.

— Чак тук имам обхват. — Той натисна бутона за предаване. — Том, тук е Сам Коултън. Намерихме латиноамериканец, дехидратиран, има и травми. Пребили го и го обрали, след като минал границата южно от Банкхед Спрингс. Два дни не е пил вода.

Отговори му глас, заглушаван от пращане. Думите едва се разбираха.

— Имате ли нужда от хеликоптер?

— Не — отвърна Брадатия. — Когато го намерих, беше в съзнание. Включих го на система и сме на няма и двайсет и пет километра от шосе осемдесет. Можем да пресрещнем линейката край

бензиностанцията на „Тексако“, близо до Дезърт Роуз Ранч Роуд, след около половин час.

— Ще се обадя в шерифството. Легален ли е?

— Съмнявам се. В шерифството събщи за обира, и на граничните, ако искат да дойдат, но според мен спокойно могат да пратят някого да чака линейката в окръжната болница.

— Добре, сигурно ще пратят патрул на бензиностанцията. Нещо друго?

— Не. Трябва да потеглям, ако ще пресрещам линейката. Благодарско, пич. Целувки на Мерибел.

Той върна радиото на таблото и се съсредоточи върху пътя. Не виждах как ще вземем двайсет и петте километра за трийсет минути. Движихме се с много по-малко от петнайсет километра в час заради коловозите и камъните, но след още пет раздрусващи вътрешностите минути стигнахме равнината и излязохме на черен път, който ми се стори като автострада. Сам вдигна осемдесет и след петнайсетина минути бяхме на шосето.

— По пижама ли си? — попита ме спътникът ми. Носех долнище от пижама и тениска, както обикновено спях.

— Хм, да.

— Значи си бил легнал, така ли? Когато се случи.

Извърнах се и се загледах през прозореца. Малко повече от половин километър нататък имаше бензиностанция.

— Ясно — продължи той. — Няма да те измъчвам с въпроси, но ако искаш да избегнеш ченгетата, гледай да се покриеш, докато се занимавам с шерифа, става ли? — Сам отби под навеса на колонките и затършува под седалката. След малко измъкна гумена джапанка, ала се наложи да слезе от колата и да клекне, за да намери и втората. Извади и два долара от портфейла си и ми ги подаде. — Иди се измий, после си вземи нещо за пиене, докато приключим с линейката.

Смутих се.

— Хм, много ти благодаря. Наистина...

— После ще ми благодариш. Шерифът идва. — Брадатия посочи с брадичка и видях, че в далечината по пътя се приближава автомобил. Покривът проблясваше, наистина беше полицейски.

Пуснах джапанките на асфалта и ги нахлузих. Въпреки че ми бяха големи, с тътрузене влязох в магазина и като избягвах погледа на

продавачката, завих към клозета.

Мъжката тоалетна смърдеше. Изглеждах ужасяващо в огледалото. Косата ми беше сплъстена, под очите ми тъмнееха сенки. Мъчително се извъртях, за да се видя отзад. Долният край на тениската ми кафенееше от прах и засъхнала кръв. За щастие, от прахта петната по-скоро имаха вид на следи от някаква червеникава кал, отколкото от кръв, иначе подозирам, че продавачката щеше да каже нещо — или направо да се обади в полицията.

Направих опит да изпера кръвта, обаче петното само стана още по-голямо. В шишето с течен сапун нямаше нищо и въпреки че се налагаше, не можех да се насиля пак да облека тениската. Тя беше мокра и мръсна и макар раната на хълбока ми да бе превързана, не исках тъканта да се допира до нея.

Оставих я на ръба на мивката и скочих.

В първия момент си помислих, че съм направил адски немарлив скок — всички чекмеджета бяха измъкнати и захвърлени в безпорядък, матраците бяха преобърнати и лежаха напречно върху рамките. Дрехите от закачалките се въргаляха по пода на дрешника.

Само че бяха неподвижни, а не хвърчаха във въздуха. Някой друг беше виновен за бъркотията. Вцепених се и наострих слух.

Искаше ми се да чуя нещо. Искаше ми се да чуя баща ми да разговаря с мама. Тишината бе тягостна, смачкваше ме като дневен зной. После се разнесе изщракване, глух звук и бръмчене. Сърцето ми затуптя като чук.

Уф. Включваше се климатикът.

Подадох си главата в коридора. На пода бяха захвърлени всевъзможни неща — книги, съдове. Започнах да забелязвам черния прах, беше почти навсякъде. Прах за снемане на отпечатъци. В стените имаше дупки, големи, неравни, с изпъкнали ръбове, все едно нещо е вадено от тях.

На пода в дневната видях покриваща лепенка, точно като по телевизията, два силуета, очертани с покриваща лепенка. И засъхнала кръв.

Извърнах се — по-точно избягах. Когато погледнах през прозорците до вратата, видях жълта лента, опъната в горния край на стълбището. С надпис: „МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕ: НЕ ПРЕМИНАВАЙ“.

Край тротоара бе спряла патрулна кола, със спуснати стъкла. Не виждах дали някой седи зад волана, ала след малко се разнесе прашене и дрезгав глас, като от радиостанция.

Мама му стара.

Отдръпнах се от вратата и бързо се върнах в спалнята си. Лейкопластът на хълбока ми болезнено опъваше раната. Взех една тениска, дънки, бельо, маратонки и чорапи. Бяха съборили повечето книги от етажерката, обаче успях да намеря паспорта и скритото си съкровище, джобните ми пари за месец и половина, където ги бях оставил, зад „Острова на съкровищата“ и „Малък, голям“ на долната лавица.

Обърнах се към стената, за да взема и скиците си, ала ги нямаше. Не ги открих и на пода.

Отпред се разнесе шум, напомнящ стъпки по стълбището, затова притиснах вещите към гърдите си и скочих.

Озовах се пак на Пустото място, до опръскания с боя камък, заобиколен от вихреци се във въздуха пясък и суха трева. Чух жужене — засъхналата кръв на земята привличаше мухи. Помислих си за бандитите, които бяха нападнали Пабло, обаче наоколо не се мяркаше никой. Видях стъпките на Сам и Консуело, които ме бяха пренесли от там.

Покатерих се върху една скала, за да се преоблека в чистите дрехи. Внимателно нахлузих дънките върху превръзката на хълбока ми и изтръсках пясъка от петите си, за да си обуя чорапите и маратонките. Отне ми известно време да си представя тоалетната в бензиностанцията достатъчно ясно, за да скоча обратно там. Накрая работата свърши споменът за вонята. Напъхах окървавените дрехи в коша за боклук, под употребените хартиени кърпи.

Когато излязох, отпред ме чакаше мъж със сърдито изражение.

— Направо щеше да строшиш вратата. Какво стана, да не се залости? Затова ли се бави толкова дълго, мамка ти? — И влетя в тоалетната покрай мене, без да отговори на моето плахо, смутено „Извинявайте“.

Навън бяха и линейката, и полицията. Санитарите пренасяха Пабло от брезентовата носилка върху модерна количка. Консуело ги наблюдаваше, докато Сам просто стоеше пред вратата на магазина и приказваше с униформен шериф.

Минах отзад при хладилните витрини и си взех голямо шише гаторада, а после и чипс. Американски чипс. Ето какво ми липсва от Англия — всички ония разнообразни чипсове. Ростбиф с хрян ми беше любимият.

Платих със собствените си пари и се върнах отпред, настрани от Сам и шерифа, на една пейка под сянката на навеса. Гаторадата си я биваше, обаче чипсът беше невероятен, сякаш тялото ми копнееше за сол. За малко да ида и да си купя втора опаковка, ала въпреки че устата ми крещеше „да“, стомахът ми отсичаше „не“. Отпуснах се назад и продължих да си пия енергийната напитка.

Шерифът се върна в колата си и извади карта. Двамата със Сам малко се приближиха към мене, за да я разгънат върху капака на една кофа за смет. Брататия му посочи конкретно място и го чух да казва:

— ... твърди, че били трима. Говорели на испански, и с него, и помежду си. Може да е конкурентна каналджийска банда — виждал съм и такива неща.

— Забеляза ли някакви коли?

Сам поклати глава.

— Само прах. Нали разбираш, прашна диря, обаче на много километри от мене. Нормално. Не бях достатъчно близо, за да ги разпозная. Пък и се пазех. Не исках да се натъкна на същите гадняри, които са ограбили Пабло.

— Хмм. — Шерифът килна назад шапката си. — А да си попадал на някого в пустинята, който не е бил с кола? Някой, който е имал нужда само от малко вода, ама иначе е движил на собствен ход?

Брататия се засмя.

— Днес не, Кен. Ония, дето го правят както трябва, пресичат границата нощем и се крият по време на дневната жегга. Може да са ни видели с Консуело. Обикновено хич не ги и мяркам, освен ако не са загазили. — Той вирна брадичка по посока на линейката.

— Добре, ясно. Сега пак там ли отиваш?

— Не, край за днес. Прибирам се вкъщи.

— Хммм. Добре. Ще съобщя на щатската полиция и граничните. Ако се натъкнеш на нещо подозрително, ще ни се обадиш, нали?

— Непременно.

Те се ръкуваха. Шерифът се върна в колата си и включи радиостанцията.

Сам ме стрелна с поглед и понечи да влезе в магазина, после спря.

— А, ето къде си бил. Откъде намери тия дрехи?

Отворих уста, обаче какво можех да му кажа? Какво по-точно?

— Не съм ги гепил. — Изправих се и му протегнах джапанките и двата долара, които ми беше дал. Когато ги пое от мене, тежко се строполих обратно на пейката, тотално изненадан. Коленете ми се бяха огънали и ми се струваше, че бензиновите колонки се олюляват на вятъра. — Уф.

— Свят ти се зави, а? — Той продължи да ме наблюдава. — Ще наля бензин. Не ми се налага чак толкова, ама ще дам време на шерифа да се махне. Ти само си седи тук, нали така? Ще ми се да... уф, добре де. Само си седи тук. Почивай. Ако ти призлее, наведи глава между коленете си.

Кимнах.

Сам се върна при пикапа. Тъкмо бяха настанили Пабло в линейката и моят спасител размени няколко думи със санитаря, преди да затворят вратите и да потеглят по шосето със светещи светлини, но без да надуват сирената. Затворих очи за няколко секунди — поне така ми се стори — и после пикапът изведнъж се озова там, точно пред мене.

— Защо не си полегнеш отзад, Гриф?

Зачудих се дали изобщо трябва да тръгвам с тях, но не знаех какво друго да сторя. Мисълта да си легна наистина ме привличаше. Кимнах и той ми помогна да се покатеря през задния капак и да се отпусна върху брезентовата носилка. Подаде ми едно сгънато одеяло, което да си подложа вместо възглавница.

— Ще пътуваме на запад, та купето би трябвало да те скрива от слънцето, ще отнеме около четирийсет и пет минути, окей?

— Окей — отвърнах.

Брадация пъкна гаторадата между ръката и хълбока ми. Прищя ми се да отпия една глътка, само че тока щеше да ми струва прекалено голямо усилие.

Изобщо не си спомням как е потеглил от бензиностанцията.

[1] Удобно ли ти е? (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Буден ли си? (исп.). — Б.пр. ↑

- [3] ... да. Не знам испански (исп.). — Б.пр. ↑
- [4] Недей. Почивай си. Не шавай (исп.). — Б.пр. ↑
- [5] Помогни! (исп.). — Б.пр. ↑

3

ГОРЯЩИТЕ МОСТОВЕ

Консуело живееше при Сам, но отношенията им бяха странни — тя беше нещо като домашна прислужница, а той — нейното момченце. Искам да кажа, че жената чистеше, готвеше и переше. Същевременно обаче постоянно го гълчеше, дълги изблици на скорострелен испански, на които Брататия почти винаги отговаряше: „Claro que si!“, „Ясно!“ Отначало мислех, че са женени, само че тя си имаше самостоятелна малка спалня отзад, с цяла стена, окичена с икони — светците, Богородица и Исус.

На другия ден след като ме бяха намерили, двамата си останаха въкъщи, през следващите четири дни обаче товареха на пикапа носилката, разни медицински неща и шишета с вода и потегляха.

Консуело ми готвеше обяд и ми го показваше, преди да тръгнат.

— Ahi te deje listo to lonche. — После прибавяше: — Descanza u bebe mucha agua^[1]. — И имитираше пиене на вода от бутилка.

— Claro que si! — отвърщах ѝ аз.

Сам се засмиваше и тя пак започваше да го гълчи.

Първия ден наистина си почивах и пих mucha вода. И спях. Нямах проблем да спя. Бях уморен, но всъщност ме изтощаваше мисленето за каквото и да е — така де, за мама и тате. Или плачех, или спях, а понякога едновременно правех и двете.

На втория ден излязох навън да се поразходя. Намирах се в стара кирпичена къща на сред пустинята, с порутени постройки за говеда и коне, каквито обаче отдавна нямаше. Единствените животни, които евентуално можеха да се нарекат домашни, бяха няколко подивели котки.

— Те все се окотват, ама койотите не им позволяват прекалено да се размножат — обясни ми Сам. — През петдесетте баща ми разпродаде повечето земя, отказа се от ранчото и се хвана да ръководи кооперацията в града, но всичко наоколо е било собственост на рода

ми още отпреди Договора от Гуадалупе Идалго^[2]. Земята нямаше да остане наша, ако не се бяхме сродявали с белите, именно заради това не са ни я отнели. Нищо, че уж никой не искал тая гадна пустиня.

Чак на около километър и половина имало съседи, по-близо не живеел никой.

— Водата е кът. Аз имам извор, но из тия краища най-често трябва да забиваш сонда на сто и осемдесет метра дълбочина, за да изкараш вода.

Прекарвах повечето време отвън до бетонния каптаж. Водата изтичаше от малък отвор в ръба и се вливаше в едно дере. Не след дълго поточето попиваше в песъчливото дъно, ала това влажно кътче от дерето обрастваше в буйна зеленина. Три големи тополи хвърляха сянка върху каптажа през по-голямата част от деня и ако седях неподвижно, със сигурност можех да видя птици, зайци, сърни, а веднъж Сам ми посочи пресни следи по мокрия пясък:

— Пустинни овце. Срещат се много рядко.

На третия ден скочих до Балбоа Парк, откъм южния край при авиокосмическия музей, и прекосих И-5 по Парк Булевард Бридж, за да отида на И Стрийт в центъра, където се намираше обществената библиотека. В града беше много по-прохладно, поради близостта на океана и така нататък, ала все пак често се налагаше да си почивам.

От пластмасовото прозорче на един автомат за вестници пред библиотеката ме зяпаше собственото ми лице, все едно ме бяха напъхали в тая метална кутия.

ДЕТЕ ВСЕ ОЩЕ В НЕИЗВЕСТНОСТ СЛЕД УБИЙСТВО НА ЗАПОДОЗРЕНИ НАРКОДИЛЪРИ

Какви наркодилъри? Бръкнах в джоба си за монети, обаче изведнъж ми се стори, че всички на улицата са се вторачили в мене. Обърнах се и влязох в библиотеката, отидох отзад в мъжкия клозет и се заключих в една от кабинките.

Убийство на наркодилъри ли? Пълен абсурд.

След половин час си подадох главата от тоалетната, но не видях тълпа от полицаи, както бях очаквал. Явно абсолютно никой не се интересуваше от мене, затова се запътих към периодичните издания, взех броя на „Юниън Трибюн“ и си намерих стол с изглед към тълпа. Бяха използвали снимката от мамино бюро. Беше я направила преди три месеца в зоологическата градина.

Полицията продължава да издирва изчезналия деветгодишен Грифин О'Конър (вж. снимката), след като в нощта на четвъртък намери двамата му родители убити в апартамента им на Тсксас Стрийт. ДНК тестовите на кръвта, открита на местопрестъплението, сочат, че е на момчето, и има опасения, че то също е мъртво, но от него няма нито следа. За последен път е видяно в четвъртък следобед на тренировка по карате. Умоляват се лицата, които разполагат с информация по случая, да се свържат с полицията или с независимата организация „Краймстопърс“ на телефон (888) 580-ТИПС.

Откритото в жилището голямо количество кокаин кара полицията да смята, че британските граждани Робърт и Хана О'Конър са замесени в трафик и продажба на дрога и че убийството или с извършено от конкурентна банда, или е резултат от провалена наркосделка.

Пълни глупости. Мама се сърдеше дори когато татко обръщаше повече от една халба бира в някоя кръчма, защото в рода й имаше алкохолици. Защо полицията си мислеше, че... така де, щото бяха намерили кокаин. А по-рано кокаинът го нямаше, нали така?

За миг ме обзе съмнение, миг на преобръщащ света ми смут, после поклатих глава. Щом вкъщи е имало кокаин, някой трябваше да го е донесъл, а колкото и пъти да бях гледал по телевизията такива неща, едва ли бяха ченгетата. Значи оставаха убийците, но защо?

Защото на никого не му пука за съдбата на наркочилдърите.

Защото никой нямаше да настоява полицията да разкрие извършителите, ако самите жертви са престъпници. И ченгетата щяха да търсят по грешна следа — други наркотрафиканти в града, а не хората, които ни следяха още от Англия.

Оставих вестника на мястото му, вмъкнах се между два стелаж и скочих в началното училище, между живия плет и стълбището, близо до дома ни. Не исках направо да ида там. Боях се, че още го наблюдават. Ако търсеха мене, може би ме чакаха вътре да се появя отново. И щяха да ме убият.

Мъртъв.

Като мама. Като татко.

Не разбирах. Нищо не им бях сторил. Бях напълно убеден, че и мама и татко нищо не са им направили. Беше ми напълно ясно обаче, че искат да ме убият.

Запътих се към апартамента и още на първата крачка ме спря една жена с бебешка количка.

— Ти не си ли онова британче, чиито родители бяха...

— Не, госпожа — отговорих с южняшки акцент, защото не можех да имитирам друг американски говор. — Само дето приличам на него. Вие сте вторият човек за днес, който ми го казва.

— Виж ти.

Усмяхнах се и продължих нататък, но докато завивах на ъгъла, я зърнах да говори по мобифона си. Мама му стара! Закрачих по първата пряка и когато се скрих зад високите огради, скочих.

Пак на Пустото място. Или се усъвършенствах, или вече бях пренесъл целия прах и нямаше какво да вдигна във въздуха. Кървавите петна избледняваха, ала мравките бяха започнали да разравят тъмната пръст. Това пак ми напомни за кръвта по килима. С крак покрих мястото с чакъл и пясък, заедно с мравките и всичко останало.

Трябваше ми малко време да се успокоя, за да скоча обратно в ранчото на Сам, при каптажа. Наплисках лицето си с вода и седнах на сянка. След известно време влязох в къщата и извадих обяда, който ми беше оставила Консуело — тамалес^[3] със свинско. От уханието му ме обзе желание за мексикански чипс със салса. Хрускав, солен чипс и средно люта салца — не можех да ям от по-лютата.

Защо пък не?

Скочих обратно при даскалото. На една пряка на изток от него имаше супермаркет „Сейфуей“, откъдето си купих мексикански чипс, салса и няколко големи шишета гаторада, после скочих обратно при каптажа. Понечих да оставя бутилките в хладилника — имаше предостатъчно място — ала се сетих, че Сам и Консуело ще ги видят, затова ги скрих под леглото си. Чипсът и салсата бяха вкусни, адски вкусни, и аз изпразних опаковката, докато се почувствах пълен до пръсване.

Пликчето зарових на дъното на кофата за смет, ама бурканчето салса беше до половината и го смотах най-отзад в хладилника, зад туршията и майонезата.

Искаше ми се още веднъж да ида в апартамента, да се опитам да се добера дотам, без да привлека нечие внимание, но бях уморен и ми се спеше от ходенето и преяждането. Сигурно още бях слаб от загубата на кръв. Обмислих дали да не скоча направо в моята стая, обаче си

спомних стъпките по стълбището. Може би бяха оставили подслушватели? Или още държаха жилището под наблюдение?

Седнах на леглото. Възглавницата ме притегляше и аз се свлякох отгоре ѝ. Заспах още щом главата ми я докосна.

Сам донесе „Сан Диего Нюз Дейли“ и ми го подаде в дневната.

— Продаваха го на бензиностанцията — осведоми ме той.

Бяха използвали същата снимка.

ВЕРОЯТНО Е УБИТО МОМЧЕ СЛЕД УБИЙСТВОТО НА РОДИТЕЛИТЕ МУ

Репортажът се различаваше малко, но съдържаше почти същите факти, включително това за наркотиците и заключението, че татко и мама са престъпници. Стисках зъби, докато го четях.

— Това са глупости, нали разбираш, за дрогата. Не и вкъщи — никога! Чичото на мама... той бил алкохолик и починал от това. Не бяхме много заможни — мама не работеше, защото ми преподаваше у дома, а татко не можеше да си намери добра работа, защото в неговата област взимат първо американци. Спестявахме всяка стотинка от татковата заплата, за да си плащаме наема. Мислиш ли, че ако са продавали дрога, щяхме да живеем така?

Той килна глава настрани.

— Знам само това, дето го прочетох във вестника и дето ми го разправи ти. Пък то не е много. А и в това, дето ми го каза, има известни... хм, я ми кажи пак как ти е името?

Ушите ми пламнаха и се извърнах.

— Извинявай. Във вестника пише вярно. Просто ония търсеха мене, когато позвъниха у нас. Питаха и мен. Аз... — Вторачих се в стената и стиснах очи. — Те търсеха мама и тате. Търсеха мен...

Никога не скачай на място, където може да те види някой. Никога не скачай близо до вкъщи. Бях нарушил и двете правила и сега мама и татко бяха мъртви.

— Я стига бе! Да те убият ли искаха? — повдигна вежди Сам. — Да не си видял нещо, което не е трябвало да виждаш? Или става дума за пари? Очаква ли се да наследяш нещо? — Той придърпа един дървен стол от стената и го възседна на обратно, опирайки ръце върху облегалката. После посочи вестника. — Не е бил обичайният извратен психар, от ония, дето дебнат малки деца, нали? Във вестника пише, че

съседите видели голям брой хора да напускат сградата, така че явно са били повече, нали?

Кимнах. Гласът ми беше пресекнал.

— И са питали за тебе, а? Не за баща ти или за майка ти?

— Нали тъкмо това ти казах? Само че не става въпрос за наследство. И не ме преследваха, задето съм видял нещо, което не е трябвало да видя.

— Защо тогава? Тук да не ти е Судан! Не убиват деца ей така, без нищо. Даже психарите си имат причина.

— Причината е, че направих нещо. — Просто ми се изплъзна от езика, без да се замислям. Сърцето ми се разтуптя, ала си поех дълбоко дъх и прибавих: — Че мога да правя нещо.

Консуело, която готвеше вечерята в кухнята, надникна в хола и протегна найлонова торбичка с малко шарен фасул на дъното.

— Сам! Necesitamos habas. Окей?

Той я погледна през рамо.

— Окей. Mariana compró?

— Tempranito en la mañana!^[4]

— Добре, рано. — Сам сви рамене и пак се обърна към мен. — Какво искаш да кажеш, какво си направил? Да не си им убил кучето или нещо от тоя род? Или си им се изпикал в басейна? И че пак ще го направиш?

Против правилата е. Изобщо нямаше да ми повярва, ако не му покажех. Какво значение има дали ще ми повярва? Усещах, че има значение. Пък и това бяха правилата на мама и татко, а те бяха мъртви.

— Спомняш ли си на бензиностанцията, когато ме попита откъде съм ги взел? — Посочих ризата и дънките си.

Той присви очи.

— Да. Реших, че си ги скрил по-рано някъде наоколо.

Поклатих глава и се изправих.

— На Консуело ѝ трябва фасул.

— Да, утре сутрин ще купя.

Скочих в супермаркета в Сан Диего, откъдето преди това бях купил чипса и салсата. Взех десеткилограмово платнено чувалче шарен фасул и го платих на бързата каса.

Появих се обратно четири минути след като бях изчезнал от хола на Сам. Столът, на който беше седял, лежеше прекатурен на пода. Той

стоеше в ъгъла и наливаше нещо от бутилка в чаша, ала въздухът се завихри при завръщането ми и ръката му се разтрепери, разливайки течността.

— По дяволите!

Повдигнах чувалчето.

— Фасулът.

Сам ме зяпна за миг и изгълта на един дъх чашата. Отнесох покупката си в кухнята и я оставих на плота.

Консуело се изненада, после се зарадва.

— Вуено! — Тя изстреля няколко думи на испански по посока на хола, откъдето ѝ отговори гласът на Сам, по-дрезгав от обикновено:

— Si. Yo se^[5].

Върнах се и седнах на дивана.

След малко той остави шишето и дойде с чашата си при мене. Изправи стола и седна, тоя път нормално, само че някак прекалено отпуснато.

— Какво беше това? — тихо попита Сам, все още с дрезгав глас. Дъхна ми на уиски, което ми напомни за татковия ежеседмичен скок.

— Отидох в „Сейфуей“, в Сан Диего, купих фасула и се върнах.

— За фасула разбрах. Как го купи?

— На бързата каса нямаше никой.

— Хм, добре де, дотук ясно. Не загревам обаче как става това с пътуването до Сан Диего.

Кимнах.

— Това е нещото, което мога да правя. Скочих. Телепортирах се. Наричай го както щеш.

— Така ли взе дрехите?

Отново кимнах.

— Да, върнах се в нашия апартамент и взех джобните си пари и паспорта си. — Гласът ми затрепери и сподавено прибавих: — Очертанията на телата още бяха там... и кръвта. И някой се качваше по стълбището, затова скочих.

— Дишай дълбоко, малкият. Успокой се.

Кимнах и го послушах. Туптенето на сърцето ми постепенно се нормализира.

— Откога го можеш това нещо? — след малко попита той.

— За пръв път го направих на пет години, тогава живеехме в Оксфорд. Публично. Пред свидетели. Оттогава все се местим.

— Къде се местите? Защо?

— Татко и мама казаха, че е задето разни хора започнали да идват в службата им и да ги разпитват. После за малко да ме сгазят на улицата. Помислих си, че е някой нехаен шофьор. Както и да е, отскочих зад една пощенска кутия и той не ме сгази, обаче отмина, не спря. Голяма работа, казах си. Но мама беше видяла всичко от прозореца. Чух я да разправя на тате, че онзи ме чакал да пресека улицата.

Сам прекара език по зъбите си.

— Навсякъде ли можеш да отиваш?

— Навсякъде, където съм бил — трябва ясно да си спомня мястото.

Той пресуши остатъка от уискито си.

— Разбирам защо те търсят — ще им свършиш добра работа. Ама защо искат да те убият? Ако аз можех това, което можеш ти, и ако бях такъв човек... Щях да искам да те пипна и да те използвам.

— Е, и татко е споменавал за подобна възможност. Когато прочетохме оная книга на Стивън Кинг за момичето, дето било отвлечено от властите.

— „Живата факла“ — вметна Сам. — Не съм я чел, обаче гледах филма.

— Да, с Дрю Баримор. Взехме го от видеотеката, след като прочетохме книгата.

— Но защо не се ръководят от подобни мотиви? Защо искат да те убият?

Сърцето ми пак се разгуптя и се задъхах. Преди Сам да успее да се обади, няколко пъти дълбоко и бавно си поех дъх. Скръбта беше едно от нещата, които слабостта ми приглушаваше, обаче сега осъзнах и другото.

Беше страх.

Щяха да ме убият. Бяха ни следили над пет години и след като ни намериха, се опитаха да ме убият. Прииска ми се да се скрия под леглото. Да се свия на кълбо и да се заровя под земята.

Опитах се просто да дишам дълбоко. Ала въпросът на Сам продължаваше да виси във въздуха — като падаща чаша мляко. Не

можеш да я хванеш навреме, само я наблюдаваш как пада в очакване на разливащата се локва бяла течност и натрошено стъкло.

— Не знам защо искат да ме убият.

По-късно, след вечеря, в здрача след залез-слънце, предупредих Сам, че се връщам в апартамента.

— Защо?

— Ами, например, защото дрехите ми започват да се вмирисват. Искам да си взема вещите.

— Няма ли да те чакат, как мислиш?

— Естествено! — Гласът ми прозвуча пискливо. Затворих уста и отново се съсредоточих върху дълбокото дишане. Зачудих се дали не пипвам астма или нещо от тоя род. След малко прибавих: — Няма да ида направо там. Ще скоча в квартала и ще поогледам.

— Дрехи могат и да се купят, малкият.

Извадих съкровището си и го оставих на масичката. Шейсет и три долара и малко дребни, петнайсет франка, седем лири, осем шилинга и четири пенса.

— Няма да ми стигнат за дълго, нали? Освен това... днес имам рожден ден. Ставам на десет. Би трябвало да мога да си взема багажа.

— Сериозно, смятам, че не бива да...

Не чух останалото, но докато вървях към къщи от скривалището си зад живия плет на даскалото, се чувствах гузен. Надявах се, че не съм всял прекалено голям безпорядък в хола. Сам не ми беше сторил нищо лошо, дори ми бе помогнал, а аз какво бях направил за него, освен че донесох чувалчето фасул?

По-рано нашият апартамент е бил използван като склад над самостоятелния гараж на малка къща на Тексас Стрийт, обаче сега даваха самата къща под наем отделно и бяха разделили двора с ограда. Покрай нея минаваше тясна пътека, ала на улицата чакаше патрулка, горе-долу там, където я бях видял и предишния път. Полицаят вътре четеше на светлината на лампичката в купето.

Върнах се обратно и завих по пряката, като се криех в сенките и избягвах задните дворове с кучета. За щастие повечето бяха в къщите, а единственото, което не беше, голям лабрадор на име Лъки, живееше в къщата пред нас и ме познаваше. В ъгъла на оградата на неговия заден двор имаше дупка. Клекнах и проврях ръка да го почеша по главата. Лъки запъхтя и се примъкна към оградата. Чешех го по шията,

когато усетих, че наостря уши и обръща глава надясно, по посока на уличката. Последва вяло излайване и кучето пак навря глава под пръстите ми. След още няколко секунди чесане чух далечни стъпки по чакъла.

Оградата на Лъки хвърляше плътна сянка отгоре ми. Скриваше ме и огромен хибискус, който се надвесваше над уличката откъм ъгъла на нашия двор. Надниквайки приклеknал иззад храста, видях силуетите на трима мъже, очертани на светлината на далечна улична лампа. Единият носеше сак през рамо и тримата се движеха странно — повдигаха крак от земята и после първо стъпваха на пета, преди да отпуснат тежестта си и върху пръстите.

Бързо дръпнах глава назад от страх, че са ме видели, и наистина чух някой да пита:

— Какво е онова там?

Тогава Лъки избухна в лай, точно до главата ми. За малко да изскоча на уличката, обаче разбрах, че той лае срещу гласа.

На задната врата се появи собственикът на кучето, господин Мейхю.

— Лъки! Довлечи си лаещия задник тук! — Лабрадорът скокливо се затича към господаря си. — Какво чу? — тихо попита господин Мейхю и го пусна да влезе в къщата, ала остана за момент на верандата и се заслуша. Зачудих се дали Лъки е лаел през нощта, когато убиха мама и тате.

След малко чух вратата отново да изскърцва и силуетът на господин Мейхю се очерта на прозореца в кухнята.

Понаведох се напред и се втренчих през клоните на хибискуса. Лаят на Лъки беше накарал тримата мъже да се прилепят към вратата на гаража, но след прибирането на господин Мейхю отново се задействаха.

Стълбището на апартамента се спускаше на улицата и се виждаше от паркираната отпред патрулна кола. Вместо да мине оттам, оня със сака го остави отстрани и застана между другите двама, които приклегнаха на едно коляно, хванаха го за глезените, рязко се изправиха и го подхвърлиха нагоре.

Той се хвана за перилата и стъпи с крак върху площадката, почти без да издава шум, после се прехвърли през парапета и се приведе пред вратата. Предполагах, че е заключена, обаче той я отвори моментално.

След това отново се изправи и се наведе над парапета. Мъжете долу му подхвърлиха сака. За малко да го изпусне — успя да сграбчи ремъка в последния момент.

— Внимавай бе, брато!

— Шшт!

— Я не ми шъткай! Детонаторите щяха да вдигнат много по-голям шум от мен.

Познах гласа. Мъжът е бристолския акцент.

Оня на площадката се вмъкна в апартамента. Двамата долу се скриха обратно в сянката на гаража.

— Какво пречи на оная машинария да сигнализира на някой друг, на полицията или хазяина?

— Сензорът на вратата. Хората, които влизат нормално, няма да я задействат. Обаче, ако някой просто се появи вътре, сензорът за движение ще реагира, за разлика от сензора на вратата, загряваш ли? И ще му даде да се разбере.

„Както направихте с родителите ми ли?“ Заопипвах наоколо за камък — голям камък, който да хвърля или с който да ударя. Под оградата имаше ред тухли, за да не може Лъки да си изрови дупка. Успях да измъкна крайната, счупена половинка, поставена, за да допълни реда. Можех да ги замеря с нея и да скоча. Или да скоча до тях и да ударя всеки от двамата по лицето?

Ръцете ми трепереха и не знаех дали е от страх или от гняв, ала се съмнявах, че ще улуча нещо.

Оня горе излезе от апартамента и хвърли празния сак през парапета, после го прескочи, провеси се на ръце и скочи.

По дяволите!

Скочих наред улицата и бързо се приближих към патрулката.

— Ей! — прошепнах.

Ченгето се сепна от изненада, изпусна книгата и плъзна длан към кобура си.

— Ти не си ли...

— Да! Но ей там са хората, които убиха родителите ми! — посочих с показалец тухлената пътека към стълбището. — Зад гаража.

Само че те вече не бяха зад гаража.

Куршуми разбиха страничните стъкла и в следващия момент полицаят се преви с глава, наполовина провесена през прозореца,

опипвайки с пръсти нещото, което стърчеше от гърлото му, нещо с висяща от него жица, и после се озовах на Пустото място сред вихрушка от прах и храсти.

„Божичко, божичко, леле божичко!“ Дали ме бяха видели да скачам? Когато се бях появил при патрулката? Ама това беше от отсрещната страна, не откъм тях. Аз съм нисък — колата би трябвало да ме е скривала.

Все още стисках тухлата в ръка. По ризата ми имаше кръв. Кръвта на ченгето.

Скочих обратно на уличката и се озърнах към пътеката. Тримата бяха при колата, насочили оръжията си, всеки наблюдаваше различна посока, но едновременно се обърнаха към мене още щом се появих.

„Усещат кога скачам.“

Мъжете се затичаха към апартамента и аз пак скочих, но само по-нататък на уличката, под прозореца на моята стая. Чух стъпките им по стълбището и с все сила запратах тухлата през прозореца.

Огън, светлина, шум и хвърчащи стъкла. Не можех да остана там, даже да се бях помъчил, обаче се върнах на съседната пряка още щом се озовах на Пустото място.

Наоколо още валяха останки, покривът на апартамента го нямаше и сякаш виеха всички автомобилни аларми в града. Предпазливо закрачих по тротоара — десетки хора наизлизаха от домовете си и опулено зяпаха нататък по улицата.

Върнах се и надникнах в уличката, откъдето бях видял да идват мъжете. След малко се появиха двама от тях, като мъкнеха третия, прехвърлили ръцете му през раменете си. Когато минаха под уличната лампа, видях кръв по лицата им — от хвърчащите стъкла, реших аз. Единият буквално пушеше — от косата и рамото му се вдигаше дим.

На улицата се появи кола, която рязко наби спирачки. Натикаха мъжа, който не можеше да ходи, отзад и се качиха от двете му страни, после колата потегли към мене.

Скрих се зад едно дърво и я проследих с поглед. На следващата пряка зави надясно. Воят на аларми в далечината бе заглушен от усиливащ се писък на линейки.

За миг обмислих дали да не се върна в апартамента, за да проверя дали е останало нещо за взимане, обаче целият квартал беше на крак и прекалено много от съседите ме познаваха по лице.

Скочих.

[1] Оставям ти сготвен обяд. Почивай и пий много вода (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Договорът, сложил край на мексиканско-американската война (1846–1848). — Б.пр. ↑

[3] Мексикански сарми от царевични листа. — Б.пр. ↑

[4] Имаме нужда от фасул. — Може ли да купя утре? — Утре рано сутринта! (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Чудесно! Да. Знам (исп.). — Б.пр. ↑

4

СКАКАЛЦИ И ВЪГЛЕНИ

Когато рейсът спря в Ла Крусесита, помислих, че това е само поредната спирка. Вече пет дни пътувахме с второкласни автобуси и ruterías — бусове, в които возеха даже кокошки и в които неведнъж се бях озовавал с бебе или малко дете в скута. Една нощ се настанихме в хотел в Мексико Сити, но иначе спяхме както сварехме в претъпканите, друсащи рейсове.

— Hemos llegado — съобщи Консуело и след пет дни слушане само на испански, веднага я разбрах.

Бяхме пристигнали. Не усещах мириса на море. Не го виждах. Миришеше на дизелов дим от рейса. Миришеше на нещо, свързано с добитък. Миришеше на пържен лук.

Стомахът ми закурка. Освен малко чипс в автобуса, за последен път бяхме яли в Оахака, преди половин ден.

Повечето пътници, които слязоха в Ла Крусесита, поеха по улицата към центъра, Консуело обаче ме поведе зад автогарата и оттам нагоре по горист хълм, по пътека, обрасла с банани и храсталаци. Беше влажно, ала не прекалено горещо — не като на някои места по пътя, където трябваше да призовавам на помощ цялата си воля, за да не скоча в някой прохладен мол.

Изкачихме хребета на хълма за по-малко от десет минути и закрачихме под ветрец, който наистина донасяше мирис на море. Взирайки се между дърветата, зърнах сапфиреносини отблясъци. Консуело продължи в посока, противоположна на водата, но слава Богу, пак под ласките на бриза. След още пет минути тя посочи един червен керемиден покрив на склона под нас:

— Finalmente hemos llegado!^[1]

Направих няколко крачки, за да го разгледам по-добре между дърветата. Видях сграда с тесни крила, ограждащи от три страни тухлен двор. Откъм открития край имаше ниска стена, но забелязах и нов строеж — разширяваха двете крила.

Консуело се прекръсти и се обърна към мене.

— Уолмарт. Окей, Грифин?

През цялото пътуване бяхме работили по моя испански.

— No, acuerdate me llamo Guillermo!

— Окей. Lo recordare. Уолмарт, окей, Гилермо?

— Claro que si! — потвърдих. — Un momento^[2].

Когато за пръв път скочих пред нея, Консуело отиде при къта с иконите в стаята си и се върна с шишенце прозрачна течност. Напръска ме по лицето и гърдите и поде дълга тирада на латински, започваща с думите „Exorcizo te“^[3], обаче не загрех нищо повече, сериозно.

Последва изключително дълъг спор и дискусия между Сам и Консуело, по време на които тя все повтаряше думите „diablo“ и „demonio“, а той — „milagro“, чудо. Накрая, за да уредим проблема, трябваше да ида в Ел Сентро с нея, да коленича в параклиса „Богородица от Гуаделупе“, да се прекръстя със светена вода и да се причестя на месата, с което май че сторих грех, защото не бях католик, обаче тя не се интересуваше от греха като такъв, а от poderes del infierno, дяволските способности. Консуело заключи, че не съм демон, нито съм обладан, ама така и не успя напълно да свикне с това.

Сам го нямаше въщи, но багажът чакаше там, където го бяхме оставили — в старата конюшня — две градинарски колички (поголеми от обикновените ръчни колички) и огромна камара дрехи, обувки, играчки, пелени (за последното бебе на дъщеря ѝ) и инструменти. Започнах с количките, по една на скок, така пренесох всичко. Консуело взимаше донесеното от мене, увиваше го и го редеше в количките, докато накрая овърза получилия се висок до главата куп. Не всичко беше купено от Уолмарт. Само повечето неща. Пътят до къщата бе неравен, ала по нанадолнище, тъй че въпросът беше да не оставим количките да ни избягат, а не да ги бутаме. Първа ни видя майката на Консуело, главата на фамилията. Последваха сълзи и прегръдки. Консуело не си бе ходила от погребението на мъжа ѝ и сина ѝ преди три години.

Появиха се дечурлига и неколцина възрастни, но повечето възрастни бяха на работа, а големите деца — on la escuela, на училище.

Представиха ме като сирачето Гилермо.

Ла Крусесита е село на южното крайбрежие на Оахака, част от големия курортен район Байас де Хуатулко, на около петстотин

километра западно от границата с Гватемала. Сините води на Пасифика ми напомниха за Сиамския залив, като сапфири, искрящи под слънцето. Не изглеждаше пренаселено, поне в сравнение с Акапулко или Пуерто Ваярта, ама понеже бях гринго, нямаше да се отличавам чак толкова, заради туристите. Така смяташе Консуело, както ми обясни Сам.

Роднините ѝ работеха в курортните хотели като камериерки, градинари, келнери и готвачи. Останалите бяха в САЩ и пращаха пари оттам, ала това положение постепенно се променяше, тъй като курортите се развиваха, а и минаването на американската граница ставаше все по-трудно.

Същата вечер организираха фиеста по случай нашето пристигане и Консуело раздаде подаръци на абсолютно всички. Бях изгубен, ако я нямаше Алехандра, една от многобройните племенници на Консуело. Освен испански, тя знаеше английски, френски и немски, беше на двайсет и пет, хубавица. Работела в туристическия бизнес от шестнайсетгодишна възраст и учила в Института де идиомас в Мексико Сити. Сега имала агенция за преводи и водела едноседмични интензивни курсове по испански в курортите.

— Посетете прекрасния Хуатулко, попечете се на плажа и учете español. — Алехандра често се усмихваше с очи, ама когато и широката ѝ уста разцъфтеше в усмивка, въздействието беше зашеметяващо.

Само след пет минути вече бях влюбен в нея.

Разговаряхме на френски, не защото английският ѝ не беше отличен, а защото нямаше много възможности да практикува френския. Това не представляваше трудност за мене — с мама често си приказвахме на френски.

Тя ме запозна с всички — от сеньора Монхарас и Ромера, баба на Алехандра и майка на Консуело, до многобройните деца на братовчедите си. Съобщаваше ми се порой от имена, от които запомних само няколко. Храната едновременно ми се стори позната и чужда. Ядох тортия с гуакамоле и нещо вкусно, пикантно и хрускаво.

— Какво е това? Хм, qu'est-ce que c'est?

Очите на Алехандра засияха.

— Chapulines... los saltamontes.

Озадаченият ми вид я накара да опита на френски:

— Les sauterelles. Трябваше ми известно време.

— Les sautere... СКАКАЛЦИ?! Ям скакалци?! — Развих тортията и веднага стана ясно, че не ме е излъгала: крачетата и всичко останало, пържени, ако се съдеше по вида им.

Тя се засмя.

— Ако не ги искаш, аз ще ги изям. — И протегна ръка.

Упорито завих скакалците в тортията и я доизядох. Хрус, хрус, хрус. Пак си беше вкусно, ама като знаеш... Не си взех допълнително.

На другия ден разстройство, адски кофти, с температура, спазми и придружено от пъшкане и препъване тичане до тоалетната, безкрайно. Искаше ми се да го отдам на скакалците, но каквото и да си мислех, те определено бяха сготвени добре. Консуело ми даде да изпия чаша горчив чай. Когато я попитах от какво е, тя отговори нещо на испански и прибави:

— Para la diarrea. — Против разстройство. „Чай от скакалци, несъмнено.“

По-късно донесе дървена кутийка и я изгори в метален тиган до прозореца. Когато въглените изстинаха, Консуело ми даде знак да ги изям.

— Тц! Категорично не.

Дойде Алехандра и ме убеди да ги изгълтам.

— Абсорбират токсините — това е най-бързото средство против диария. Взимаш го само веднъж. Не повече. Защото е вредно.

— Не искам. И ти яде скакалци! — Стиснах зъби и се свих на кълбо, готов да се съпротивявам до смърт. Само че тя не играеше честно.

— Faites ceci pour moi, mon cher.

Френски, по дяволите.

— За нея. — Успях да преглътна половината въглени, промити със солена преварена вода. — За електролитите. — И престанаха да ме измъчват.

Скоро разходките ми до тоалетната приключиха и вечерта успях да хапна ориз с пилешки бульон. Два дни по-късно, след първата ми истинска храна, Алехандра и Консуело ме изведоха във вътрешния двор и тримата седнахме под сянката на бананите, които растяха край стената.

— Леля ми разказа, че ти не си само сирак, но и че убийците на родителите ти преследват и тебе.

Неохотно кимнах. Разбирах, че е трябвало да ѝ кажем. Не беше редно да я молим за помощ, без да знае. Обаче я харесвах. Не желяех да я отблъсна от себе си, да не иска да има нищо общо с мене.

— И те е довела тук, за да избягаш от тях. Ако те открият, ще те убият.

— Да.

— Тя не искаше да ми каже защо им е да те убиват. Рече, че само ти си можел да ми обясниш.

— О! — Навлажних устни с език и кимнах на Консуело. — Gracias. — Пак се обърнах към Алехандра. — Много... много мило от нейна страна. — Консуело беше запазила тайната ми.

По-възрастната жена каза нещо, след което двете размениха няколко реплики, прекалено бързо, за да ги разбере.

Алехандра ме погледна малко озадачено.

— Тя казва, че е готова да опита онова нещо. Нещото, което по-рано не искала да направи.

Повдигнах вежди. Знаех какво има предвид Консуело. Бях ѝ го предложил в хола на Сам, който превеждаше, тя обаче се боеше. Предполагам, че мисълта за още пет дни с рейсове и ruterias ѝ се е сторила още по-ужасяваща.

И това определено щеше да отговори на неизречения въпрос на Алехандра.

— Кога иска да тръгне?

В сравнение с багажа, с който пристигнахме, куфарчето на Консуело беше малко, ала носеше кутия с местни храни, каквито не можеше да купи в Калифорния.

— Има ли скакалци? Chapulines? — попитах я.

Алехандра се засмя, а Консуело отвърна:

— Не. Сам не обича.

И все пак, докато се катерехме по склона към джунглата, кутията адски ми тежеше. Стигнахме на мястото, на което бях пренесъл подаръците на Консуело. Целият плувах в пот. Можех да скоча там направо от вътрешния двор, ала бях предпазлив. Бях решил, че правилата имат известен смисъл.

„Ами правило номер четири? Кой ще ми казва кога да скачам?“

— Можеш ли да пазиш тайна? Като леля си? — попитах на английски. Не се доверявах на познанията си по френски, а трябваше да съм пределно ясен.

Александра наклони глава настрани.

— Може ли да пострадам? Семейството ми ще пострада ли?

Мъчително преглътнах.

— Ако не я запазиш, семейството ти може да пострада. — Тя се намръщи. Прибавих: — Самият аз не ще им сторя нищо, обаче ония, които ме преследват, може да им сторят нещо, за да се докопат до мене.

— Ясно. Мога да пазя тайна. — Младата жена се наведе леко към мен и прошепна: — А и кой споделя всичко с родителите си?

Е, готово.

— Добре. Да започнем с тая кутия.

Скочих в хола на Сам. Него го нямаше, чух обаче движение в кухнята.

— Сам, аз съм, Грифин — извиках.

— Господи! — На дъното на мивката изтрака чиния. Той се появи на прага, като бършеше ръце в кухненски пешкир. — Всичко наред ли е?

— Да. Това е на Консуело. — Показах му кутията и я оставих на масата. — Тя промени решението си за оная работа с пътуването.

— Нима? Някъде на скрито място ли сте двамата?

— Ходил ли си там?

— На погребението.

Зяпнах го.

— Не знаех, че си я познавал тогава.

Сам сви рамене.

— Тъкмо се запознахме. Аз ги открих.

Трупове. Аха.

— Ами, в джунглата сме, на склона над къщата.

Той кимна.

— Добре тогава. Веднага се връщам.

Александра седеше върху куфара на Консуело, навела глава между коленете си. Леля ѝ вееше с шапка.

Клекнах до нея.

— Какво ти е?

— Jesus Cristo! — Тя се надигна. — Mi tia dice... Леля казва, че току-що си ходил в Калифорния.

— Verdad. — Вярно е. През седмицата, откакто я познавах, никога не я бях виждал да се обърква на кой език говори.

— И сега се връщаш оттам, наистина ли?

— Да.

— Но как?

— Нямам представа. Може ли да взема куфара? — посочих с ръка.

Младата жена се изправи прекалено рязко и Консуело я подхвана, за да не падне. Вдигнах куфара и скочих.

Сам седеше в ъгъла, скръстил ръце. Оставих куфара до стената.

— Защо толкова се забави?

— Заради Алехандра.

Той се намръщи, после явно си спомни.

— Племенницата на Консуело ли? И тя ли е с вас?

— Да. Отначало не ѝ казахме. Просто я помолихме да пази тайна. Малко я е шубе.

Сам вдигна вежди.

— Е, човек трябва да посвикне с такова нещо.

Скочих обратно. Алехандра се сепна, ала явно не от страх. Просто от ненадейната поява на нещо неочаквано, което си зърнал с периферното си зрение.

— Значи сега ще вземеш леля ми, така ли?

— Такъв е планът.

— Преди правил ли си го с човек?

Поклатих отрицателно глава.

— Когато го обсъждахме у Сам, опитах с едно котенце. Получи се.

— Леля е по-голяма от котенце. Откъде знаеш, че няма да оставиш някоя част от нея?

— Стига бе! — усмихнах се аз. Обаче малко се разтревожих. Не бях пренасял нищо по-тежко от градинарските колички. А те бяха около трийсет и пет кила, колкото и обемисти да изглеждаха.

— Първо опитай с мен — предложи Алехандра.

— Моля?!

— Que dijiste?^[4] — попита Консуело, която внимателно ни наблюдаваше.

Александра сви устни и аз загрях, че не иска да каже на леля си, защото Консуело ще се противопостави.

Изправих се зад младата жена и я прегърнах. Стигах ѝ само до плешките — бузата ми се притискаше в гърба ѝ през тънкия памучен плат на лятната ѝ рокля. Ухаеше прекрасно.

Консуело остро рече нещо и пристъпи към нас. Сkochих.

Позалитнах, обаче и двамата се озовахме в хола на Сам.

Александра ахна и също се олюля. Подхванах я, за да не падне.

— Хм, Гилермо, можеш да ме пуснеш — след малко рече тя.

— О! — Отдръпнах се назад, но после се наложи пак да я прегърна, защото коленете ѝ се подгънаха.

С помощта на Сам я настанихме на дивана.

— Къде е Консуело? — попита той. — Всичко наред ли е?

— Ти му обясни — казах на Александра и scochих.

Консуело говореше бързо и гневно, постоянно жестикулираше и аз хвацах приблизително по една на десет думи, обаче разбрах смисъла, естествено.

След безуспешни опити да я успокоя, просто scochих зад нея, все едно играехме гоненица с тате по време на нашите тренировки, прегърнах я и scochих.

Двамата заедно залитнахме в хола, но Сам подпря Консуело, а Александра ме хвана за ръката.

Всички бяхме малко ококорени, даже аз.

„Дишай дълбоко.“

— Знаете ли, гладен съм! — заявих.

Консуело не можеше да търпи някой да „има глад“. Изобщо не се наложи да ѝ превеждат.

Ядохме при каптажа и Александра се дивеше на сухия въздух, дърветата и кафявите скалисти хълмове.

— Donde estd lo verde? — попита леля си тя. Къде е зеленината?

— No tenemos agua, ni hay verde — с каменно лице отговори Консуело.

Разбрах за какво си мисли: за мъжа си и сина си. Няма вода, няма и зеленина.

Разбра и Александра.

— Oh, perdoneme! No pense. — Извинявай, не се сетих.

Леля ѝ махна с ръка.

— No es importante. — Не е важно. После прибави още нещо, чието значение ми убягна.

— Радва се, че не се е наложило да се мъчи толкова време по рейсовете — преведе по-младата жена. — Въпреки че е било ужасяващо.

— Пътувайте с „Еър Грифин“. Когато непременно трябва да стигнете веднага.

— Грифин ли? Защо Грифин?

— А, така се казвам. Истинското ми име. С Консуело избрахме Гилермо, защото ония знаят истинското ми име, имам предвид хората, които убиха родителите ми. А Грифин е необичайно име. Та затова е Гилермо, нали чаткаш? Искам да кажа, можеш да ми викаш Грифин, когато сме си сред наши.

— Не — възрази Сам. — Продължаваме така, както беше решил. Ако те нарича по два различни начина, лесно ще се обърка. Ако използва само едно име, едва ли ще се изпусне пред някой друг.

Александра кимна.

— Вярно е. Ама къде ще продължаваме? Да продължаваме ли се каним?

Сам премина на испански и попита Консуело нещо. Скоро в разговора се включиха и тримата, ала не го следях. Зяпах Александра. Чаках. Надявах се.

Накрая тя се обърна към мене.

— Виж, Гриф... Гилермо. Искаш ли да живееш при мен в Ла Крусесита? Имам малка къща зад хотел „Вила Бланка“, точно срещу Час Бийч. Над навеса за колата има една стаичка, цялата в паяжини. — Младата жена потрепери. — Но може да се почисти.

Тържествено кимнах.

— Ще трябва усилено да учиш español, защото ще разправям на всички, че си ми далечен братовчед по майчина линия, от рода Лосада. Тя е от Мексико Сити, а не de el lado de mi familia de La Crucecita^[5]. И често ще трябва да ходиш на плажа, да се печеш, та хората да не ти викат el gringito.

Закимах още по-енергично.

— Съгласен. Ще работя усърдно и ще се образовам сам. И ще науча испански... español. Мога да ходя и на пазар вместо тебе, в Съединените щати, а ако искаш, в Тайланд или пък в Лечлейд, нашето село в Оксфордшир... в Англия.

— Ей, малкият — прекъсна ме Сам. — Ти отиваш в Оахака, за да се скриеш, а не да привлечаш още по-голямо внимание.

Ушите ми пламнаха и за миг забих поглед в масата.

— Уф, добре де.

Александра се пресегна и докосна ръката ми.

— Сигурна съм, че много ще ми помагаш. Ти вече знаеш френски и английски. Научи испански и мога да те взема на работа в моята агенция. Или ще ти намеря работа като екскурзовод. Не се бой. Обаче ученето е най-важната ти работа, comprende, Гилермо Лосада?

— Claro que sí!

— Excelente! — Тя отново се усмихна. — Следобед имам среща. Трябва да се връщаме.

И така се започна.

Александра, която се боеше от паяци (las arañas), ме накара да започна с чистенето на новата ми стая. Щом изчезнаха паяжините и всички прозорци бяха замрежени, на сцената се появи тя — с гореща вода и подочистител с дъх на лимон. До края на седмицата се сдобих с креват, шкаф и масичка с етажерка за книги отгоре вместо бюро. Мебелировката завършваше метален сгъваем стол. Нямаше климатик, обаче морският бриз правеше стаята ми много приятна.

Нямах почти нищо за прибиране в шкафа, ала това положение постепенно се промени, пък и при топлия климат на Лае Байас де Хуатулко не се нуждаех от много.

Александра не само започна, както беше решила, да ме нарича Гилермо, без нито веднъж да се обърне към мене с истинското ми име, но и изобщо престана да ми говори на друг език, освен на испански, като с жестове ми обясняваше значението на глаголите, сочеше предметите и ги назоваваше. Съвсем рядко илюстрираше някое сложно глаголно спрежение, като го сравняваше с употребата му на френски. И ме мъкнеше със себе си на интензивните си курсове в курортите.

Отне ми три месеца да науча до такава степен español, че тя пак да започне да приказва с мене на френски и английски. Три месеца покъсно реши, че говоря свободно езика, а след още три излъсках

акцента като местен. В края на втората година повечето тукашни смятаха, че съм роден в Оахака. Все още си приличах на европеец, ама същото се отнася и за много мексиканци, които нямат индианци сред прадедите си.

Работех на половин ден в нейната агенция, за което ми плащаше на черно. Отделях по три часа дневно за учене, на английски и френски, плюс испански. Словесни задачи по математика на испански. Европейска история на френски. Естествени науки на всички езици. И рисувах навсякъде.

За всички бях „момчето, което рисува“ — в парка пред черквата, на кея, на плажа. Повечето неща оставаха в скициниците ми, обаче стената на моята стая постепенно събираше успешните рисунки.

Отначало кошмарите ми бяха гадни, ама после започнаха да се разреждат. През първия месец-два пъти се будих с разтуптяно сърце, озъртайки се в пясъчното дъре на Пустото място, в пустинята Соноран, където ме беше намерил Сам, окървавен и в несвяст.

Помогна ми ученето на испански. Поне имаше с какво да се занимавам, когато се събудя. Бях изгълтал „Дон Кихот“ и се борех с книгите на Артуро Перес Реверте за капитан Диего Алатристе. Или решавах задачи. Математиката винаги действаше.

Само че мина около година, докато престана да се будя.

През втората година си купих малка фибростъклена лодка с гребла, подвижен шверт и малка, разглобяема мачта с триъгълно платно. Когато я взех, на носа имаше дупка колкото главата ми, платното представляваше дрипа, нямаше гребла, рул, шверт и спасителни жилетки. Една седмица изпълнявах поръчки в пристанището в Санта Крус, превеждах, тичах до магазина и играех ролята на екскурзовод. Накрая се сдобих с весла, две спасителни жилетки, лекъосано, ала невредимо платно на „Сънфиш“ и достатъчно фибростъкло и смола, за да поправам разбития нос. Сковах шверт и рул от евтин дървен материал, задигнат от строежи, и направих обшивка от фибростъкло.

Александра изпитваше съмнения.

— Може да се удавиш! Повдигнах вежди.

— Сигурно, ако изпадна в пълно безсъзнание. Но не и при схващане или умора, колкото и да се отдалеча от брега. Само си

помисли. — След малко прибавих: — Двамата с татко плавахме с лодка в Сиамския залив. Само че беше по-голяма.

Тя я регистрира на свое име, ама всъщност си беше моя.

В района на Байас де Хуатулко има девет залива и трийсет и шест плажа, много от които недостъпни по суша. Проучих ги всичките — плувах, лових риба, гмурках се, — изследвах и покрайнините на джунглата.

Неведнъж попадах в прибой, което може да бъде адски опасно, и се преобръщах, но за щастие успях да откача мачтата и после да събера греблата, спасителните жилетки и шверта. По-късно се научих да улучвам момента, да яхвам вълните и да излизам в открито море, без да загреба прекалено много вода.

Родриго, един от многобройните братовчеди на Алехандра, ме заяждаше за платното и греблата. Караше ме да си купя извънбордов двигател, ала аз не можех да понасям вонята и шума. Всеки път щом повдигнеш въпроса, потривах пръсти:

— Tu tienes dinero para la gasolina?^[6]

Той никога нямаше пари, затова не отговаряше. Беше навършил вълшебната възраст четиринайсет и скромните му финанси отиваха за las pinas, момичета. Въпреки че го взимах с мене за риба и раци понякога, Алехандра ми забраняваше да му давам лодката, за да се перчи пред мацките.

— Ти може и да не се удавиш, mon cher, знам, че и Родриго плува като риба, ами неговите гаджета? Нека сам си купи лодка. Не искам да плава до уединени плажове. Или ще удави момичетата, или ще се случи нещо още по-лошо!

Не разбирах какво по-лошо от удавянето може да стане, ала накрая загрях какво иска да каже. Стори ми се странно, защото и тя имаше гаджета, които понякога пренощуваха у нея.

Когато ѝ го посочих, тя се изчерви, но отвърна:

— Аз не съм тринайсет — четиринайсетгодишна. Това е разликата.

В отговор на тая забрана Родриго се опита да ме убеди аз да го карам заедно с неговите filles du jour, обаче лодката беше прекалено малка. Предложих му да ги вода на разходка sin él, без него, само че номерът ми не мина.

Веднъж на три месеца се изкачвах по склона в джунглата зад двора на семейство Монхарас и скачах у Сам в Калифорния. Обикновено пренасях само Консуело и някои подаръци, ала веднъж дойде и Сам. Заведох го на риба.

Така мина единайсетият ми рожден ден, а после и дванайсетият.

Общо взето спазвах правилата. Не скачах близо до дома на Алехандра, нито на публични места. Когато исках да се упражнявам, излизах с лодката си призори и отивах на Исла ла Монтоса, скалист остров на изток от залива Танголунда. Обикновено пристигах час преди да се появят туристическите корабчета.

Наистина внимавах.

Затова се почувствах засегнат, когато все пак ме откриха.

[1] Най-после пристигнахме! (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Не, запомни, че се казвам Гилермо. — Ще запомня. — Ясно. Един момент, (исп.). — Б.пр. ↑

[3] В този контекст, „освобождавам те [от зли сили]“ (лат.). — Б.пр. ↑

[4] Какво каза? (исп.) — Б.пр. ↑

[5] От страна на рода ми от Ла Крусесита (исп.). — Б.пр. ↑

[6] Имаш ли пари за бензин? (исп.). — Б.пр. ↑

5

В НЕЛЕГАЛНОСТ

Предупредиха ме десет минути по-рано — ужасно много време. Даже не се налагаше да скачам. Поне не веднага.

Бях в агенцията за преводи, „Сигнификадо кларо“, отговарях на телефона, докато Алехандра присъстваше на продажба на имот в адвокатска кантора на няма и една пряка от там. Семейство американци купуваха къща, в която да живеят след пенсия. Поназнайваха малко español, обаче благоразумно искаха да са абсолютно наясно какво подписват.

Обади се нашият зъболекар, възрастният д-р Андрес Ортега, и потърси Алехандра. Обясних му, че я няма, и му предложих да остави съобщение. Тогава той попита за мене, тоест за Гилермо Лосада.

— Es yo, Doctor. — Аз съм, докторе.

Зъболекарят заговори бързо на испански.

— Току-що идваха някакви чужденци, водеше ги агент от АФИ. Носеха зъбни снимки. На твоите зъби. — АФИ беше Agenda Federal de Investigacion, мексиканската версия на американското ФБР. — Документите обаче бяха американски и отгоре имаше друго име... Гилермо. — Той замълча за миг. — Бях принуден да им дам адреса ти. Току-що си тръгнаха.

Сърцето ми се разтуптя като вълни, разбиващи се в брега след буря. Туп-туп. Туп-туп.

Предателско чене. Преди осем месеца ми бяха направили две пломби. Ето до какво води нередовната употреба на конец за зъби.

— Знаят ли адреса на агенцията на Алехандра?

— Не, нямаше го в досието ти. Не съм им показвал нейното.

— Благодаря ви, докторе. Много ви благодаря.

Затворих. Първата ми реакция беше да скоча у Сам, ала кабинетът на д-р Ортега се намираще в Санта Крус, съседното село. Щяха да им трябват най-малко десет минути да стигнат до Ла Крусесита и чак тогава щяха да дойдат вкъщи.

Затова първо скочих в стаята си. Държах си парите в оахаканска черна керамична кутия с шестоъгълна форма, чийто капак бе украсен с врязани триъгълници. Струва ми се, че повече си падах по кутията, отколкото по парите.

Оставих я върху леглото, в средата на леката покривка. Последва я съдържанието на шкафа ми — измъквах чекмеджетата, изсипвах ги и ги връщах обратно в шкафа. Наложих се да пренасям на три пъти книгите от двете лавици.

Хванах ъглите на покривката и ги завързах. Бохчата беше голяма почти колкото мене, но въпреки това успях да я пренеса със себе си, когато скочих в порутената конюшня на Сам в Калифорния. Скочих обратно и събрах завивките, дъждобрана, който висеше зад вратата, корковото табло с окачени скици, няколко снимки на Алехандра, една на Родриго с поредното гадже и друга — аз управлявам лодката. Всичко това също отиде в конюшната на Сам. После смъкнах рисунките от стените, като откъснах ъглите, които не бях успял да отлепя. Събрах ги на купчина в конюшната.

Предишния път, когато убиха мама и татко, бяха взели всичките ми рисунки.

Когато скочих обратно, стаята изглеждаше странно — необитаема. Щеше ми се да я засипя с прах, за да си помислят, че е напусната преди няколко месеца, обаче не знаех как.

Обадих се на Алехандра в адвокатската кантора.

— Вуено? — отговори тя, когато ѝ предадох слушалката.

— Те ато. — Никога не ѝ го бях казал, но я обичах. Като мама, като по-голяма сестра.

— Guillermo, que estas loco?

— No estoy loco. Veniron y deboir^[1].

Алехандра премина на английски. Не ме разбирате — не думите, а ситуацията.

— Кой е дошъл? Защо трябва да... аха. О, не! — Беше загоряла. — *Ve rapido!*

— Не отивай къщи. Ще те наблюдават. — Затворих и излязох през задния вход.

Пет минути по-късно бях пред хотел „Виа Бланка“, когато се появила те. Криех лицето си с вестник и си бях поръчал лимонада, за

да оправдая присъствието си. Страниците трепереха в ръцете ми и трябваше да опра лакти върху масата, за да спра движението.

Минаха по улицата с две коли, една след друга, и небрежно огледаха къщата. Единият автомобил паркира малко по-нататък, другият отби пред хотела на няма и петнайсет метра от мене.

За малко да скоча, ала ми хрумна, че и те са там по същата причина като мен — от това място можеха да наблюдават къщата. Номерата бяха оахакански и колите не бяха под наем. Шофьорът, мъж в измачкан бял костюм, приличаше на мексиканец. За разлика от пътника.

За последен път го бях видял в Сан Диего, вечерта, когато взривиха дома ни.

Кой знае защо ръцете ми престанаха да треперят.

Лекичко преместих стола си, за да виждам рецепцията през сводестия вход. Не ги чувах, обаче Мартин, служителят на рецепцията, клатеше глава. Оня с белия костюм извади портфейл от сакото си, разтвори го и му показва нещо. Мартин се облеци, после вдигна слушалката и заговори.

Сеньор Херас, управителят, излезе от кабинета си. След кратък разговор повикаха пиколото Видал. Разтовариха багажника — само три куфара, обаче мъжът от Сан Диего грабна единия, когато Видал понечи да го извади.

— Аз ще го взема — толкова високо заяви той, че го чух от отсрещния край на фойето. — Чупливо е. — Пак говореше със същия бристоленски акцент. Прииска ми се да скоча, ама си спомних вечерта, когато убиха полицаия на нашата улица. Явно усещаха кога скачам, без да ме виждат.

Видях ги да се изкачват по стълбището, докато пиколото забута количката към товарния асансьор. Когато се скриха от поглед, лениво се запътих към входа на хотела. Влязох и направих само една-две крачки вътре, така че да мога да наблюдавам къщата на Алехандра.

Видал се върна след малко.

— Колко бакшиш ти дадоха? — попитах го на испански, като потърках пръсти.

Той сбърчи лице.

— Los mezquinos. — Циции.

— От коя страна са?

Пиколото посочи с палец наляво, към къщата на Алехандра.

— En la planta tercera. Al fondo. — Той вирна брадичка на запад.
— Por que preguntas?^[2]

— Защото търсят мене. — В същия миг усетих, че лицето ми се сгърчва, и разбрах, че съм на ръба на сълзите. Дълбоко си поех дъх и се взех в ръце. — Тъй че не ме познаваш, ясно? Заминавам, ама не искам да сторят нещо на Алехандра, чат ли си?

— Claro que si!

Всички, които я познаваха, имаха отлично мнение за нея.

— Длъжник съм ти.

Той вирна брадичка и се ухили.

— Claro que si.

В края на плажа имаше маси с оахакански сувенири за туристите — черна керамика, гватемалски тъкани, боядисани дърворезби от тропически дървета. Намерих ръчно огледалце, вградено в боядисано копалово дърво, за двайсет долара американо. Платих, без да се пазаря.

Видал ми отключи задното стълбище на хотела, по което щях да се кача на покрива, любимо място на служителите, когато в курортите около залива Танголунда организираха фойерверки, така че бях ходил и по-рано, но не бях скачал.

Не исках да скачам близо до тях — не и когато си тръгвах завинаги.

Покривът беше покрит със смола и насипан с чакъл. Бавно го прекосих. Едва ли можеха да ме чуят през него, обаче всички стаи имаха балкони и ако бяха навън или бяха оставили плъзгащата се врата отворена, можеха да доловят стъпките ми.

Когато се приближих до бетонния парапет, ги чух да разговарят. Ако се съдеше по силата на гласовете, не стояха на балкона, но трябва да бяха отворили вратата.

— ... няма да е на негово име — още е малък — чух да казва моят приятел с бристолския акцент. — Трябва да узнаем на кого е къщата и още кои живеят там. — Той изпъшка, което ме изненада.

— Пак ли стомахът? Понякога се случва с чужденците. Различни бактерии, казват. — Английски с мексикански акцент. Сигурно мъжът от Agenda Federal de Investigacion.

— Майната им на бактериите.

— Ще питам на рецепцията на кого е къщата.

— Не! Те са съседни. Ако започнеш да ги разпитваш, може да ти отговорят, ама може и да се втурнат към телефона, comprende? Сигурно има архиви, в които да направиш по-дискретна проверка.

— Да, има архиви — потвърди агентът от АФИ. — Но няма да стане по телефона. Като им тикна служебната карта в лицето, резултатите са по-добри. Тук ще имате ли нужда от мене?

— Не. Сега започва играта на изчакване. Обади ми се. — Чух вратата да се отваря, ала преди да се затвори, той прибави: — И ми намери пептобисмол^[3], моля те. — Последното прозвуча доста насилено. Явно тоя човек не беше свикнал да казва „моля“.

— Разбира се, сеньор Кемп. И още бутилирана вода, нали?

— Много любезно от твоя страна. Вратата се затвори.

— Мама му стара! — Чух го — Кемп? — пак да изпъшква. Стъпките му се промениха, станаха еквивали.

„В тоалетната е.“

Чух панталона му да се свлича на пода и типичните звуци на стомашно разстройство.

Импулсивно тикнах огледалцето в задния си джоб и се прехвърлих през парапета. Спускането изобщо не беше трудно. Преградите между балконите бяха тухлени и осигуряваха стабилна опора за краката и ръцете ми. Височината не ме смущаваше, защото винаги можех да „скоча“ на безопасно място. Стигнах на балкона му още преди да е пуснал водата. Клекнах в ъгъла и безшумно притеглих единия стол, за да се скрия зад него.

Разнесоха се стъпки и той се появи на прага с бинокъл пред очите. Оглеждаше къщата, дома на Александра, моя дом.

Не. Не беше мой. Вече не.

Дали не можех да го блъсна от балкона?

Кемп насочи вниманието си към улицата, после към прозорците на къщата. Извади някакъв уред от джоба си и без да смъква бинокъла от очите си, попита по него:

— Нещо ново?

Отговори му глас, придружен от пращане, доста тих.

— Не. Не и след предишния път, когато пътувахме насам от зъболекаря. Тогава усетих седем скока за една минута.

— Твоят обхват е по-добър от моя — аз усетих само два, в края на града. Пратих Ортис да провери кой е собственик на къщата.

Отваряй си очите на четири, нали така? Аз не мога постоянно да наблюдавам.

Не успях да чуя прекалено тихия отговор, обаче откъм моята страна разговорът беше висок и ясен:

— Щото обектът не се вижда от скапаната тоалетна, ясно ли е?
— Той прибра радиостанцията в джоба си и с пъшкане се запъти отново към клозета.

Добре, че се бях спуснал там.

Обхват. Променлив обхват. Единият можеше да ме усети от... да речем, от кабинета на д-р Ортега, на пет километра разстояние, ала не и Кемп. Каза обаче, че е усетил последните ми два скока, точно преди да позвъня на Алехандра — може вече да са били в Ла Крусесита, на един-два километра от мене, тъй като все пак им бяха трябвали пет минути, докато стигнат на адреса.

Определено щеше да усети, ако скочех от балкона.

И тогава ме осени. Обхватът. Усещаха скоковете, значи едва ли се бяха упражнявали само с мене. Имаха опит с усещането на скокове. Други скокове. Не моите.

„Mon Dieu, има още телепорти!“

Кемп пак изпъшка — стонът отекна от плочките в банята. Спомних си как, когато бях болен, малко след пристигането ми в Оахака, ми се искаше да умра, за да сложа край на всичко това. Надявах се да се мъчи седмици наред.

Когато ми стана ясно, че моят бristolски приятел още е в клозета, използвах огледалцето — прокраднах се до прага и го наклоних ниско до земята, за да надникна в стаята. Куфарите им бяха в шкафа, само малко се подаваха навън, обаче онова куфарче, което Кемп не беше дал на Видал, лежеше на леглото. Зачудих се какво има вътре.

Ами, защо да не разбере?

Трябваше да направя само една крачка вътре, по килима, безшумно, но предполагам, че при влизането си съвсем слабо съм затъмнил светлината. Колкото и да беше болен, Кемп го забеляза. Чух го припряно да вдига панталона си, ала аз бях докопал куфарчето още преди да е излязъл от клозета. Опитваше се да насочи нещо към мене, нещо по-голямо от пистолет, насочваше го напред, но аз скочих.

Гласът на татко: „Не допускай никой дори само да те вземе на мушка.“

„Няма, тате! Ще направя всичко възможно.“

Не отидох далеч.

Не можех. Ако не преследваха мене, щяха да насочат вниманието си към Алехандра. Затова исках да преследват мене.

Скочих на островчето в съседния залив, Исла ла Монтоса, парче скала, широко не повече от триста метра, само на неколкостотин метра от източния край на залива Танголунда. Единствената суша без скали се простираше откъм континента и подслоняваше плажна ивица, дълга няма и петдесет метра. Навсякъде другаде могъщият прибой се разбиваше в скалист бряг, а и извисяващата се централна част растяха само шубраци.

Исла ла Монтоса се намираше на по-малко от четири километра от хотела.

Трябваше да са ме усетили.

За усещане — ясно, обаче можеха ли да ме проследят? Дали можеха да определят и посоката? И щяха ли да дойдат?

Двете ключалки с трицифрени комбинации на куфарчето бяха заключени. Два пъти по хиляда възможни комбинации, навярно разрешими, при достатъчно време и търпение. Просто започваш с 000 и продължаваш до 999.

Седнах на плажа и заудрях ключалките с камък, което не само доведе до разбиването им, но и доста облекчи напрежението, докато чаках, особено когато креснях, докато замахвах.

През няколко минути правех почивки и скачах в четирите посоки на света, на източния, северния, южния и западния бряг на острова, едно да проверя дали идват, а и със скоковете да им покажа, че още съм там.

Накрая куфарчето се разтвори, само че отвътре избухна ярък, горещ пламък и трябваше да го хвърля. Изненадах се, че не съм го взривил по-рано, при цялото това удряне, ала явно целта беше да се самоунищожи, а не да убива, иначе щях да съм мъртъв.

Съдържанието му се превърна в пепел, стопена пластмаса и почернял метал. Различих овъглено ъгълче от паспорт, но нищо повече. От яркия пламък пред очите ми дълго плуваха бели петна.

Сигурно магнезий. Това беше един от по-запомнящите се химически експерименти в моето домашно образование — тънката метална лента, която се възпламени веднага, щом мама я пушна във водата.

Пристигнаха с две лодки — едната доплава направо на плажа, лавирайки между скалите, които осейваха входа на заливчето, а другата се опита да подходи откъм открито море. Можеха да се доберат до сушата с плуване, обаче това би означавало да се простят с лодката, ако се приближаха повече до зъберите от застинала лава. Вълните щяха да я разбият в скалата. Накрая и тя заобиколи острова и влезе в заливчето.

Бяха само трима — Ортис от АФИ, Кемп от Бристол и един брадат мъж, който се извисяваше над другите двама. Не го помнех от Сан Диего, а нямаше как да забравя такава върлина.

Това означаваше, че са оставили някого при къщата.

„Може би не само един. Недей да си мислиш, че си видял всичките.“

Пред очите ми се появиха Алехандра и останалите от семейство Монхарас. Искаше ми се да ида да проверя как са, обаче, ако скочех там, моментално щях да насоча гадовете към нея, към всички тях.

По телефона, помислих си. По-късно.

Междувременно, имах някои въпроси.

Те носеха въдици и хладилна чанта. Усетих, че ушите ми пламват и гърлото ми се свива.

За толкова глупав ли ме смятаха?

Не знам защо това ме вбеси. По дяволите, сигурно щеше да ми е от огромна полза, ако ме мислеха за някакво си тъпо хлапе.

Наблюдавах ги от по-високата част на острова, където започваха шубраците, малко по-навътре от мястото, където ивицата, образуваща заливчето, се свързваше със сушата. Седях на сянка — бях намерил плосък камък, върху който да си паркирам задника. Освен плажа, всичко останало от Исла ла Монтоса като че ли се състоеше само от остри късове лава.

Зачудих се дали са наясно с разликата между това някой да скача на конкретно място и отскачането. Или всичко им изглеждаше едно и също? Едва ли ме усещаха, когато не скачах, иначе изобщо нямаше да се добера до оня балкон.

Оставиха Ортис при лодките с една от въдиците и се запътиха по плажа към мене. И те бяха с въдици, носеха ги в левите си длани — държаха десните си ръце до саковете, праметнати през дясното им рамо. Скочих три метра надясно, без да ги изпускам от очи.

Двамата реагираха, поглеждайки точно натам, където главата ми се подаваше над храсталака... само Ортис не помръдна. Продължаваше да се преструва, че лови риба на плажа при лодките.

„Аха. Той не ме усеща. За разлика от тях.“

Обърнах се и бързо се затичах право нагоре към централната част на острова. Добре де, толкова право нагоре, колкото ми позволяваха храстите и скалите. Бодливите клони закачаха ризата ми и накрая получих няколко драскотини по голите си ръце, но все пак сигурно бях в по-изгодно положение от ония. Те бяха по-едри, трябваше да си проправят път сред гъсталаците и бяха облечени като туристи.

По къси панталони, за Бога!

След трийсетина секунди се скрих от погледа им. Те продължаваха да се катерят по скалите в края на плажа, не точно отвесни чукари, обаче не и лесни за изкачване, без да се хващаш тук-там за опора. Стигнах до отсрещния край, до самата урва. Един камък стърчеше малко над останалите. Изкачих се върху задната му страна и надникнах иззад него. Трябваше да ги виждам — ревът на прибой, който се разбиваше в скалите долу, ме лишаваше от всякакъв шанс да чуя приближаването им през храсталаците.

Появиха се, Кемп откъм централната част на острова, откъдето бях дошъл и аз, ама другият, здравенякът, се движеше отдясно по ръба на скалата. Щеше да ме достигне съвсем скоро и като че ли нямаше много храсти, през които да си проправя път, обаче се приближаваше по ръба на чукарите.

Скочих там, точно до него, и мъжът се олюля над урвата. Не се наложи да го бутам, ала той за малко не ме повлече със себе си — беше толкова по-висок от мене, че докато размахваше ръце, пръстите му докоснаха косата ми.

Не се сгромоляса върху скалите, макар това да си бе чист късмет. Поредната вълна ги заля точно преди неговото падане и брадатият отчаяно започна да ритя с крака и да пляска с ръце, едва успявайки да

задържи главата си на повърхността, влачен от течението в подножието на урвата.

Първият.

Ако се бях поколебал, Ортис щеше да бъде предупреден. Радиостанцията му пращеше, докато стоварвах камъка изотзад, и гласът на Кемп извика:

— Внимавай, Ортис!

Мексиканецът се свлече на колене. Сигурен съм, че нападението срещу агент на АФИ е *crimen federal*, федерално престъпление. Не успях да го поваля в безсъзнание, обаче закопчах китките му със собствените му белезници, преди той да е способен на нещо повече от това да пъшка.

Завързах втората лодка на буксир и подкарах първата, само че не успях да я прекарам невредима между скалите. Аз се измъкнах, ала една вълна запрати втория съд в острите камъни и ожули боята и фибростъклото отстрани.

„Жалко. Може да изгубят оставения депозит.“

Хвърлих котва от подветрената страна на острова, между него и отсрещния нос. Там беше дълбоко, над четирийсет метра, но като използвах котвеното въже от двете лодки, успях да стигна дъното, че и остана. Макар че, ако вятърът променеше посоката си, щеше да се влачи.

Que lastima^[4].

Даже откъм защитената подветрена страна на Исла ла Монтоса започна да ми призлява от клатенето на лодката, особено поради рязкото придърпване на котвеното въже. Скочих в отсрещния залив, на дългия двеста метра плаж Плая де Микстека, вдаден в източната страна на сушата. Откъм север го преграждаше плажен павилион, аз обаче отидох в другия край и вперих поглед към островчето, само на двеста метра в морето или на две футболни игрища разстояние. Можех да се върна там на мига, ала на Кемп щеше да му трябва известно време, ако се опиташе да ме гони. Щеше да му се наложи да плува, поне до лодките.

Включих радиостанцията на Ортис.

— Господин Кемп, там ли сте?

— Кой говори? — Той не познаваше гласа ми и не беше сигурен, но навярно подозираше.

— Сирачето. — Това казваше всичко. Предполагах, че знаят името ми. Имената ми. Но нямах желание да им издавам нищо. Искях да разбера само защо. — Как е коремът? Още ли имате рядко щастие?

— Грифин — рече бристолчанинът. — Голяма каша забърка.

— Ортис беше в съзнание, когато го оставих.

— Получил е мозъчно сътресение. Може да направи кръвоизлив.

— Кофти късмет. Ами здравенякът?

— Бесен е.

— И мокър.

— А, да. — Кратка пауза. — Какво искаш, малкият?

Това ми трябваше.

— Искам да знам защо. Какво ви бяха сторили родителите ми? Защо ги убихте? Защо се опитвате да убиете и мен?

Отговорът му се забави малко.

— Нямам представа какви ги говориш. — Връзката прекъсна с кратко изпращяване.

— Кемп?

Тишина. Опитах още няколко пъти, после изругах и запревключвах каналите. Гласът на Кемп:

— ... на картата, плажа Микстека, намери ли го?

— Веднага тръгвам.

— Добре, ще претърсим острова. Може да има база. Или скривалище. Трябва да има причина за идването му тук.

Искаше ми се да подметна: „За да отвлека вниманието ви от хората, които обичам, лековерни задници такива.“ Това обаче само щеше да ги насочи към Алехандра. Натиснах бутона:

— Късмет с претърсването, тъпаци. Напускам града — ако видя пак някой от вас, няма да се огранича само с едно фрасване с камък.

Запратих радиостанцията във водата.

Щеше ми се да видя как е Алехандра, ала скочих в ранчото на Сам, седнах при каптажа и притиснах очите си с длани.

По моя молба Консуело провери какво става с Алехандра. Искаше направо да ѝ се обади, но аз възразих, че може да проследят разговора, затова тя се свърза с една от другите си племенници.

Алехандра затворила агенцията и през нощта отишла при сегашното си гадже на пристанището на Санта Крус.

Една шестнайсетметрова яхта, отбила се в пристанището на път от Калифорния за Флорида през Панамския канал, отплавала същата нощ, след като си осигурила познавач на местните води и език.

— Добре — въздъгнах. — *Muy bien*.

Още бях бесен. Повторно губех дома си. Ала засега Алехандра се намираше в безопасност и това вдигна тежко бреме от плещите ми.

— Какво ще правиш? — попита Сам. — Явно скачането само ги насочва към тебе.

— Ако не скачам, пак ще ме преследват. Не са ме открили по скачането. А по зъбите. Мога да си скачам спокойно, само не бива да го правя близо до някого. Имам предвид, когато скачам на конкретно място. Иначе няма проблем да отскачам близо до хората. Не ми пука, че знаят къде съм бил. Важното е къде съм — къде се намирам, къде живея.

Сам обмисли думите ми.

— Добре. Знам някои места, за които хората не подозират. Там е прекалено диво и горещо, няма вода.

Кимнах.

— За такова нещо става въпрос. Обаче и ти не бива да знаеш къде съм. По-добре да можеш да кажеш: „Нямам представа къде е“. — Подритнах вратата. — Все още могат да стигнат до Консуело, като я свържат със семейството ѝ. Ако са настоятелни. Прекалено много хора са, за да остане в тайна.

Той се намръщи и се озърна към кухнята, където Консуело готвеше вечерята.

— Имаш право. Все пак си помисли. Ти можеш да ходиш на места, недостъпни за всички останали, нали така? Искам да кажа, стига веднъж да си бил там. Помисли за това.

Два дни след като бях напуснал Оахака, от емиграционната служба потърсиха Консуело.

Зелената ѝ карта си беше наред — официално работеше при Сам, със заплата сто двайсет и пет процента над минималната, както го изискваше законът за емиграцията, — обаче някой си заявил, че тя дейно участва в канал за вкарване на нелегални работници в страната.

Наблюдавах сцената от старата конюшня — ту свивах, ту отпусках юмруци. Замислих се дали да не скоча на прашната отбивка и да не я отведа в Оахака, ала това навярно нямаше да е по-безопасно.

Сам, който знаеше къде съм, плъзна ръка зад гърба си и отрицателно поклати показалец.

По-късно, след като си тръгнаха, той дойде при конюшната, но не влезе, просто заговори, привидно на себе си.

— Познавам униформения, ама ония двамата, костюмираните, тях ги виждам за пръв път, а аз знам повечето местни момчета. Мисля, че след залез-слънце няма да е зле да се поразходиш до дерето при каптажа. В копата сено има стара раница — ще ти оставя храна и манерка. Отдалечи се повечко, преди да скочиш, нали?

— Ами Консуело?

Сам се изплю в прахта.

— Може да я депортират. Струва ми се, че се опитват да те накарат да се покажеш. Sabe? Разбираш ли?

— Мога да я измъкна.

— И тогава ще се убедят, нали така? Познаваме доста влиятелни адвокати, които се занимават с емиграционно право. Ще ги ангажирам.

— Мама му стара!

Той пак се изплю.

— Да, мама му стара. Обаче ти можеш само още повече да влошиш положението.

Следобед си събрах дрехите, взех парите си и един скицник. Скрих останалите си вещи под една стара ясла.

Вървах три часа, бързичко, в южна посока. Бях сигурен, че съм се отдалечил най-малко на десет километра, и въпреки това продължавах да крача нататък.

Къде да ида? Определено имаха хора в Хуатулко. Може да бяха оставили някого край ранчото на Сам. Това сигурно се отнасяше и за Сан Диего, ала там бях в състояние да скоча на много места. Те можеха да са навсякъде, нали?

А и всъщност колко души бяха? Искам да кажа, ония, които действително притежаваха способността да усещат скоковете ми. Нямах представа. Една тайна организация може да стане толкова голяма само след като е престанала да бъде тайна, нали така?

Спах върху пясъка между две обърнати на юг скали. Използвах за възглавница дъното на раницата, където бяха дрехите ми, а скалите още бяха топли от дневния пек.

На сутринта, след като се нахраних, утолих жаждата си и се изпиках до един голям камък, се почувствах по-добре. Извървах още пет километра, преди да реша, че съм се отдалечил достатъчно.

Скочих на изток, пак на Пустото място, защото бях почти сигурен, че е чисто. На един хребет имаше пукнатина, не достатъчно голяма за мене, само колкото да скрия раницата. Не беше лесно да се изкатери човек — не че беше много високо, просто наоколо растяха адски много кактуси. Скочих зад тях на равното място под цепнатината и напъхах раницата вътре, така че да не се вижда.

Скочих в Сан Диего, в старото си скривалище под живия плет на началното училище. Предполагах, че може да са оставили наоколо някой, който да усети появата ми, обаче вероятността да е точно там ми се струваше минимална.

Навярно не ме заплашваше непосредствена опасност, особено ако бързо напуснех квартала. Трябваше ми половин час да прекося Балбоа Парк и да стигна до библиотеката в центъра.

Намерих каквото търсех в книга за историята на минното дело. Намираше се на изток от планината Сан Диего — в щатския парк Анза-Борега Дезърт. Пътят до там ми отне два дни.

Първо скочих в един рейс на Грейхаунд, докато шофьорът още проверяваше билетите на пътниците. Седнах на реда пред тоалетната, наведох се напред и се направих на още по-нисък, отколкото бях в действителност. За щастие автобусът беше наполовина празен и никой не желаше да е близо до клозета.

Рейсът пътуваше на запад за Тусон и Ел Пасо, но аз го напуснах на завоя за Пластър Сити, на запад от Ел Сентро. Там нямаше спирка, ала шофьорът намали по едно нанагорнище и аз изчезнах.

Обмислих дали да не пътувам нататък на автостоп, ала не исках да оставям следи от присъствието си в района — никой не биваше да запомни лицето ми. Насочих се към градчето, след като скочих веднъж обратно в Сан Диего за гаторада.

Пластър Сити носи името си от тамошния завод за гипс. Произвеждат мазилки и ги превозват на изток и запад с нормален железопътен транспорт, ама интересното беше четирийсет и три километровата теснолинейка, с която стигат до кариерите си в планината Фиш Крик.

А тъкмо там исках да отида.

Пътувах в една от празните вагонетки за гипс, като нахлузих тениската върху лицето си, за да не дишам праха. Трошачката беше горе в кариерата и въпреки че изсипваха вагонетките в Пластър Сити, вдигащият се прах бе нещо ужасно и все ми се струваше, че капациите на дъното ще се отворят и ще ме изсипят под колелата.

Когато стигнах там, аз се отдалечих от кариерата, влязох в едно дере, скочих обратно в ранчото на Сам и дълго се мих под душа, ала вечерта пак продължавах да кихам от праха.

На другата сутрин се върнах в Сан Диего, отидох в „Найа Мекс Иншуърънс Кърънси Ексчейндж“ и обърнах всичките си песо в американски долари. После взех рейса до един хипермаркет за битови и строителни материали и купих въже, фенерчета, батерии и каска. Накрая скочих във Фиш Крик.

Нагоре в планината имаше няколко стари рудника, повечето с предупредителни знаци за опасност и затворени със стоманени решетки, поставени от парковите власти.

Решетките очевидно не представляваха проблем, само че повечето шахти бяха доста плитки, безполезни за мене, или подовете им бяха пропаднали още на пет — шест метра от входа.

Рудникът за добив на мед и злато, който ми вършеше работа, беше по-голям, изоставен отдавна, ала сериозно разработен. Той имаше вертикална шахта, макар че платформата с парния асансьор бе изгнила. Все още беше запазена обаче старата желязна стълба и след като скочих зад решетката, аз се запусках надолу. Но бях готов всеки момент да скоча, ако стълбата поддаде.

На трийсет метра дълбочина започваха хоризонтални шахти, които проследяваха изтощените жили. Една от тях беше попаднала на естествена пещера, широка двайсетина метра, и оттам в шахтата нахлуваше въздух. От скалата в отсрещния край на тая подземна кухня извираше ручейче, ромолеше през няколко вирчета, големи колкото мивка, и се изливаше през пукнатина в основата на карстовата стена. Естествен коридор водеше до по-малка пещера без изход, но въздухът изтичаше през големи колкото юмрук пукнатини близо до водната стена.

Чудесно. Това щеше да свърши работа.

Още не бях свършил парите и много ми се искаше да си купя бездимен барут, ала в оръжеен магазин за нищо на света нямаше да

продадат нещо подобно на малолетен. По дяволите, даже нямаше да ме пуснат да припаря вътре. Още щом ме видеха, щяха да попитат: „Къде е татко ти, синко? Придружава ли те възрастен?“

— Грешна врата — заключих и си тръгнах. Бях им бесен.

Това ми подейства добре. Улесняваше ме да сторя онова, което трябваше.

Магазинът се заключваше с грамадни ключалки и ролетни решетки. Но какво значение имаше това за мен? Отмъкнах им запасите от бездимен барут, петдесет и три метални кутии. С по-голям успех можех да използвам динамит, само че за него трябваша детонатори и всичко останало, а няхах представа откъде да ги взема, камо ли какво да правя с тях.

Подредих кутиите в хоризонталната шахта към пещерата, но в края, откъм стария асансьор. Съсредоточих се върху четирите дървени стълба, които подпираха гредите на покрива. С помощта на специална отварачка пробих по една дупка във всяка кутия. Предпоследната поставих легнала, а последната използвах в най-добрия стил на пиратските филми, като насипах пътечка барут от дупката на легналата кутия на разстояние от десет метра по тунела.

Не подозирах, че ще изгори толкова бързо.

Възнамерявах да скоча на повърхността, за да чуя експлозията, обаче от страх отскочих на Пустото място и го пропуснах.

Когато скочих обратно в пещерата, във въздуха висеше тежка пелена от прах и химическа воня, беше по-кофти от пътуването ми във вагонетката за гипс, затова се изпарих и се върнах чак на другия ден.

Разгледах хоризонталната шахта от двете страни. Отгоре се бяха изсипали камънаци, които общо взето биха запълнили дъното на асансьорната шахта. Моят тунел беше съвсем пълен, другите също бяха преградени. От другата страна коридорът бе пропаднал до следващата покривна греда, четири-пет метра задръстване. Не беше абсолютно блокиран, тъй като оттам идваше слабо въздушно течение, обаче никой не можеше да мине по него.

Нещо определено не е наред, когато най-безопасното място е подземна пещера без никакъв изход.

[1] Обичам те. — Да не си полудял, Гилермо? — Не съм. Те дойдоха и трябва да вървя (исп.). — Б.пр. ↑

- [2] На третия етаж. Отзад. Защо питаш? (исп.). — Б.пр. ↑
- [3] Лекарствено средство против стомашно разстройство. —
Б.пр. ↑
- [4] Жалко (исп.). — Б.пр. ↑

6

СТАРИТЕ ПЪТЕКИ

Опитвах няколко дни, ама не се получи. Накрая се върнах в библиотеката в Сан Диего и намерих нужното изображение в един британски туристически пътеводител.

Паметникът на мъчениците в Оксфорд се намира на кръстовището на Броуд Стрийт и Сейнт Гайлс. Пътеводителят ми припомни причината за построяването му, но мама никога не ми беше разказвала страховитите подробности. Мъчениците бяха трима англикански протестанти, изгорени по време на кървавото царуване на Мери.

Изгорени... отврат.

Как беше възможно някой да извърши такова нещо?

Снимката буквално ме върна във времето. Припомни ми онова място. Ужасяващ спомен обаче. Бях там с мама, чакахме татко да ни снима, и тогава по Броуд Стрийт профуча една кола и се заби в такси на няма и три метра от нас. Клаксони, стъкла, свирещи гуми, огънат метал и разкривена пластмаса. Гюрултия.

Умирах от страх на връщане в лечлейдското ни жилище.

В Оксфорд валеше и беше студено, пешеходците се криеха под чадърите си или се бяха увили в яркожълти дъждобрани, прегърбени като костенурки.

Пресякох улицата и закрачих, понесен от човешкия поток. Подгизвах и замръзвах, ала нямах нищо против. При Сам бе трийсет и три градуса — бях благодарен за малко студ. Когато ми стана прекалено студено, избрах място за скок край книжарницата „Блекуел“ на Броуд Стрийт, но извървах още няколко преки.

Така го изискваше новото ми правило. Не пристигай оттам, откъдето си тръгнал. Не знаеш кой може да те причаква. Завих на поредния ъгъл, тухлени стени, жилищни кооперации и минимаркет, и скочих.

Бях го научил от новите си експерименти по пазаруване. Ако скочиш, завивайки на ъгъл, и някой те види, няма проблем. Ако те наблюдават отзад, ще си помислят, че просто си продължил нататък. Ако те видят от другата страна, ще си помислят, че си се върнал назад.

От погледа ни постоянно изчезват хора, през врати, зад ъгли, в метрото, обаче ние сами си обясняваме къде са отишли. Знаем, че тялото си е там, макар и невидимо, от отсрещната страна на вратата, в отдалечаващата се мотриса, зад ъгъла.

Само че Кемп и неговите хора — те знаеха истината.

Трябваше да се погрее при Сам. Новото ми убежище бе влажно и тъмно, напомняше на Оксфорд в дъждовна нощ, обаче при седемчасовата разлика между ранчото и Гринуич, в Калифорния беше горещо, светло и сухо. За половин час на слънце напълно изсъхнах.

Нарекох пещерата Дупката, не толкова като дупка на хобит, колкото като леговище на язовец, където ме бяха наврели кучетата.

Беше удобна, малко влажна, малко студена — място, където да носиш пантофи и дебела жилетка или може би мъхест халат, за да не ти е студено. По краищата бях поставил нисковолтажни градински лампи. До леглото и бюрото имаше няколко по-силни, също нисковолтажни — включвах ги само при нужда, но градинските светеха постоянно, защото в Дупката нямаше прозорци, до нея не стигаха слънчеви лъчи. Хич не ми се щеше да се събудя нощем и да опипвам наоколо в търсене на електрически ключ. Определено няхах желание да скачам в тоя мрак.

Всичко това функционираше с акумулатори за яхти, поставени върху една лавица в старата шахта. През деня, когато слънчевите лъчи проникваха във входа на рудника и затопляха скалата, образуващото се течение изтласкваше въздух през останките в срутения тунел и образуваше осезаем ветрец в Дупката. През това време можех да включа бензинов генератор, с който да заредя акумулаторите, защото вонята на отработените газове се разнасяше през дупките и цепнатините.

Налагаше се да го правя само около веднъж седмично — всъщност, с акумулаторите бях прекалил.

Задигнах ги.

И генератора.

И лампите.

По дяволите, напоследък крадах всичко.

Не ми се и мислеше какво би казала мама.

Барутът, с който взривих минната галерия, беше началото, естествено. Намерих си оправдание — за нищо на света нямаше да ми го продадат, — обаче съвсем скоро свърших и парите. Дори само акумулаторите щяха да изчерпят спестяванията ми.

Бяха от един склад за резервни части за яхти в Сан Диего, където спускащите се към летището самолети реват ниско над тебе и човек може да им преброи нитовете, след като е престанал да се навежда от страх, разбира се. Не знам как съм изглеждал. Сигурно малко мръсен, малко неблагонадежден, ама един от продавачите вървеше по петите ми, докато отмятах нещата от списъка си. Акумулаторите, поцинкована тел, автоматично зареждащо устройство и генератор.

Имаха всичко, не бях пипал нищо по стелажите, но гледах да не се задържам много пред стоките, които ми трябваха. Зададох цял куп въпроси за самосвиващите се платна, които продаваха, после купих една малка котва за лодката ми.

Не я бях оставил в Оахака. Лесно можех да вдигна корпуса на ръце, след като първо бях свалил мачтата, руля, шверта и греблата. Сега беше в Дупката, обърната наопаки, с грижливо подредени наблизо аксесоари и завита със спасителните жилетки. Моята лодка — в пещера без изход, наскред пустинята.

На касата имаше монитор, от ония с разделен на четири дисплей, който показваше самата каса, вратата, аварийния изход и щанда за електроника. Като че ли не наблюдаваха акумулаторите и другите неща от моя списък.

Акумулаторите бяха адски тежки. Оная нощ взех дванайсет и тъй като го бях изпразнил, отнесох и якия им стелаж, а после и останалите неща от списъка.

Носех ръкавици.

Мебелите бяха от „Икея“. Леглото, бюрото, етажерките. Лесна работа. И сглобяването им не беше трудно. Обаче нивелирането...

Тъпа пещера.

Хипермаркетът за строителни материали дари цимент, нивелир, вана за бъркане на гипс и всичко, което ми трябваше, за да изравня някои участъци от пода. Там имаше много камери, ала собствените им

стелажи препречваха видимостта им. Клякайки под един от тях, можех да скачам незабелязано, даже през работно време.

Акумулаторите бяха тежки, ама и циментовата смес не беше лека. Едва помръдвах трийсет и пет килограмовите чували, но и те скочиха нормално и когато забърквах сместа, просто ги разкъсвах и я гребях с една стара каничка за кафе.

Когато приключих, повърхността беше грозна, грапава, недодялана, ала все пак хоризонтална. Леглото ми бе хоризонтално. Масата беше хоризонтална, ала изглеждаше странно. Около нея можеха да седят четирима, но бях взел само един стол.

Искам да кажа, в края на краищата, защо ми бяха повече?

Това обаче ме дразнеше, адски ме дразнеше, и накрая една нощ скочих пак в „Икея“, за да попълня комплекта.

Естествено, и това ме дразнеше, ама поне, когато погледът ми минаваше през масата, вече не се стрясках. Разполагах с нужния брой столове, ако някога ми скимнеше да доведе Сам, Консуело и Алехандра.

Сам успя да измъкне Консуело от ареста чак след пет дни. В резултат на това, на един граничен инспектор му предстоеше официално разследване. Не можеше да обясни голям банков влог на негово име, открит горе-долу по времето, когато подписал нареждането за ареста ѝ.

— Един от собствените му хора подшушна на адвоката — разказа ми Сам. — Не съм сигурен дали беше ядосан, че шефът му е взел подкуп, или че не го е поделил с него.

Срещнахме се на бензиностанцията на „Тексако“, където бяхме чакали линейката. Скочих четири часа по-рано, още преди да отворят, и се скрих в храстите, с една книжка.

Консуело ми съобщи, че в хотел „Вила Бланка“ имало нов пиколо, чужденец — което означаваше мексиканец от севера, не от Оахака. Та той прекарвал почивките си на такива места, че да наблюдава къщата на Алехандра, а в свободното си време се разхождал по хълмовете над семейното имение с бинокъл.

Алехандра намерила една своя съученичка от Института де идиомас, която искала да промени живота си и била готова да поеме агенцията за преводи. Самата Алехандра постъпила на работа на

остров Саона в Доминиканската република, превежда на англо и френскоговорещи туристи и учела местния *caribeno español*.

С гаджето си, което се върнало в Хуатулко, си останали само приятели. Прекалената близост сложила край на връзката им и аз се зарадвах, докато Консуело не ме осведоми, че сега Алехандра ходела с друг, местен доминиканец.

C'est la vie.

Хвърлиха ме в Ел Сентро и си тръгнаха за вкъщи. Оттам скочих обратно в Дупката, цял час след като се разделихме.

В Оксфордшир има едно поле, далеч от Темза, хълмовете и историческите руини, но пък само на няколко километра от селската гара по линията между Оксфорд и Лондон. Там има и един бик, той обаче си стои при кравите и общо взето е спокоен, освен когато се появявам изневиделица точно пред него. И даже тогава обикновено само изпръхтява и се отдалечава.

Най-често в дъждовно време.

Поне така ми се струваше. Слаломирах между кравешките изпразнения през мократа трева, излизах през портата и после бързах по асфалта към гарата. Разходката ми идваше добре, само дето беше малко влажно.

Неведнъж изниквах под проливния дъжд и направо скачах на гарата. Обаче трябваше да е адски неприятно, за да го сторя.

Стига само един от ония да пътуваше за гара Падингтън в 09,52, и някой мъглив ден щяха да ме чакат в полето.

Стигаше ми, за да сънувам кошмари.

Не че от време на време не скачах в Лондон и Оксфорд, ама тогава се отдалечавах от мястото колкото може по-бързо.

Искаше ми се да избягам от там.

Исках света.

С Пукет беше по-лесно, отколкото с Оксфорд. Спомените ми бяха по-ясни, миризмите, невероятните багри на океана, португалската архитектура. Купувах си наденички с чесън, лепкав ориз с банани и настърган кокосов орех или червен фасул, увит в бананови листа, от продавачи, които носеха стоката си в ратанови кошници. Или пилешки шишчета, които се продаваха от стоманени колички, теглени с мотопед.

Парите ми свършваха.

Предполагам, че бих могъл да се хвана на работа. Може би да превеждам в Испания или Франция, ала бях дете, при това дребно дете. Нямах я Алехандра да ме урежда.

И все пак ми отне известно време, докато събера смелост.

Първият ми опит за малко да се увенчае с жалък провал, само че те така и не усетиха, че съм там. Видях охранителите да оставят бронираната си кола пред „Сейфуей“ и да влизат вътре с брезентовите си торби. Заобиколих от другата страна и надникнах през дебелото стъкло, вмъкнах се между два вана и скочих.

Вътре нямаше нищо. Супермаркетът се оказа първата им спирка.

Същия следобед взех сглобяем велосипед от Уолмарт и напопах гумите. На другия ден проследих бронираната кола из квартала — тя обиколи три бакалии, две бижутерии и накрая мола „Хортън Плаза“. Там се наложи да направят няколко курса с торбите, в двете посоки.

Избрах момента, когато обслужваха банкомат в един супермаркет.

Нямаше нужда да се приближавам — предишния ден бях видял колата отвътре.

Добре, че бях пренасял акумулатори и чували с цимент. Опраних съдържанието за няма и пет минути, скачайки до Дупката и обратно.

Наложи се да разпоря чувалите.

Триста хиляди долара. Плюс-минус двацет бона.

Явно беше от големите охранителни фирми. Дали имаха застраховка?

Мама нямаше да се зарадва. Нито пък тате.

„Добре де, ама тях ги няма, нали?“

Туристите ме прогониха от Оксфорд — те и техните рейсове. Рейсове са адски странно нещо. Собственост са на туристическите фирми и туристите обикалят забележителностите с тях, но по-скоро са като градския транспорт, винаги в движение и обикновено празни.

Не понасям дизелови изпарения.

Открих едно каратистко доджо в Найтсбридж, чийто собственик имаше и фитнес клуб. Скъпо беше, пък и се наложи да фалшифицирам подписа на татко върху формуляра, обаче имаха страхотна съблекалня с душове. Предплатих за цяла година.

С това си направих подарък за рождения ден — навърших тринайсет.

Можех да се задоволя с къпане в Дупката, само че се налагаше да продължа строителната си дейност, да инсталирам газов бойлер и да оставям сапунената вода да изтича заедно с чистата под карстовата стена, а аз не исках. Представях си някой пустинен извор, където идват на водопой дивите овце, целият с разпенена повърхност. По тая причина използвах за тоалетна обикновена кофа, ароматизирана с боров дезинфектант, в по-малката пещера и когато се напълнеше, късно вечер я изхвърлях в клозетите на някоя от зоните за пикник в парка.

Все още внимавах. Никога не скачах в близост до доджото. Често пътувах с метрото, скачах на най-различни станции и преди да си тръгна, винаги се опитвах да избира място, където не съм бил. И където нямаше покритие за видеокамерите — да речем, някоя телефонна кабина или информационно табло, което закриваше част от пространството.

На тръгване, на връщане в Дупката, просто скачах от движещата се мотриси, която и линия да беше. Или избирах най-празния вагон и скачах, когато никой не ме гледаше, или се запътвах към съседния вагон и скачах между вратите, в онова тясно, оглушително дрънчащо пространство.

Но ходенето на тренировки ми се отразяваше добре — означаваше, че спазвам режим, структура, каквато по-рано не бях имал.

Означаваше, че трябва да си купя часовник.

Взех си от ония, с различните часови пояси, които едновременно показват времето на две различни места. Настроих го на американско тихоокеанско време, минус седем, и Лондон, по Гринуич. Само с натискане на един бутон ми показваше часа в Пукет, Гринуич плюс седем.

Закуската си, овесени ядки, обикновено ядях в Дупката. Имах малък дванайсетволтов хладилник за млякото. В осем сутринта беше време да се приготвя за тренировката в четири следобед в доджото. Не бях най-малкият в групата, а само най-ситният.

Обаче компенсирах дребния си ръст.

— Свиреп е, а? — казваше главният инструктор, сенсей Пател, на Мартин, младшия инструктор, който водеше нашата група, наблюдавайки ме в спаринг. Носех наколенки и налакътници, падах и ставах, ама моментално се връщах, продължавах да нанасям удари с ръце и крака.

— Не чак толкова — отвърщаше Мартин с широка усмивка на лице. Знаеше, че го чувам, и само ме дразнеше. — Ой! Стига си блокирал с глава, ти там.

След тренировка се отбивах в пералнята (плащаше се на кило пране), обикновено вчерашните дрехи и екипа от тренировката, плюс спалното бельо веднъж седмично.

Обядвах където ми падне, най-често в Лондон, без да скачам. Естествено, там беше вечер — и ако искаш някаква специална храна, но не успееш да я намериш, значи не си я търсил сериозно. Да де, освен мексиканска. Ядях пакистански, индийски и китайски манджи, от време на време риба с пържени картопки.

Недалеч от доджото имаше библиотека, в която продължавах самообразованието си. Пак учех естествените науки на френски и математика на испански, та библиотекарките час по час наминаваха край мене с „Bonjour, mon ami“ и „Como esta?“ Малко се разочароваха, когато установиха, че не съм чужденец, обаче винаги бяха любезни и ми даваха едно рамо, когато запецвах на някоя математическа или химическа задача.

Библиотекарите, обясниха ми те, мрели да отговарят на въпроси. А аз им гарантирах приятно разнообразие от хлапетата, които идваха да се натискат на стълбището или да дръпнат една трева в тоалетната.

Вечерята можеше да е навсякъде. Утро в Пукет, някое време в Сан Диего. Само не в Лондон — там минаваше полунощ.

Понякога скачах с лодката в Байа Чакакуал, залив на трийсетина километра от Ла Крусесита, и се гмурках гол, за да уловя вечерята си, омар или риба, опечени на плажа с лимон и пипер.

Прибирах се у дома в Дупката, следваше пак събуждане, разходка за прането и така нататък.

След шест месеца сенсей Пател каза, че мога да посещавам вечерните тренировки за възрастни. Испитаха ме за никю, кафяв пояс втори клас, и аз издържах, на косъм.

Не ми допадаха особено формите, катите. Не виждах смисъла, затова не ги упражнявах толкова, колкото се изискваше.

— Добре де, хубаво — отвърна сенсей Пател, когато изразих мнението си пред него.

И ме прати да седна на пода.

— Гледай.

Направи първите две крачки от хейан шодан, долен блок и удар с ръка на средно ниво със стъпка напред. Спря между блока и удара.

— Ето как го правиш ти. Ела сега и ме атакувай. С фронтален ритник.

Изправих се и изпълних най-добрия си ритник. Той го блокира странично с долен блок и кокалчетата на юмрука му одраскаха носа ми. Изгубих равновесие и залитнах назад. Изобщо не го бях видял да пристъпва към мене, ама явно го беше сторил. За стотна от секундата се зачудих дали не е скочил.

— Според тебе как съм се научил на това? Не е от спаринг. Гледай сега. — И изпълни цялата ката, само че тоя път с друг ритъм и сила. Блок — удар, блок — блок — удар. Дори не го правеше толкова бързо — всяко движение плавно преливаше в следващото.

— Ако искаш да си по-добър в спаринга, продължавай с катите. — Сенсей Пател ме чукна с показалец по челото. — Използвай малко въображение. Мислиш си, че си тук сам — нищо подобно. Заобиколен си с врагове. Затова се дръж подобаващо.

Виж ти...

Веднъж на два месеца се обаждах на Сам от уличен телефон. Питях на испански за Карлота, Роса или някакво друго име. Ако ми отговореше: „Tienes el numero incorrecto“, имате грешка, и затвореше, на другия ден се срещяхме нататък по пътя от бензиностанцията на „Тексако“, по изгрев-слънце, когато погледът стигаше на километри разстояние. Ако кажеше: „No la conozco“, не познавам такава, отлагахме виждането — не можеше да дойде на другия ден или смяташе, че не е безопасно.

Тоя път обаче всичко беше наред и двамата с Консуело седяха на съгваемите си столове, а аз се бях настанил на задния капак на колата, ядяхме вкусно къри и разговаряхме на испански.

— Алехандра се прибира у дома — съобщи Консуело. — Помоли да ти предам, че ѝ липсват churulines. — Въпреки беглата ѝ усмивка,

личеше, че е разтревожена.

— Пиколото от „Вила Бланка“ още ли се навърта наоколо?

— О, да. Матео черпи роднините ми по баровете. Следобед дава колата си на Родриго да разхожда момичетата.

— Estupido! Глупак! Никой ли не му е казал? — Искаше ми се да ида да го нашляпам. Тоя мошеник Родриго! Мислех го за приятел.

Сам сви рамене.

— Какво да му кажат? Матео може да научи от всеки онова, което знае Родриго. Стига някой да го предупреди да не дрънка пред Матео, и ето че Родриго вече наистина ще има тайна. Най-добре е да го оставят на мира. Пък и това положение няма да трае дълго. Майка му забранява да шофира, щото още няма книжка, и го предупреждава, че ще прати братовчед му Пако да го арестува, ако не я слуша.

— Той никога не слуша — възразих. — Ами Алехандра? Безпокоя се.

Консуело въздъхна.

— Липсва ѝ семейството. И е скъсала с гаджето си, доминиканеца.

— Мога да...

— Какво можеш? — прекъсна ме Сам. — Да се появиш там и да им дадеш основание да я тормозят ли?

Скочих от капака и ритнах един камък. Той прелетя над хребета на хълма и се заби в мескистовите храсти и кактусите. Палецът ме заболя, но се постарах да не куцам, докато се връщах при колата.

— Добре. Ами вие? Мислиш ли, че тук е безопасно? — Махнах с ръка към хълмовете наоколо. Шосето минаваше на единайсет километра южно от нас, а пустият черен път се изкачваше по склона и се виждаше ясно, тънка права линия без завои чак до подножието на хълма.

Сам отново сви рамене.

— Не е по-опасно, отколкото, ако не се виждахме.

Консуело насочи показалец към мене.

— Ти не си ягуар да живееш сам-самичък. Зле е за здравето. — Тя се пресегна и докосна дупката на дънките ми. — По-скоро като койот. Ама даже койотите са на глутници, нали така?

— Ясно. Ще ида да вия по луната. Може да почна да обикалям боклукчийските кофи.

Сам почука с пластмасовата си вилица по стиропорената чиния.

— Това тук не е от боклукчийска кофа. Откъде е?

— Какво? Ааа, от „Кафе Наз“ в Истенд. — Забелязах неразбиращото му изражение и прибавих: — От Лондон.

— Аха. — Устните му помръднаха, но той остана безмълвен. Накрая рече: — Не е зле. Хич даже не е зле. — И посочи гърдите ми. — Изглеждаш здрав. Какви упражнения правиш?

— Карате. В едно доджо в... е, сигурно не бива да казвам къде е.

— Точно така. Не бива, ако редовно ходиш там. Някакви доходи? Имаш ли достатъчно пари?

Извърнах очи.

— Не се безпокой. Не ми се налага да мисля за наема. Чета си молитвата и се мия зад ушите, а също и зъбите, татенце. — Зъбите. Не исках пак да могат да сравнят снимките на зъбите ми, стига да можех да го предотвратя. — Дори си уча уроците. Стигнах до второ ниво, така де, до десети клас по естествени науки и започвам висша математика.

— Това какво значи, четири класа напред, а?

Свих рамене.

— Голяма работа. — Опитах се да си придам безразличен вид, обаче ми стана приятно някой да ме изчетка. Адски приятно.

И от това ме обзе страх за тях.

Изчаках половин час след тръгването им, наблюдавайки прашната диря на пикапа чак до шосето, преди да скоча в Дупката.

Скочих на Ембанкмънт Стейшън^[1], в заоблената подземна част, а не на надземния перон, в една ниша зад тълпа туристи, и някой се разкрещя.

— РАЗКАРАЙТЕ СЕ! — викаше някой. — РАЗКАРАЙТЕ СИ ГАДНИТЕ ЗАДНИЦИ ОТТУК! — Двете туристки пред мене бяха вдигнали ръце във въздуха, фотоапаратите им висяха на ремъците си, едната пищеше. Над раменете им видях, че някой тича по перона с голямо, странно наглед оръжие — каквото вече бях виждал.

Той стреля, нещо се заби в стената от двете страни на моето скривалище и изведнъж двете туристки бяха запратени към мене. Чух, че въздухът напуска дробовете им и те престанаха да пищят, обаче се гърчеха и усетих мирис на озон. Не бях прикован неподвижно, въпреки че жените задръстваха изхода на моята ниша, затова успях да скоча.

— Чакай! — извиках. Не знам защо, нито на кого, ала викът ми отекна в дерето на Пустото място. Веднага скочих на перона на Чаринг Крос и се качих в мотрисата, която пътуваше на север към Темза и Ембанкмънт Стейшън.

Никой не крещеше, никой не стреляше по мене, обаче здравата се бях облецил.

Стигнах до другата метростанция за около три минути, но него го нямаше. На перона се бяха появили ченгета. Те бяха измъкнали жените от нишата и ги бяха настанили на една пейка. Жицата още си висеше на мястото, опъната между два участъка разбити сини плочки, та предполагам, че са се промушили под нея. Не напуснах мотрисата и когато потеглихме, подминахме още полицаи в самия тунел, които размахваха фенерчетата и го претърсваха.

Слязох на Ватерло и взех линията за Грийн Парк, после се прекачих на линията за Пикадили до Нйтсбридж. Даже не закъснях за тренировка, макар да ми се струваше, че би трябвало.

Следващия път едва се изплъзнах.

Случи се на метростанцията Елефънт енд Касъл и оня беше по-предпазлив от предишния. Проследи ме и ме нападна едва когато се качвах по витото стълбище за към улицата. Откри огън нагоре към мене и чух нещо механично да изщраква точно преди да натисне спусъка, затова се наведох напред и се озърнах назад. Жицата профуча над главата ми и увисна на перилата над мене. Преди да видя следващата, вече стоях сред пясъка в пустинята.

Добре, ясно.

Първият очевидно не бе случайност. Следяха станциите в метрото.

Скочих обратно в Лондон, на отсрещния бряг на Темза — Саут Кенсингтън Стейшън. Намирах се само на една станция от Нйтсбридж, ама не се качих в мотрисата. Заскитах се по пероните — на тая метростанция се пресичат три линии — като държах под око всеки срещнат. Имаше много хора, ала след като изчаках три поредни мотриси на перона за Пикадили, бях разгледал всички лица.

Качих се по стълбището на източния перон и минах по тунела под Кромуел Роуд до Природонаучния музей. Там останах цял час, сновях назад-напред между китовете и динозаврите и наблюдавах всички, които се приближаваха. Само непознати лица. Накрая отидох

по Бромптън Авеню до Нйтсбридж, взех си прането и един фалафел и се метнах на рейса, който прекосяваше целия град в западна посока.

Фалафелът беше пресен, топъл, хрупкав и натежа в корема ми като гюле. Колцина бяха? Колко метростанции можеха да наблюдават? Дали щяха да ме прогонят от Лондон, както ме бяха принудили да избягам от Сан Диего и Хуатулко?

„Какво искат, по дяволите?“

Някъде след Илинг Комън, когато рейсът се поизпразни, скочих обратно в Дупката.

Отидох да си изруся косата. Купих си яке с две лица и три шапки. И очила с тъмни рамки и прозрачни стъкла. Пак пътувах с метрото, но бях много, ама много предпазлив. Никога не скачах на метростанция. Нито пък оттам. Опитвах се всеки божи ден да се появявам на ново място, далеч от онова, от което изчезвах предишната вечер.

И определено престанах да скачам в кина без билет.

Издържах изпита за икю, кафяв пояс първи клас. Сенсей Пател ме похвали, че катата ми вече не била толкова кофти. По време на спаринг теста дори бях успял да закача с крак сенсей Мартин в ребрата.

И си намерих приятел.

[1] Метростанция в Лондон. — Б.пр. ↑

7.

КАРАТЕ И ПЪПКИ

Хенри Лангсфърд беше копеле от голямото добрутро с чувство за хумор. Испитаха ни заедно за икю и той постоянно ме бързикаше за американския ми език и акцент. Баща му работеше като втори секретар в британското посолство в Аман и Хенри учеше в един лондонски пансион.

— Обаче в даскалото има само бокс. Тренирам и там, но ме освобождават за тренировките по карате.

Висок и слаб, той гонеше метър и деветдесет, въпреки че беше на моята възраст. Достигаше ме с крак много преди да успея да го атакувам, ала аз бях по-бърз. Боксът обаче си казваше своето. Опитвах се да се пазя от ръцете му. Стремях се да го улуча в бърбреците или да го подсека с долен ритник.

Хенри предложи да идем на по чаша чай.

— Няма да ме търсят до девет и половина, а по линията за Пикадили е само на седем спирки. Какво ще кажеш?

На езика ми бяха десет оправдания. Вместо това отговорих:

— Защо не?

Отидохме в „Експресо Бар“ откъм северната страна на Бичъм Плейс. Той си поръча чай, а аз — двойно капучино с много захар.

— Нищо чудно, че си такъв дребосък. С тоя кофеин си си спрял растежа си, сериозно. Как изобщо спиш?

Всъщност за мене беше обяд, обаче отвърнах:

— Може би тъкмо затова съм по-бърз от тебе.

Върнахме се обратно на Бромптън Роуд и се поразходихме из Хайд Парк, движейки се в източна посока.

Разговаряхме за пътешествия, за местата, където сме живели. И двамата бяхме ходили в Тайланд, както и в Испания, само че той беше обикалял на юг, в Кадис и Севиля, а аз — на север, в Барселона и Сарагоса. Разказах му за „колониите“ и Мексико. Той ми описа Кения, Норвегия и семейните им ваканции в Нормандия. В резултат

преминахме на френски и акцентът му се оказа превъзходен — моят дърамски произход разваляше чистотата на произношението ми, обаче имах по-богат речник.

— Et ой est votre maison, mon petit ami^[1].

— Кой е малък? Е, не ми се налага да се навеждам, когато влизам през вратата. Живея в дупка под земята.

— Какво? Като хобит ли?

— Почти като хобит.

— В сутерен?

— И така може да се каже. В Уестсайд. — Само че не в западната част на Лондон, а на западното крайбрежие. На Америка.

Той се замисли.

— Краката ти са бая космати.

— В такъв случай ти живееш в Ломидол, нали?

— А? Ааа, да. Елфите. — Хенри се захили и си погледна часовника. — Уф. Мамка му, ако не се размърдам, ще се наложи да разговарям с директора.

Намирахме се близо до Хайд Парк Корнър Стейшън и той се затича натам, правейки огромни крачки с дългите си крака.

— До ритане в доджото — извика през рамо новият ми приятел.

— Ще ти се!

Излизанията ни след тренировка станаха редовни и когато навърших шестнайсет, доджото участва в състезание в Бирмингам. С Хенри спяхме в една стая, под надзора на сенсей Пател.

— Никога не споменаваш вашите — отбеляза във влака Хенри.

Дойде ми неочаквано, думите му де, и ме изненада. Запримигвах с клепачи.

— Мамка му, нещо ми влезе в окото. — Дълбоко си поех дъх. — К'во те интересува? Татко преподава по компютри. Мама учи децата на Волтер, Бомарше и Дидро в оригинал. Адски скучно, ако питаш мене, ама са готини. — Бях уморен. Събуждах се и заспивах по американско тихоокеанско време, пък сега беше към девет сутринта по Гринуич. Струваше ми се като два през нощта, по дяволите.

— Явно не са скръндзи — продължи той. — Татко постоянно мърмори за таксите в доджото, ама го прави гордо. Само най-доброто за детето, нали чаткаш. Ти очевидно нямаш такъв проблем.

Поклатих глава.

— Виж, това не са техни пари, мои са.

— Богата баба?

— Далечен чичо. — Чичото от колата. Бронираната кола.

Във втория рунд на кумите при кафявите пояси ме отстрани младеж на студентска възраст от Ковънтри, след което сенсей Пател и още един инструктор контестираха.

— Какво от това? — опъвах се аз, докато сенсейт ме водеше към съдийската маса. — Той ме победи честно и почтено! — Беше спечелил, нанасяйки ми мълниеносен страничен ритник в лицето.

Съдиите изслушаха сенсей Пател и привикаха съперника ми. Размениха се разгорещени реплики и реферът се върна на тепиха, за да обяви, че печеля аз, служебно.

Противникът ми ме стрелна с убийствен поглед и си тръгна.

— Виждаш ли, господин Уикс, е издържал изпита за шодан преди пет години — обясни ми сенсей Пател.

— И по-рано се е случвало на тия големи регионални турнири. Хората се пишат едно ниво надолу, за да имат шанс за по-добро класиране. Все едно студент трети курс да държи изпитите от първия семестър. Какъв смисъл има?

Ха.

Издържах още два рунда и после ме елиминира някакво хлапе от Падингтън, което даже не блокираше атаките ми. Просто удряше едновременно, като се навеждаше настрани, за да избегне ръката или крака ми. Три бързи точки и край.

— Много можеш да научиш от тоя приятел — отбеляза Хенри, който беше стигнал само до първия рунд.

Падингтънският каратист взе първо място, така че не се чувствах особено кофти.

Сенсей Пател нареди всички да участваме в състезанието по кати и за своя изненада взех второ място в категорията кафяв пояс.

— Виждаш ли? — рече сенсейт. — Така става, когато си дадеш малко зор. — Той разроши косата ми. Купата беше висока наполовина колкото мене. Доста щеше да ми тежи във влака.

— Паметник. Ето какво е това — подхвърли Хенри.

— Паметник на твоето величие.

— На неговото постоянство — поправи го Пател.

По-късно сенсеят се отби при нас и отиде да вечеря с неколцина от съдиите и собствения си сенсей, японец от Окинава.

— Ще се оправите ли сами, момчета?

— Разбира се, сенсей.

— Тогава ще се видим после в хотела. Не по-късно от десет, нали така? Има един дансинг, ако ви се иска да потанцувате, или пък кино, ей го там на Броуд Стрийт, виждате ли го?

— Ясно, сенсей.

Преоблякохме се и хвърлихме екипите и „паметника“ в хотела. Намерихме една кръчма, където храната нямаше да е „прекалено здравословна“. По настояване на Хенри.

— Само с това ни тъпчат в стола. Зеленчуци, зеленчуци и пак зеленчуци. Със салата за гарнитура.

Надлежно бяха поръчани и ометени риба с пържени картофки.

— Обаче от тая мазна храна целият ще се изприщя — оплака се приятелят ми, след като не остави нито троха в чинията си.

— И това с какво ще промени нещата? — И аз си имах проблеми с пъпките, ама Хенри представляваше изключителен случай, цялото му лице пламтеше, викаше му „моята карта на Африка“. — Пък и щом ти излизат пъпки при всички тия зеленчуци, с които ви тъпчат в стола, не виждам как малко пържени картофки ще влошат положението.

Хенри отмъкна последното ми картофче.

— Гледай кой дави мъката си тук — посочи с брадичка към съседна маса.

Беше Уикс, дисквалифицираният черен пояс от Ковънтри. Седеше в едно сепаре с полупълна халба и още две празни. Той се озърна към нас и погледите ни се срещнаха. Сведох очи и пак се обърнах към Хенри.

— Виж ти. Предполагам, че в такъв случай господин Уикс е над осемнайсетгодишен.

— Защо го прави? Защо лъже за категорията си, имам предвид. Какво ще получи от това?

Свих рамене.

— Може да има етажерка за купи, с които да шашка мацките. — Крадешком погледнах настрани, само с периферно зрение. — Още ни зяпа.

— Хмм. Е, ще мине известно време, докато ми се прияде десерт. Да видим какво дават в киното.

— Дадено.

Вече бяхме платили, но Хенри остави бакшиш на келнерката с думите:

— Изпий едно от мен. — Тя му се усмихна и докато прекосяхме парка по посока на Брод Стрийт, го скъсах от майтап за това.

Уикс ни чакаше.

— Мислиш си, че е смешно, нали?

Заковах се на място. В парка беше достатъчно светло от многобройните лампи край аркадата, обаче наоколо нямаше жива душа.

— Не съм ти се смял, приятел.

— Не съм ти приятел.

— Прав е — съгласи се Хенри. — Не ни е приятел. Изобщо не се познаваме. — И ме задърпа за ръката. — Да вървим натам. — Той се обърна и аз го последвах, целият изпънат от напрежение, ала оня първо ритна Хенри и се заклевам, че чух нещо да се чупи.

Искаше ми се да видя как е Хенри, обаче Уикс се насочваше към мене, а вече знаех колко е бързо това копеле. Блокирах ли блокирах, но ритниците му бяха адски яки и или ми причиняваха болка в ръцете, или пробиваха блоковете ми, само отчасти омекотявани от тях. Веднъж го цапардосах здравата с фронтален ритник, който го отблъсна и го накара да се хване за корема.

— Виж, това е по-добре, отколкото се представи на състезанието — злобно се ухили Уикс. — Май че няма да...

Отстъпих назад, заех дзенкуцудачи и изпълних гедан барай, долен блок.

Той ми се изсмя. Бях на три метра от него, ала противникът ми повдигна ръце още докато пристъпвах напред и нанасях удар с високо вдигнато лице.

Прескочих разстоянието и забих юмрук в устата му.

Уикс се строполи на земята и не се изправи.

Хенри се надигаше, притиснал хълбок с ръце, облещен. Отидох да видя как е противникът ми — имаше пулс, дишаше, от устата му

течеше кръв и очите му примигваха. Ритнах го по бедрото, силно го ритнах, и той изскимтя.

— Заболя ли те? Това ми стига. — Върнах се при Хенри и му помогнах да се изправи. — Добре ли си, приятел?

— Не. Струва ми се, че ми е счупил ребро. А може да съм получил и мозъчно сътресение.

Погледнах го.

— Защо смяташ така?

— Изгубих съзнание за момент, когато го удари. Така ми се струва. Видях началото, видях края...

— Как се казвам? Коя дата сме? Кой е премиер-министър?

— Гриф. Днес е събота, осемнайсети. Тони Блеър, по дяволите.

— Хм, може само да си мигнал. Да викаме ли ченгета за господин Уикс?

Хенри се вторачи в кръвта, която шуртеше по брадичката на моя съперник.

— Не. Според мене му стига и това.

Подпирах го на път до хотела и повиках доктор Колник. Един от възрастните членове на доджото, лекарят имаше черен пояс трета степен. Мисля, че беше кардиолог, обаче толкова отдавна се занимаваше с бойни изкуства, че много го биваше с навяхванията и мозъчните сътресения.

Доктор Колник зацъка с език, закара Хенри в градската болница и му направи рентген, „за да сме сигурни, че нямаш счупено ребро, което да се забие в белия ти дроб“. Когато диагнозата се оказа миниатюрна пукнатина, той му направи превръзка. Освен това дезинфекцира дланта ми. Имах рана под кокалчетата, която изобщо не бях забелязал.

— От зъби, най-вероятно — посочи лекарят. Зъби.

На сутринта взехме обратния влак. Хенри го болеше. Аз му съчувствах, бях уморен и ядосан.

— Мисля, че не биваше да го оставяме без наказание.

— Разкарай се! — изсумтя моят приятел.

Чувствах се странно, на пътуването де. Освен за оня удар (само какъв удар беше!), не бях скочил нито веднъж. Пристигнах в Бирмингам с влак, помотах се там и взех обратния влак за Лондон.

Чувствах се... странно. Чувствах се... нормален.

Може би тъкмо от това се нуждаех. Може би имах нужда да съм само на едно място, където да се придвижвам като всички останали хора. Хмм. Просто си представях как се опитвам да си наема квартира. „На колко си години, малкият? Къде са родителите ти? Я не ме лъжи!“

Родителите на Хенри се разтревожили заради пукнатото му ребро, обаче и те, както и директорът му, в крайна сметка останали с впечатлението, че се е случило на самото състезание, и както каза той, „По-добре така“.

Когато научи подробностите от нас, сенсей Пател пожела да разговаря с моите родители за боя. Занесох му писмо от името на татко, в което се казваше:

„С Гриф обсъдихме случая и Ви благодаря за примера, който му давате. Обезпокоен съм от инцидента, но смятам, че не може да се сравнява по сериозност с поведението на футболните хулигани. А и Гриф си е взел поука от него.“

Разпечатах го в един компютърен клуб в Сан Диего и го подписах с лявата си ръка, както и по-рано.

— Какво научи от тая история? — попита ме сенсей Пател.

— Да не обръщам гръб.

— Деца... — Но не ме поправи. Макар да изрази учудване, че баща ми никога не идва на тренировките или на изпитите като другите родители.

— Зает е. Много зает.

През декември Хенри замина за ваканцията в Аман и затвори доджото за една седмица. Тая година в Лондон дърво и камък се пукаше от студ, имам предвид истински сняг и всичко останало, затова отидох на юг, в далечната Байа Чакакуал. Взех Консуело и Сам с мене и ги закарах с лодката на запад от Ла Крусесита, в Сан Августин. Това рибарско селце се намирало само на петнайсетина километра по права линия от семейното имение, ала на петдесет по пътя. До международното летище „Байас де Хуатулко“ пътуваше colectivo, междуградски микробус, и оттам можеха да вземат рейса до града.

Трябваше да ги взимам веднъж седмично, от същото място, стига времето да позволяваше. Така се уговорихме.

Излязох обратно в морето и заплавах на изток, покрай брега. Минах покрай Чакакуал и рибарското село Байа Магуей и след като внимателно проучих крайбрежната ивица с морския си бинокъл, по

залез-слънце влязох в залива Санта Крус. На обществения кей бяха завързани десетки лодки, обикновени и надуваеми. Поставих мачтата в гнездото, проврях се между тях и пристанах до вълнолома. Завързах лодката и взех бинокъла със себе си. Исках да видя Алехандра.

Отне ми цял час, докато стигна до хълмовете над Ла Крусесита. Можех да взема пътя и за трийсетина минути, ако не отбягвах хората и колите, ала мнозина там ме познаваха по лице.

Попроменил се бях. След тригодишно отсъствие вече бях по-висок. Носех бейзболна шапка и леко яке с вдигната яка. Ветровитото и достатъчно хладно време оправдаваше вида ми. По-рано духащият откъм сушата вятър бе благоприятен за плаване, обаче сега клатеше дърветата и с всеки нов звук човек си мислеше, че идва враг.

Имението беше осветено за фиеста, гореше огън в открития край на двора и навсякъде висяха фенери. Чух музика. Ястията ухаеха фантастично.

Стомахът ми закурка. Сега бях готов да ям даже *chapulines*.

Приближих се, като се провирах през гъсталака. Когато сградата ми препречи пътя, се покатерих на един стар мексикански кипарис, криейки се зад дебелия му дънер, и намерих място, откъдето да наблюдавам двора с бинокъла.

Там бяха Сам, Консуело и майка ѝ, сеньора Монхарас и Ромера, и майката на Алехандра, сеньора Монхарас и Лосада. После видях Родриго и едно момиче, което няколко лета по-рано той преследваше, а след това от къщата излязоха Алехандра и братовчедка ѝ Мариана с подноси в ръце.

За миг престанах да дишам. Алехандра беше по-красива отвсякога.

И изглеждаше добре.

Бях се информирал за нея от Консуело, ала дълбоко в себе си трябваше да се бях съмнявал, защото едва не се разридах. Известно време усилено примигвах с клепачи и скоро се взех в ръце.

По лъкатушния черен път се изкачваха още коли и хора — празникът ставаше все по-весел, колкото повече роднини и приятели продължаваха да пристигат. Повечето познавах, макар че едва ли можех да се сетя за имената им. Зърнах и един мъж с кола под наем от Сабор де Хуатулко — щях да забележа сака, даже да не си спомнях самия него.

Родриго го поздрави като отдавна изчезнал роднина и първо си помислих, че навярно е тъкмо такъв, само че после Родриго го заведе да го запознае със Сам и Консуело. Видях, че Сам присвива очи, въпреки че се усмихна и ръкува, и макар Консуело да изглеждаше любезна, бях я виждал да поздравява по-сърдечно абсолютно непознати хора.

Бях готов да се басирам, че това е новият пиколо от хотел „Вила Бланка“ — оня, който наблюдаваше къщата на Алехандра по време на нейното отсъствие.

Искаше ми се да го ударя, както бях ударил Уикс в Бирмингам. Или да скоча с него на Исла ла Монтоса. Или на онова поле с бика в Оксфордшир.

„И какво ще постигна с това?“

Даже да го убиех, това само щеше да ги привлече тук и можеха да отвлекат Алехандра, Сам или Консуело. Или и тримата.

От клона, за който се държах, се откърти парче кора и за малко да падна от дървото и да изпусна бинокъла.

Върнах се в Санта Крус и рискувах да вечерям в един от туристическите ресторанти, единственият, където говореха английски. Когато свърших, изгряваше три четвърти луна, така че беше достатъчно светло да отплавам обратно в Байа Чакакуал, макар че стигнах там след полунощ. После скочих с лодката в Дупката.

На другата седмица ги нямаше в Сан Августин, затова потърсих уличен телефон, обадих се в семейното имение и според уговорката потърсих сенъора Консуело. Тя се забави и си помислих, че трябва да се е случило нещо ужасно, обаче после чух гласа ѝ.

— Bueno?

— Hola, Tia. Quieres tomar el sol en la playa mañana?^[2]

Не знаех дали ни подслушват. Консуело имаше няколко племенници и обръщението можеше да ги заблуди. Поне щеше да остави съмнение. А и тя обичаше да се пече на плажа или да се разхожда по брега, оставяйки вълните да заливат глезените ѝ.

— No puedo ir. Volamos a casa mañana^[3]. — Така. Значи ги наблюдаваха. Копелетата може да бяха проверили списъците на пасажерите в самолетите за Хуатулко. В които не фигурираха Сам и Консуело. Така или иначе, двамата щяха да се приберат у дома, без да рискуват нова среща с мене. Не и в Оахака.

— Que lastima. Vaya con Dios.

— Debes tener cuidado.

— Usted tambien^[4].

Да, всички трябваше да внимаваме.

Хенри се прибра от почивка и ми донесе петнайсетсантиметрово дървено конче, изправено на задни копита.

— Честита Коледа и така нататък. Това е маслиново дърво. Нямах представа какъв подарък би ти харесал.

Трогнах се, обаче, естествено, не го показах външно.

— Благодаря. Нямахше нужда. И аз имам нещо за тебе, ама остана в Дупката. Ще ти го донеса на тренировката в четвъртък. — Ходех на тренировка почти всекидневно, ала той можеше да идва само във вторник, четвъртък и от време на време в събота.

Всъщност не му бях взел нищо. Бях купил подаръци за Сам и Консуело, както и за Алехандра (пратен по Консуело), но празниците ме потискаха и избягвах пазаруващите навалици, украсите и песните.

Правех покупки си в Тайланд, най-често.

В Пукет постъпих също като в Хуатулко — избрах си отдалечено място за скачане, в тоя случай островчето Ко Бон край Равай. Един пукетски курорт го смяташе за свой „частен“ остров, но аз пристигах в южния край, далеч от техните бални зали, шезлонги и апартаменти за младоженци (макар че веднъж гледах как едни се къпят голи) и отплавах с лодката за Чалонг, като заобикалях курортите.

Донесох на Хенри тайландска глава на Буда, със златно листо върху онова нещо на главата му, провиснали възглавнички на ушите, тесни очи и усмихнати устни. Тъкмо заради усмивката я и купих. За разлика от другите, тая ми се стори особено весела.

Той запримигва с клепачи, когато отвори кутията.

— Много яко. Откъде знаеш?

— Какво да знам?

— Имам олтар в стаята си. Всъщност не съм будист, обаче така се измъквам от неделната служба.

— Долен лицемер! — разхилих се.

Хенри сви рамене и се усмихна.

— Е, да, на тебе не ти се налага да слушаш ония тъпи проповеди на тъпите твърди пейки, нали? Целият се схващам.

Поклатих глава. Както обикновено, бяхме излезли след тренировка, но вместо да се разхождаме, бяхме седнали на една ъглова маса в „Експресо Бар“. Навън валеше лапавица.

Той отвори раницата си, за да напъха Буда до кимоното си. За да направи място, измъкна навън някаква книга и аз я прелистих.

— Пфу. Степени и многочлени. Това бяха две отвратителни седмици. За малко да се чална.

— Защо „бяха“? Да не си минал този материал?

— Аха. Още миналата година. Аз уча вкъщи, разбираш ли? Сам си определям темпото. Добре се справям с математиката.

Той навлажни устни с език.

— Ще дадеш ли едно рамо на приятеля си, а? Трябваше да уча през ваканцията, ама аз през цялото си свободно време... хм... — Хенри се изчерви.

Понадигнах се.

— А, трябва да си имал сериозно основание. Чакай да позная — сигурно е замесено момиче.

Той ме плесна по ръката.

— Е, не беше момче, ясно.

— Местно момиче ли е?

— Не. Триша Питърсън, познавам я от години. Майка ѝ е съветник по протокола в посолството, стара приятелка на родителите ми.

— И не си решавал задачи, защото сте се натискали в храстите.

Хенри още повече се изчерви.

— Обикаляхме забележителностите. И тя не живее с техните. Гостува им през ваканциите. Нейното училище е някъде из пущинаците в Оксфордшир. Момичешки ад, така разправя.

Кимнах. Той си имаше гадже. Мислех си за Алехандра и му съчувствах, даже малко му завидях.

— Покажи ми какво те затруднява. И нямам предвид натискането.

Решавахме опростяване на степенувани дробни, докато стана време Хенри да тича за метрото.

— Гледай да не паднеш — посъветвах го. — Навън е хлъзгаво като стъкло.

— Благодаря за помощта. Ще ми помогнеш ли пак в събота? Ще помоля да ме пуснат извънредно. Може да решаваме у вас.

— Добра идея — запънах се аз. — Обаче ще ни отнеме адски много време да стигнем там. Приемате ли гости в твоето даскало? Никога не съм бил в пансион — виждал съм само на кино.

Той ме изгледа сякаш съм се побъркал.

— Ами, щом така си представяш забавлението... Естествено. Ще идем там.

— Дадено.

Качих се на мотриса, пътуваща в западна посока, и на Ърлс Корт се прехвърлих на юг. Някъде между Саутфийлд и Уимбълдън Парк скочих в Дупката.

В петък вечер пак валеше сняг, адски странно за Лондон.

— „Сняг заваля, докато всички спяха, снежинки бели връз града кафяв летяха“ — на път за метрото след тренировка изрецитира Хенри.

Неразбиращо го погледнах.

— Робърт Бриджис, „Лондонски сняг“. — Той подритна снега на тротоара. — Нали разбираш... поезия?

— Аха. Аз пък съм от ония, дето повече си падат по гатанката „Когато в Сейнт Айвс отивах“. Практичното над красивото. Макар че доста харесвам Колридж. И Грийн Дей.

— Виж само снега.

Загребах шепа сняг.

— Ти го виж — и го запратих в лицето му. Последва леденостудена битка и докато чакахме на перона, двамата трябваше да отупваме снега от дрехите и косата си.

Академията „Сейнт Бартоломю“ или съкратено „Сейнт Барт“ се помещава в старо джорджианско имение южно от Ръсел Скуеър.

— Но, естествено, откакто излезе „Затворникът от Азкабан“, му викаме „Свети Брут“.

Неразбиращо го погледнах. Книгата току-що се беше появила в книжарниците.

— Чичо му се преструва, че Хари учи в „Свети Брут“, строго охраняван център за непоправими непълнолетни престъпници — поясни Хенри.

Засмях се.

— Аха, страхотно. Още съм чел само първата.

— Тотално ще се изкефиш! Ще ти дам да прочетеш втората и третата, искаш ли?

Кимнах. Чувствата ми бяха смесени. В края на краищата, Хари беше сираче — родителите му бяха убити от някой, който искаше да убие и него. Май прекалено близо до мене беше тая работа.

Отвътре „Сейнт Барт“ целият лъщеше в полирано дърво и окачените по стените стари портрети неодобрително зяпаха всеки. Стаите на учениците бяха малко по-нормални и имаше по-голяма вероятност да видиш по стените плакати на „Манчестър Юнайтед“ или някоя музикална банда.

Хенри ме заведе в стола и взе малко плодове („Тук има само здравословни закуски — направо да хвърли топа човек“) от кухнята, после ме запозна с няколко момчета от неговия етаж:

— Това е Гриф, от групата ми по карате. Ще ми помага по алгебра.

Съквартирантът му, който живееше в пансиона само през учебно време, беше при родителите си в Ипсуич, така че двамата се настанихме спокойно, на отворена врата. Разгледах олтара му, лавица с памучна възглавничка за медитиране отпред и сувенири от целия свят.

Един час се занимавахме с многочлените, после направихме почивка. Той ми показва физкултурния салон в мазето, където имаше боксов ринг, както и различни гимнастически уреди, топки, ракети и бухалки за крикет.

— Когато времето позволява, играем футбол и крикет на поляната при Брънзуик Скуеър. А даскалът ни по физическо е ужасен педант по отношение на кросовете. При всякакво време.

Порешавахме задачи още половин час, след което Хенри ми даде „Стаята на тайните“ и „Затворникът“ и ме изпрати до долу.

— Как се казва гаджето ти, Хенри? — попита го на стълбището едър младеж, който седеше на площадката с още двама, всички по-големи от моя приятел.

Хенри продължи да върви с каменно лице.

— Това копеле е причината да започна да тренирам карате — осведоми ме той, когато слязохме в централния коридор и ония не можеха да ни чуят.

— Ти му обърна гръб.

— Но не и ти. Забелязах. — Хенри наклони глава. — Уотърс е от хората, дето ще ти забият нож в гърба, ама не и пред свидетели. Последния път, когато се опита, му разкъравих носа. Тогава загазих, ама той също. Върши дребни гадости, може например да ти открадне писмената работа или да ти подхвърли порно в стаята и да те наковлади.

— Значи, затова си заключваш стаята.

— Да, наложи се да започна миналата година. Почтени отношения между джентълмени, бабини деветини.

— Родителите ти знаят ли?

— Баща ми е учил в това даскало. По негово време даже имало случаи на хомосексуално насилие, та според него всичките ми прекеждия са само от полза, допринасяли за изграждане на характера. И в крайна сметка поне нямало опасност от хемороиди. — Той забеляза изражението ми. — Ей, не е чак толкова кофти. Моят съквартирант е свястно момче, въпреки че по математика е по-зле и от мен, ако изобщо можеш да си го представиш. Поклатих глава.

— Никога повече няма да кажа лоша дума за самообразованието.

Неделята прекарах в Хогуортс. Да де, всъщност четох на плажа в Оахака, ама книгите си ги биваше. Опитах да се видя със Сам и Консуело, но кодовият израз „No la conozco“ ми даде да разбере, че според тях продължават да ги наблюдават.

Затова си четох. До понеделник вечер изгълтах двата тома и пренебрегвайки собственото си образование, написах есе, в което сравнявах еволюцията на употребата на магия в трите романа, на френски. Така правя, когато непоносимо ми липсва мама. Работя на френски.

Когато на тренировката във вторник му върнах „Хари Потър“, дадох на Хенри и разпечатка на есето.

— Хм, имаш право за бедния ми речник. За да го прочета, ще имам нужда от „Dictionnaire Frangais-Anglais“. Навярно ще ми е от полза. Пфу! — Но го сгъна и грижливо го пхна в „Затворникът“, преди да прибере книгите в раницата си.

После излязохме заедно, както обикновено.

— Знаеш ли, през февруари се задава междусрочната пи ваканция — рече той. — Заминавам на къмпинг при братовчед ми в Нормандия. Ще успееш ли да убедиш вашите да те пуснат с мене?

— В Нормандия ли? Къде? — за да спечеля време, попитах. — В Шербург ли?

Хенри поклати глава.

— Не, в едно селце, Порторсон, на няма и десет километра от Мон Сен Мишел.

Бях виждал снимки на Мон Сен Мишел. Кой не е виждал?

— Много яко. Как ще пътуваш?

— С влак до Портсмут. С нощен ферибот до Сен Мало. Братовчед ми ще ме посрещне на ферибота със ситроена си и ще ме закара в своята къща.

— Възрастта ти няма ли да е проблем? Да пътуваш, искам да кажа.

— Е, по-мъчно е прибирането, затова братовчед ми обикновено идва с мене да ме преведе през границата, напазарува си и се връща обратно.

— С какво се занимава той, братовчед ти, имам предвид.

— Пенсионер е... всъщност той е братовчед на баба ми, на мене ми се пада прачичо или нещо такова. Обича виното си. Обича градинарската работа. По-рано е бил държавен служител. В транспорта, струва ми се.

— Сигурен ли си, че няма да има нищо против?

— Ами, да. Сам ми е предлагал. Не конкретно тебе — доведи си приятел, така каза. Когато съм при него, той ме оставя на мира. Имам предвид, ако в градината възникне някаква тежка работа, и аз се включвам, ама наблизко има гора и река и с рейса си за десет минути на брега — приливът идва като гръм от ясно небе, гледаш километри пясък и изведнъж нахлува вода.

— Е, звучи страхотно. Знаеш ли какво, ще пусна мухата на та mere et mon pere и ще видим какво ще излезе.

— Мога да накарам мама да се обади, ако това ще помогне.

— Ясно — отвърнах. — Ако се наложи. Трябваше да откажа.

[1] Къде е домът ти, мой малки приятелю? (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Здравсти, лельо. Искаш ли да се попечем на слънце утре на плажа? (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Не мога. Утре летим за вкъщи (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Жалко. Сбогом. — Трябва да внимаваш. — Ти също (исп.). —
Б.пр. ↑

8

НАБЕЗИТЕ

Събуди ме миризмата, смрад на лещ, отвратителна до повдигане. Проследих я през пещерата до лавицата с акумулаторите и усетих слаб повей в лицето си.

В това имаше нещо странно, тъй като въздушното течение обикновено се движеше в обратната посока — през срутването, което затваряше моята пещера. Причината е двойка — водата изтласква навътре въздух, но той влиза също и през мрежата от пукнатини около извора. Другото е, че слънцето затопля скалата в горния край на шахтата, която всмуква въздух отдолу.

Днес обаче се случваше нещо друго и адски вонеше.

Толкова отдавна не бях ходил при входа на рудника, че не си го спомнях достатъчно ясно, за да скоча там. Накрая се наложи да скоча при клозета в зоната за пикник, където изхвърлях тоалетната си кофа. Беше облачно и изненадващо студено, нещо необичайно за там. Това обясняваше странната посока на въздушното течение. Студеният въздух нахлуваше надолу по шахтата. Скочих да си взема якето, преди да предприема петкилометровата разходка от зоната за пикник до рудника.

Когато стигнах, заварих портата в решетката да зее, ключалката липсваше, резето беше разбито и покрито с медни жилки. Разгледах вдлъбнатините и установих, че някой е стрелял по ключалката — металическите следи бяха от куршуми с медно покритие.

Вонята се носеше и там горе.

Помислих си, че са кучета, но след миг разбрах, че всъщност са койоти. Някой ги беше застрелял и разбивайки ключалката на решетката, ги бе изхвърлил долу.

Бях абсолютно сигурен, че ловуването в парка е забранено. Даже горските да бяха застреляли койотите по някаква причина, заради бяс например, нямаше да разбият ключалката и да ги изхвърлят в шахтата.

Копелета.

Още пазех гумените си ръкавици от циментирането в Дупката, ала скочих в Сан Диего и посетих хипермаркета за дихателна маска против боя и пестициди и здрави найлонови чували. Трите койота бяха червясали и се разпадаха, докато ги натиквах в чувалите. Сигурно лежах там от няколко дни, обаче промяната във времето беше станала причина за нахлуването на смрадта в Дупката. Не знам как щях да издържа без маската.

Оставих бележка под вратата на горското, в която обяснявах за ключалката. Вече минаваше седем и паркът официално беше затворен. Колкото до мен, по-добре, че писмото щеше да е анонимно. Ако започнех да се обяснявам с горските, можеха да се поинтересуват къде живея. В парка постоянно живееше горски инспектор, но домът му се намираше при входа, на цели петнайсет километра от там.

Изхвърлих чувалите в техния контейнер.

Пред горското имаше чешма, на която изплакнах ръкавиците и ги избърсах в тревата. Вече се канех да скоча обратно в Дупката, когато чух изстрел.

Не беше наблизко, не ме накара да отскоча или нещо подобно, ама идваше от хребета, в моята посока.

Скочих при шахтата, където ми стана студено и се почувствах прекалено на открито. Слънцето залязваше и вятърът се усилваше. Отидох при една от старите постройки, без покрив, само каменни стени с мазилка, едната от които се беше срутила на купчина от съставните си камъни, и се подслоних от вятъра. След малко чух нов изстрел, силен, ала не чак толкова, че да ме стресне. В далечината зарева мотор, после още един.

Приличаха на мотопеди. Напуснах старата сграда и понечих да потърся място, откъдето да ги видя, когато разбрах, че ревят се приближава.

Не бяха мотопеди — а две четириколки, боядисани в камуфлажен цвят. Префучаха нагоре по каньона, вдигайки камъни, пръст и малкото трева наоколо, и аз се зачудих защо по-рано не съм видял следите им. На задните им багажници лежеше по още един койот, а на предните имаше телескопични пушки.

Ръкавиците в дланта ми още бяха мокри от миенето, почти съвсем чисти, но вонята или споменът за вонята продължаваше да дразни ноздрите ми.

Спряха точно пред решетката, отвориха портата и хвърлиха животните долу. Просто ей така, хич даже без да се озъртат.

— Край за днес! — каза единият.

— Край за днес — съгласи се другият.

Помислих си дали да не ги хвърля в шахтата, обаче двамата се метнаха на четириколките си и се понесоха надолу по каньона. Такива машини също бяха забранени в парка.

Скочих в Дупката и взех бинокъла от лодката. Прехвърлих се на хребета над каньона и ги потърсих с поглед. Лесно ги открих — бяха в дългите сенки на планината Фиш Крик и пътуваха с включени фарове.

Наложих се да се преместя веднъж, защото се скриха зад един хребет надолу из хълмовете, обаче ги проследих чак до края на парка, до светлинка, която се появи в сгъстяващия се здрач.

Скочих при горското, извадих найлоновите чували с разлагащите се койоти от контейнера и временно ги оставих в старата каменна постройка, където се бях подслонил, близо до входа на рудника.

Отговорих утвърдително на Хенри за пътешествието във Франция. Казах му, че родителите ми са съгласни.

— Трябва ли да се чуят с Харолд? Или с мама?

Поклатих глава.

— Те са готини. Да ти кажа честно, подозирам, че няма да си направят тоя труд.

На лицето му се мерна нещо като съчувствие, ала после рече:

— Това е голямо облекчение. Всяко разрешение, което искам от нашите, е свързано с факсове, международни разговори и страхотно внимание. Паспортът ти наред ли е?

Кимнах.

— А, да. Снимката е стара, не мога да я понасям, обаче е валиден още три години.

— Ясно. Ще се погрижа за билетите.

— Колко ти трябва?

— А, не. Татко плаща. Смята, че е хубаво да имам приятел извън „Свети Брут“. Струва ми се обаче, че иска също братовчедът Харолд да те прецени, защото самите те не могат, чак на лято.

— О, значи се прибират, така ли?

— През юли, след втория срок. За три седмици. Ще ходиш ли някъде?

— Отсега е много рано да кажа за тогава, приятел. Пък и всъщност не обръщам внимание на ваканциите, нали се самообразовам. По-добре е да пътувам тогава, когато всички останали си стоят вкъщи. — Или поне така бях чувал да се казва.

През деня използвах бинокъла и скачах от хребет на хребет, докато стигнах до края на парка. Там имаше бодлива тел, тя обаче не ограждаше парка, а земята извън него.

През десетина метра по нея висяха трупове на койоти, едни стари, други пресни. От някои беше останала само съдрана кожа, закачена на шиповете, и отдолу се подаваха костите.

От другата страна на оградата нямаше растителност, нищо друго, освен овце. Много овце.

Закрачих на север покрай нея, в посоката, в която ми се струваше, че предишната вечер са се отдалечили четириколките. Оградата правеше завой и участъкът зад него изглеждаше точно като парка — не беше опоскан до шушка, но имаше коловози, които осигуряваха на гумите сцепление в кал и пясък. Последвах ги.

Те стигаха до черен път, неасфалтиран, обаче изравнен, после продължаваха на юг покрай друга ограда. Койотските мърши опасваха целия имот. Къщата се издигаше на разстояние от пътя, единственото кътче с растителност в цялото ранчо.

На пощенската кутия край пътя имаше груб надпис „Кихоу“. Четириколките бяха паркирани край една стопанска постройка и на верандата лежах четири кучета, които се втурнаха към мене и бясно започнаха да ровят земята зад оградата, като ръмжаха и лаеха.

Тия кучета не бяха дружелюбни. Излязох от отсрещната страна на пътя, скрих се зад един мескитов храст и скочих.

От Сан Августин взех такси до Ла Крусесита. Носех туристически дрехи и шапка с голяма увиснала периферия. Упътних шофьора на английски и когато ми поиска повече от обичайната такса, не възразих. Влязох в „Сигнификадо кларо“ като всеки друг клиент. Алехандра говореше по телефона и аз разсеяно заразглеждах плакатите на стената.

Тя плъзна поглед по дрехите ми и каза на английски:

— След малко ще ви обърна внимание. — В отговор само махнах с ръка.

Уговаряше подробностите за поредния си интензивен курс в курорта на „Шератон“. Слушах я, без да вниквам в думите, просто бях жаден за гласа ѝ.

Накрая Алехандра затвори.

— Какво обичате?

Свалих си шапката и вдигнах показалец към устните си. Можеше да подслушват офиса.

Тя се облеци, после безмълвно излезе иззад бюрото и ме прегърна.

Разплаках се.

— Шшшт. — Прегърна ме още по-силно и аз заплаках още по-неудържимо. Когато се успокоих, Алехандра ме пусна. Взех лист хартия и написах: „¿Dónde podemos hablar?“ Къде можем да поговорим?

Тя придърпа листчето и написа къде и кога.

След половин час се срещнахме на гористия склон зад черквата, скрити от дърветата и с отличен изглед към подстъпите.

— Никой не ме проследи, когато влязох в черквата. Десет пъти казах Аве Мария — осведоми ме Алехандра и ми показа торбата си. — И ти донесох charulines.

Майтапеше се за скакалците.

— Не знам какво ми стана — докато дъвчех пилешки enmoladas, признах аз. — Всъщност съм добре.

— И ти ми липсваше.

Трябваше да се направя на зает с храната за момент, въпреки че за малко да се задавя. Тя ми описа какво става в агенцията, съобщи ми за новородени бебета, две сватби. Бях научил някои неща от Консуело, обаче не я прекъснах. Просто я слушах и зяпах. След малко, когато се нахраних, тя възкликна:

— Изглеждаш адски мускулест! Тренираш ли?

— Да, карате.

— Ами учението?

— Да, майче. Всеки ден.

Алехандра наклони глава.

— Говориш английски различно — заради акцента, не е толкова американски.

— Да, мотам се в Лондон.

— Не ми казвай къде — предупреди тя.

— Това е голям град, Лондон де, дванайсет милиона души. Не живея там обаче.

— Et votre francais?

Превключихме на френски.

— Продължавам с писмените работи. Идния месец заминавам за Нормандия. Да работя върху акцента си.

— Завиждам ти! Аз съм ходила в Квебек, а техният френски е... различен. На Мартиника е по-добър. Но никога не съм била във Франция.

— След другата седмица ще мога да те заведа там за миг.

Май предложението ми адски я съблазняваше.

— Не. Някой ден, може би, когато нашият приятел от „Виа Бланка“ си иде, когато престанат да те търсят. Когато за последен път ходих в Мексико Сити, те бяха там, наблюдаваха с кого се срещам.

Усетих, че лицето ми се променя, напрегнах се.

— Не се чувствам зле. Правя всичко, което щях да правя и иначе, само дето не се срещам с тебе. Просто не им обръщам внимание.

— Консуело каза, че са претърсвали къщата.

По лицето ѝ пробяга гняв, ала после Алехандра се усмихна.

— Но не взеха нищо. Разбираш ли? Не е като да ме оберат.

— Нарушили са личното ти пространство.

Тя сви рамене и докосна челото си.

— Не могат да влязат тук. — После посочи и моето. — Нито тук. Алехандра събра книжните пликосе от обяда, смачка ги на топка и ги постави в дланта ми.

— Ти ги хвърли. Аз ще се върна в черквата да се помоля. Как ще си тръгнеш?

Въздъгнах.

— Ще взема рейса за Оахака, но няма да пристигна там. Двайсет километра би трябвало да са достатъчни. — Нахлупих шапката над очите си. — Виждаш ли? Невидим съм.

— Можем понякога да се срещаме тук. Карай Консуело да се обажда един ден предварително, точно дваайсет и четири часа по-рано, и да казва: „El gato saliseo“. И аз ще дойда на другия ден.

— Е, ако котката излезе навън, койотите ще я изядат. По-добре да е безопасно — малко рязко прибавих.

Тя отново ме притегли към себе си.

— Ако е безопасно.

Кучетата не се мяркаха наоколо, когато се появих зад храста от отсрещната страна на черния път срещу къщата в ранчото. Беше тъмно, но сияеше три четвърти луна и очите ми се бяха приспособили. Скочих на верандата, разкъсах чувалите и изсипах разложените койотски мърши пред вратата.

Псетата гръмогласно се разляха, ала аз бях обратно зад храста още преди да светне първата лампа.

— Уф, мама му стара! Таша, Линъс, Джек, Луси, разкарайте се от там! — Чух глух звук и кучешко скимтене. — Трей, вземи си пушката! Някой се ебава с нас!

— Познах гласа от оня ден, когато изхвърлиха последния койот.

Тръгнах си, преди да започнат да стрелят наслуки в нощта. Надявах се, че всички кучета са овъргалияли в мършата.

— Защо трябва да го правя?

Хенри се пресегна и поправи папийонката ми. Бях взел под наем бял официален костюм от магазин в Луишам. Накараха ме да оставя отворително голям депозит, тъй като нямах кредитна карта.

— За да се запознаеш с момичета, да се позабавляваш. Ще те запозная с Триша.

Беше ме поканил преди два дни. Предполагам, че ако даскалото ти е в джорджианско имение и има истинска бална зала, там понякога се провеждат и истински балове. Като Зимния бал на „Сейнт Бартоломю“, по-конкретно.

— Досега съм ходил само веднъж, когато постъпих в „Свети Брут“, само че през цялото време висях до стената. Но Триша са я пуснали да дойде със съквартирантката си, ще има и момичетата от „Сейнт Маргарет“. Ще е забавно.

Чакахме Триша на Падингтън Стейшън при бронзовата статуя на Изъмбард Кингдъм Брунел^[1]. Косата на темето ми стърчеше. Усещах я. Все се опитвах да я пригладя, обаче Хенри ме сгълча:

— Остави я на мира. Хората ще си помислят, че си възлясал.

— Досадник.

— Кретен.

Влакът в 17,29 пристигна и Хенри се обърна натам. Ако имаше моя ръст, щеше да му се наложи да проточи шия и да се изправи на пръсти, ама не му се налагаше.

Още отначало бях загрял, че съм там за морална подкрепа. „Какво пък, по дяволите, защо не?“

Триша наистина беше поразително красива — висока, руса, зеленоока и дори да имаше проблема на Хенри с пъпките, гримът изцяло ги скриваше. Съквартирантката ѝ беше по-ниска, слава Богу, сигурно колкото мене на бос крак, ама малко по-висока на токчета. Лъскавата ѝ тъмна коса наполовина скриваше лицето ѝ. Имаше кафяви очи и чип нос.

— Грифин О'Конър, Марта Питърсхам.

— Приятно ми е — каза тя.

— Очарован съм — отвърнах. Думите ми прозвучаха като репетирани — фалшиво и глупаво.

Взехме метрото до Ръсел Скуеър, но оттам се качихме на такси, понеже мъглата и ситният дъжд не вървяха добре с взето под наем облекло.

Триша и Марта се представиха на директора, както се изискваше, и той се обади в „Сейнт Маргарет“, за да съобщи, че са пристигнали. Трябваше да позвънят пак, когато стигнат в апартамента на Мартината леля в Кенсингтън Гардънс след бала.

Ние с Хенри ги въведохме в балната зала.

Не знам какво съм очаквал — сигурно нещо като на кино, с иконом, съобщаващ имената на новопристигналите. А всъщност хубаво облечени хлапетии танцуваха под музиката на пънк банда от Истенд. На всеки шест песни групата правеше почивка и пускаха блусове. Неколцина ученици, но главно техни възрастни придружители излизаха и танцуваха фокстрот.

— Не мога да танцувам, но съм готов да се науча — още отначало съобщих на Марта.

Явно бях налучкал точната струна. Просто си го представих като ката или кумите в две стъпки. Тя напълно се отпусна и безпощадно ме затегли из залата. Имаше много смях и закачки, защото Хенри и Триша танцуваха всички блусове.

С Хенри се връщаме от масата за напитки с чаши и ръце, когато видяхме Уотърс, неговия стар враг, да дърпа Триша на дансинга. Само погледнах лицето на приятеля си и високо попитах:

— Защо идва насам директорът?

Уотърс пусна ръката ѝ като попарен и се обърна.

Хенри го гледаше убийствено, затова пристъпих напред и застанах между него и Уотърс, протегнал чашите напред.

— Варда, минавам с пълни чаши! — Размахвах ръце малко прекалено несръчно и Уотърс отстъпи назад, като зяпаше чашите и в същото време се озърташе за директора.

Триша, която също забеляза изражението на Хенри, ненадейно се приближи, хвана го за ръка и с думите „Обожавам тази песен“ го поведе към дансинга, замъкна го чак до другата страна, където седяха двама от възрастните и си похапваха торта.

Обърнах се, вече по-предпазливо, и подадох на Марта чаша сода.

— Заповядай, скъпа. — Пак се завъртях към Уотърс и му протегнах другата чаша. — Жаден ли си, приятел?

Той измуча нещо нечленоразделно. Завъртя се на пети и ни остави. Не му обърнах гръб, докато не се отдалечи на достатъчно разстояние, затова се изненадах, когато Марта ме целуна по бузата. Усетих, че ушите ми пламват.

— Това пък защо?

— Защото си находчив — отвърна тя. — И направо възхитителен, когато трябва. — И моята дама мъничко се изчерви. — Хайде да танцуваме.

После взехме такси и с Хенри ги изпратихме чак до лелиния ѝ апартамент в Кенсингтън Гардънс.

Хенри и Триша по целия път се натискаха, а на стълбището, преди Марта да натисне звънеца, и аз бях целунат. И то не по бузата.

Сканираха ни паспортите и заедно с още хиляда и петстотин души ни натовариха на ферибота „Бретан“. В брошурата пишеше, че корабът побира над две хиляди, обаче бяхме извън сезона. Колите се точиха повече от час.

— Всъщност татко настоя да вземем каюта. Обикновено прекарвам цялото пътуване на ония седалки, много по-евтино е, но ако сте двама, сигурно се спестява малко. В края на краищата, нали не плаща две каюти?

Кимнах. Смътно си спомнях как бях пътувал с ферибота между Дувър и Кале и майка ми настояваше да не изричам ни дума на английски, докато не се върнем във Великобритания. Струва ми се, че тогава и двамата с татко бяха докторанти и имахме три седмици ваканция.

Оказа се, че намеренията на мама са напълно сериозни, и аз бързо научих думите за любимата си храна. Pommes frites, Maman, s'il te plait?

На кораба имаше кино, барове, магазини, няколко ресторанта. Можехме да идем в скъпарското заведение „Лез Абер“, обаче предпочетохме закусвалнята на самообслужване „Ла Бол“.

— Нали няма пак да се тъпчем с риба и пържени картофи?

— Яж каквото щеш.

Взех си фразела с бри, домати и босилек, а за десерт — пай а la mode.

Когато излязохме в Ламанша, корабът започна да се клати и съжалих за пая. Мислехме да идем на кино, но се оказа, че и двамата сме гледали филма, затова се върнахме в малката си вътрешна каюта и си легнахме. Хенри моментално закърти, ала мене сън не ме ловеше — по моя часовник още беше рано следобед. Понечих да стана, само че корабът отново затанцува и ми се повдигна. Отпуснах се обратно на леглото и прекарах нощта в дрямка, повече или по-малко.

Когато се събудихме, морето беше далеч по-спокойно — полуостров Котентен ни заслоняваше от северните ветрове. Заедно си събрахме багажа, после отидохме в кафенето „Ла Герб дьо Локронан“, където си поръчахме чай с кифлички. На юг остров Джърси беше обгърнат в мъгла. Пристанахме в Сен Мало в осем, но мина известно време, докато слезем.

Братовчедът Харолд ни чакаше от другата страна на гишето за паспортна проверка.

— Проблеми?

— Тоя път не — успокои го Хенри. — Господин Харолд Лангсфърд, младият господин Грифин О'Конър.

Ръкувахме се.

— И проблеми ли има понякога? — поинтересувах се аз.

Харолд се усмихна.

— Понякога се правят на загрижени за непълнолетни, които пътуват сами. Неведнъж се е налагало да се намесвам, за да им покажа, че го посрещат. Но — той вдигна поглед към лицето на приятеля ми — ... тъй като Хенри избуя, предполагам, че не обръщат толкова голямо внимание. — Братовчедът се озърна към навалищата, която се

изсипваше покрай нас. — Да вървим към паркинга. Искам да се измъкнем, преди да започнат да стоварват колите.

Стигнахме в Понторсон за по-малко от четирийсет и пет минути. Продължихме по крайбрежния път, но той зави навътре в сушата, преди да видим Мон Сен Мишел.

— По-късно — рече братовчедът Харолд. — И без това днес там не е за ходене. През седмицата няма толкова много туристи.

Имахме четири дни.

Сивата каменна „вила“ на братовчедата Харолд се състоеше от четири спални, оградена градина и огромен покрив с плочи. Всичко в градината беше кафяво и повехнало, ала подредено, лехите бяха покрити с тор. В Портсмут имаше мъгла, но по времето, когато той паркираше ситроена си, слънцето я бе разнесло и небето синееше като мамините очи.

Е, като мамините очи някога.

Къщата не се намираше точно в селото, а на петнайсетина минути пеш от там.

— Реших да обядваме в ресторанта — осведоми ни братовчедът Харолд. — Току-що влязохте в Нормандия.

— Не е ли при реката? — Още не бяхме прекосили моста.

— Не, в древни времена е било така, днес обаче е на запад от реката. Има една поговорка: „Яростта на Кенон прати Мон Сен Мишел в Нормандия. Но съвременна Франция не разчита на капризите на реките“.

Нагости ни с рибена чорба, картофи и салата и ни почерпи с по половин чаша бял мускадет.

— Добре, а сега се разкарайте — отивам да подремна. Чай в пет?

Разходихме се из селото и Хенри ми показва голяма триетажна къща с капандури, щръкнали от плочите на покрива и заслонени от стена от ковано желязо и камък.

— Тук има призраци.

— Я стига бе.

— Е, не ти ли прилича на къща, обитавана от призраци?

— О, да. На кинодекор за къща, обитавана от призраци. Като в Дисниленд. Имат ли такава в Евродисни?

— Викат ѝ „Къщата на фантомите“, струва ми се.

Стигнахме до хотел „Монтгомери“ и после се спуснахме до река Кенон и алеята, която стигаше чак до Мон Сен Мишел.

Слънцето правеше всичко прелестно — неподвижен, топъл въздух — и аз си съблякох якето и го завързах на кръста си. На гарата продаваха купища макети на Мон Сен Мишел и аз попитах продавачката, отегчена млада жена, кой според нея би трябвало да купя, за да упражнявам френския си. Тя ме изгледа така, като че ли съм луд, но с готовност влезе в разговор. Започнах с неща от сорта на „Вижте, ако искам да ударя някого, кой макет ще е най-подходящ? А кой ще ми препоръчате за мятане? За подарък на омразни роднини? За запушване на тоалетна?“

Това утрепа половин час и усетих, че слухът ми за акцент се изостря. Тя ме попита откъде съм и когато научи, за щастие не пожела да изпробва английския си. После цял рейс туристи се прибраха от Мон Сен Мишел и напълниха магазинчето, убивайки времето до влака си. Купих средно голям месингов макет и пощенска картичка и после избягахме от тълпата.

— Е, акцентът ти все още си е отвратителен — подразни ме Хенри.

— Тя обаче явно ме разбираше без проблеми.

— Триумф на съдържанието над стила. Речникът ти продължава да е по-богат. Не успях да проследя всичко.

— Нали учеше френски в даскалото?

— Вече не. Тая година уча арабски.

— Аха.

— Защото изглежда, че родителите ми се специализират по Близкия изток. А и... хм...

— И?

— И Триша. Говори перфектно арабски. Избухнах в смях, а той се изчерви и ме удари по ръката.

— Nous devrions parler seulement français tandis que nous sommes ici^[2].

Накара ме да го кажа по-бавно и накрая ме разбра.

Така и сторихме — само френски до края на ваканцията. Братовчедът Харолд нямаше проблеми. Той говореше свободно от години. Моят приятел не бърбореше много, както обикновено, обаче ние полагахме всички усилия да го въвличаме в разговори.

На другия ден двамата с Хенри извървяхме десетте километра до Мон Сен Мишел и цял ден обикаляхме, от Урвата на Готие до Кулата на Габриел, после известно време се разхождахме край плитчините, макар да се държахме на разстояние от местата, обозначени с надписи „Sables mouvants!“, подвижни пясъци.

Обсъдих го с него, на френски, естествено. Той вдигна един камък, запрати го по мокрия пясък и хоп, камъкът веднага потъна. Адски бърз пясък, наистина.

Рисувах много и това дразнеше Хенри, който правеше снимка след снимка с фотоапарата си. Все пак успях да нахвърлям страхотни скици на ажурното стълбище и статуята на Архангел Михаил, убиващ змея. Хенри постоянно ме дърпаше да побързам, ала аз просто го пращах да купи нещо за пиене или хапване.

Накрая решихме, че достатъчно сме ходили, и взехме влака обратно за Понторсон.

На другия ден си починахме и помогнахме на братовчеда Харолд да почисти шумата от уллиците на покрива. Порисувах, после гледахме мача на „Манчестър Юнайтед“ по телевизията. Спазвахме уговорката обаче и разговаряхме само на френски.

Когато фериботът „Бретан“ влезе в портсмутското пристанище (братовчедът Харолд ни придружи, за да ни преведе през паспортната проверка и да напазарува някои неща), вече се радвах на много подобър акцент и бяхме успели да обогатим речника на Хенри с петдесетина думи.

— Ако ми гостуваш през лятото, ще постигнем сериозен напредък, ще говориш като Гриф — най-послед премина на английски братовчедът Харолд, докато чакахме на опашката за британски граждани.

Сканираха баркодовете на паспортите и хвърляйки поглед на снимките, не се уморяваха да повтарят: „Добре дошли в родината, добре дошли в родината, добре дош...“ Когато сканираха моя паспорт, терминалът изпиука и двамата отегчени наглед граничари, които до тоя момент се бяха облегли на стената, изведнъж препречиха изхода към паркинга, такситата и автобусите.

— Господин О’Конър, боя се, че се налага да идете с тези служители.

Мама му стара!

— Какво има? — попитах. — Валидността на паспорта ми ли е изтекла?

Той поклати глава.

— Не.

Братовчедът Харолд и Хенри бяха минали преди мене и вече се бяха отдалечили, но моят приятел хвана братовчеда за лакътя и двамата се върнаха.

— Какъв е проблемът?

— С този младеж ли пътувате, господине?

— Да. Един вид замествам родителите му. Да не се опасявате, че е непълнолетен без придружител?

— Не, господине. Обявен е за издирване. Търсят го за разпит.

— Разпит ли? Какъв разпит? В такъв случай наистина трябва да се обадя на родителите му.

— Бих се изненадал, ако успеете, господине. Според нашите данни, те са убити преди шест години. Оттогава момчето се води изчезнало.

Хенри се мръщеше, но когато чу това, се ококори.

— Глупости! Бащата на Гриф преподава компютърни науки, а майка му — френска литература.

Офицерът присви очи и се вторачи в него.

— Той ли ти го каза?

— Стига — обърнах се към приятеля си. — Така беше, преди да... — Гласът ми секна и аз млъкнах.

Братовчедът Харолд намръщено се взираше в мене.

— Вие обаче не смятате, че момчето има нещо общо с това престъпление, нали?

Офицерът сви рамене.

— Тук пише само „да се задържи за разпит“. Допреди четири дни е бил смятан за мъртъв. — Телефонът му иззвъня и той вдигна слушалката. — Слушам. При нас е. Във вашия кабинет ли? Слушам. — Затвори и се обърна към двамата граничари. — Шефът иска да го заведете при него. — И подаде паспорта ми на единия.

Заболя ме от погледа на Хенри.

— Откриха ни в Калифорния — казах му. — Аз се измъкнах, но мама и татко... — Дълбоко си поех дъх. — Както и да е, това е единственото, за което не съм ти казал истината, ако се чудиш.

— Хайде, момче, дай да ти взема багажа. — Единият граничар ме освободи от сака ми. Оня с паспорта ме хвана над лакътя, здраво ме хвана. Също толкова решително, колкото първият ми беше взел чантата.

— Бихте ли дошли с нас, господине — подкани той братовчеда Харолд.

— Някой е убил родителите ти, така ли? — попита Хенри. — Кой?

Поклатих глава.

— Много е сложно.

Преведоха ни през врата със секретна комбинация и после по коридор към няколко асансьора. Вдясно отпред имаше две врати с универсалните символи.

Посочих натам.

— Трябва да ида до клозета. Спешно.

Двамата се спогледаха и оня, дето ме държеше, сви рамене.

— Добре. — Той отвори вратата. — Съблечи си якето и си обърни джобовете. — Братовчедът Харолд и Хенри останаха в коридора с другия граничар.

— Моля?

— Хайде, ако искаш да отидеш до тоалетната, направи каквото ти казвам.

Съблякох си якето, коженото, любимото ми, и му го подадох. Извадих портфейла си върху плота и изсипах шепа френски монети.

— Това е всичко. Защо?

— Рутинна процедура. За да не се нараниш. Покажи ми глезените си.

Повдигнах крачолите си.

— Не нося ножове. Нито пистолети. — Посочих тънкия си портфейл и монетите. — Това ли е всичко?

Мъжът кимна с глава.

— Моля.

Скочих в мига, в който заключих вратата на кабинката.

Припрян скок, разсеян — парчета фаянс и вода се посипаха по обувките ми и пода на Дупката. Не ми се мислеше как изглежда тоалетната кабинка. Басирам се, че оня е чул. Представих си

кънтящите му стъпки, не, по-точно шляпащи, как отваря вратата и вижда разбития клозет, навярно целият в разкъсана тоалетна хартия.

А от мене — нито следа.

[1] Британски инженер от първата половина на XIX век. — Б.пр.

↑

[2] Трябва да говорим само на френски, докато сме тук (фр.). — Б.пр. ↑

9

РАЗБИТИТЕ ПЛОЧИ

Та значи, трябва да беше заради паспорта. На влизане във Франция го бяха сканирали. Някой беше забелязал и бяха въвели заповедта за издирване в системата.

Може просто да бяха обикновените власти. Когато убиха родителите ми, определено трябва да са се обърнали към консулството. В края на краищата, нали бях изчезнал. За нищо на света не биваше да минавам през митници. Трябваше да скоча покрай тях или през нощта направо да се прехвърля на кораба. На връщане изобщо не биваше да пътувам с ферибот.

А сега щяха да следят Хенри. Щяха да следят фитнес клуба, където тренирах карате.

„Кога ще си вземеш урок, кретен такъв?!“

Няколко дни унило се мотях в Дупката, после скочих в Лондон. Бях крайно предпазлив, появих се в полето в Оксфордшир и продължих нататък с влак. Без скокове. За щастие, беше време за носене на палта, вледеняващ дъжд, и аз се увих в огромен анорак с нахлупена над очите качулка.

Хенри излезе от фитнес клуба след вечерната тренировка и се запъти към Найтсбридж Стейшън. Крачеше със сведена глава и отпуснати рамене. Никакво ходене по заведения. Последвах го отдалече. По улицата към метростанцията вървяха още няколко души и се отказах да влизам. Такситата бяха кът заради студения дъжд, обаче имах късмет да хвана кола, която оставяше клиент при „Хародс“, и казах на шофьора да ме закара направо на Ръсел Скуеър. Моят приятел излезе от метрото десет минути по-късно, както и неколцина други. Двама мъже с еднакви зелени палта вървяха по петите му чак до „Сейнт Бартоломю“.

Единият беше Кемп, бристоличанинът — човекът, когото видях в нощта на убийството на родителите ми. За малко да скоча веднага.

„Леле-мале. И ще потвърдиш, че си наблизил, така ли?“

Запътих се в обратната посока, към Холбърн Стейшън. След десет минути се качих на метрото за на изток и пътувах чак до последната спирка в Епинг. Излязох на паркинга под дъжда и се поколебах. Не, даже да можеха да усетят скока ми на двацет и пет километра от училището на Хенри, не ми пукаше. Нищо нямаше да ме свърже с него.

Пък и ми беше писнало от дъжда.

На другата сутрин отидох да се пека на плажа в Пукет. Бях се намръзнал до кости — мислех, че е от влагата в пещерата, но дори на плажа, под жаркото слънце, изпитвах някаква студенина. Затова и водата не ме привличаше, ала в крайна сметка тя ме излекува.

Беше като вана след вледеняващия лондонски дъжд. Не точно гореща, ама определено топла. По-късно си купих закуска от уличен продавач, пресен ананас, наденички с чесън на скара и лепкав ориз, и похапнах на сянка под едно мангово дърво.

В един компютърен клуб в Сан Диего написах:

Здрасти, Хенри,

Извинявай, че те въвлякох в моите работи. Наистина те излъгах, че родителите ми са живи, но трябваше да лъжа и в доджото. Убийците им все още ме преследват. Чета тия редове и виждам, че звучат смехотворно, адски параноично, обаче това не ги прави по-малко верни. Искан да се срещна с теб, но те бяха там, следяха те.

Значи е истина. Продължавай да решаваш задачи. Забрави за мене.

Твой приятел,
Грифин

Пуснах писмото чак от Бъкингхамшир, от пощата в Чешам. Изпитвах известни съмнения. Надявах се, че ако ония го видят, ще разберат, че повече не се виждам с Хенри. Ако пък не го засекат, се надявах той да разбере, че... е, просто се надявах да разбере.

За малко да напиша: „Кажи сбогом на Триша и Марта от мен“. После се поправих: „Кажи сбогом на момичетата от мен“. И си представих как Кемп и неговите хора ги наблюдават, как ги следят.

Както казах, надявах се, че Хенри ще разбере.

Естествено, престанах да ходя на карате. И за известно време изключих Лондон от картата си.

Това не означаваше, че съм приключил с тренировките по карате. Работех върху катите си и си купих десетина макивари, дъски, които закрепваш на земята, с увити с въже ударни повърхности, приблизително на височината на раменния пояс. Разположих ги по цялото протежение на дерето на Пустото място.

Вижете сега, ако нанасях обикновени удари, можех да мина и само с една мишена. Просто заставах пред нея и я млатиш — ритници, саблени удари, мушкане с лакът — само че аз не го правех така.

Започвах с ударите още докато бях на няколко метра разстояние. Като оня път в Бирмингам, когато ударих Уикс, мошеника от онова състезание. Започвах удара, скачаш и правиш контакт.

Но понякога не успявах.

Ожулих си пищяла и бицепса, порязах си кокалчетата на пръстите, а веднъж сам си разкървавих носа. Бях скочил прекалено близо, фраснах дъската с юмрук, ала продължих напред по инерция и макиварито пружинира право в лицето ми.

Тогава за малко да се откажа, ама на другия ден пак се върнах, с подут нос и така нататък.

Купих си един от ония слънчеви душеве, пластмасови, за къмпинг, и го монтирах откъм южната страна на един мексикански кипарис в джунглата зад Байа Чакакуал. В зависимост от облаците вземах душ в интервала от обяд до привечер. Гледах да не го оставям много дълго. В безоблачно време водата ставаше прекалено гореща и се налагаше да доливам студена. Когато свършваше, винаги го прехвърлях при Дупката и го пълнех от извора, после го закачвах обратно, за да е готов за другия ден.

Освен в редките дъждовни дни, той ми вършеше добра работа, а ако бях отчаян, се къпех на дъжда. Така не трябваше да плащам месечна такса, не ме безпокояха други хора и виждах искрящите води на Тихия океан през дърветата. Пък и не се мотаех много, защото комарите хапеха гадно, особено по здрачаване.

Взех влак от Сен Мало, след това скочих в паркинга на ферибота и смених малко долари за monnaie française на терминала, после отидох на гарата. Освен парите и прекалено обемистия анорак, носех само

скицника си и няколко молива, което адски ме облекчаваше. Улиците гъмжаха от туристи и не ми се мислеше как бих се придвижвал с багаж. И без това на няколко пъти понесох удари от куфарите на други хора.

По този начин нямаше граничари, сканиране на паспорти и проверки. Бях нервен, опасявах се да не са пратили хора и тук. Смятах, че е по-вероятно да следят дома на братовчеда Харолд в Понторсон, но все пак седнах в ъгъла на вагона и се заозъртах за познати лица, зелени палта, някой, който ме наблюдава, обаче единствените хора, които ми обърнаха внимание, бяха кондукторът и съседите ми по място, възрастна двойка французи и един нервен испанец, който не знаеше ни френски, ни английски.

Също като мене, той отиваше в Париж и се страхуваше, че е сбъркал влака. Въпреки че говореше странно (така ми се струваше) с кастилското си „grathias“, явно ме разбираше съвсем ясно, та веднага ме засипа с купища въпроси, чиито отговори не ми бяха известни. През останалата част от пътуването играх ролята на посредник между него и възрастните французи, тъй като те знаеха отговорите и с най-голямо удоволствие го осведомиха за прекачването му на друг влак в Рен и за най-близката метростанция до хотела му в Париж. Показаха му снимки на децата и внуците си. Испанецът им показа снимка на родителите си, сестрите си и техните деца. В края на едночасовото пътуване до Рен гърлото ми беше пресъхнало и моят *espanol* се превръщаше в *ethpanol*.

В Рен французите ни казаха *au revoir* и аз помогнах на своя испанец да намери влака си. Неговият влак дойде веднага, ала до моя оставаха два часа — наказание, задето бях купил билетите същия ден, вместо да ги резервирам предварително. Той ми отправи благодарствено словоизлияние. Помахах му с ръка и се отдалечих, обзет едновременно от облекчение и тъга.

Поръчах си *plat du jour* в заведението за палачинки на съседната пряка. После се поразходих и направих няколко скици. Навреме се качих на влака, намерих мястото си и след като ми продупчиха билета, спях през двата часа до Париж.

Гара Монпарнас беше цялата в стъкло и народ, привечерни тълпи, роящи се за влаковете към предградията. Все още полусънен, намерих тоалетна и извънредно предпазливо скочих вкъщи.

Тоя път не разбих клозета.

Не е трудно да се нахраниш в Париж, ако те смятат за французин, ама иначе е поразително мъчно да те обслужат. Явно усъвършенствах акцента си, а и за щастие хлапетата навсякъде носеха еднакви дрехи, така че се вписвах сред местните.

Рисувах много — главно мостовете на Сена и интересни лица, ако стояха неподвижно. Веднъж в едно кафене започнах да скицирам глава, без да имам предвид конкретен човек, и силуетът, особено острата извивка между челото и темето, ми се стори познат. Продължих да драскам, все по-бързо и по-бързо, по-скоро като импресионистична карикатура, отколкото в обичайния си стил, обаче го улових, това усещане за нещо познато.

Едва когато свърших, разбрах, че съм нарисувал Кемп, копелдака с бристолски акцент, когото бях срещнал в Сан Диего, а сетне в Оахака и Лондон. Откъснах листа от скичника и ръцете ми неволно понечиха да го смачкат на топка, ала се овладях.

— *C'est bon. Votre pere?* — изненада ме минаващият покрай мене келнер.

Ядосах се. Рисунката изобщо не приличаше на мене.

— *Non. Un homme mauvais.* — Един много лош човек. Определено не баща ми.

Сервитьорът сви рамене.

— *Mon pere est un homme mauvais.* — И ме отмина, преди да му отговоря.

„Ако баща ми беше лош човек, сигурно нямаше толкова ужасно да ми липсва.“

Когато си тръгнах, грижливо напъхах откъснатата рисунка най-отзад в скичника си.

Отмъкнах малко шперплат от един строеж, шест листа метър и двайсет на два и четирийсет, и ги облегнах на стената в Дупката. Иначе нямаше къде да закачвам рисунките си. Варовикът често беше влажен и нямаше нито едно равно място, а хладилникът ми, оня малкият, дванайсетволтовият де, не ставаше за тая работа. Една скица да сложех и го покриваше целия. Подредих пет от шперплатовите плоскости една до друга, доколкото позволяваше неравната повърхност.

Оная накрая, отдалечена на цял метър от другите, се превърна в позорната стена — колкото може по-далече от леглото ми — и докато

останалите бяха осветени с лампи, включени в нормалната инсталация, за крайния панел инсталирах отделен прожектор и ключ.

Започнах с Кемп.

Опитах с другите — жената, която бях видял в нощта на убийството на родителите ми; мъжа, когото бях прострелял в очите; онзи, когото бях прострелял в ташаците и после няколко пъти го бях ударил с пушката. Но въпреки че си спомнях гласа на жената, лицето ѝ ми убягваше. Опитвах, само че беше все едно да рисуваш измислени герои от комикси — нямаше реална основа.

Здравеняка от Оахака, оня, когото блъснах от скалата — него успях да нарисувам. Предадох изненаданото му, паникьосано изражение, докато падаше.

Справих се и със сеньор Ортис от Agenda Federal de Investigacion, макар всъщност да не го причислявах към ония. По-скоро го смятах за слуга — поддържащ персонал, ако щете. Скицирах и страхотен портрет на пиколото Матео, както го бях видял оная вечер на fiesta de Navidad.

Ония ме усещаха, когато скачам. Бяха опасни. Желаеха смъртта ми. Може би и Ортис я желаше, но той не беше на нивото на другите. Поставих скиците на здравеняка и Матео до портрета на Кемп. Ортис разположих под тях. Отстрани написах каквото знаех за всеки от тях: къде сме се засичали, кога, отбелязах и името, ако го знаех.

По-късно прибавих и възголяма карта на света. Използвах малки самозалепващи се листчета за ония, които си имаха имена. Кемп получи по едно в Оахака, Сан Диего и Лондон. Ортис, здравенякът и Матео — по едно в Оахака. С две цветни кабарчета в Лондон означих мъжете, които ме бяха открили в метрото. Не си ги спомнях достатъчно добре, за да ги нарисувам. Още три кабарчета отидоха в Сан Диего за жената и другите двама с Кемп.

Ставах седем, без да броя Ортис. И все пак ме бяха засекли в Лондон, така че там навярно имаше поне още един. Възможно бе и да пътува, но ми се струваше логично, в случай че разполагат с достатъчно хора, да пратят по един Усещащ да дебне в големите градове.

Написах „Усещащи“ върху голямо парче рисувателна хартия и го закачих над скиците на Кемп, здравеняка и пиколото Матео. На друг лист написах „Поддържащи“ и го поставих отдолу, над Ортис.

После отново посетих библиотеката в Сан Диего и направих разпечатки от микрофилми на вестниците „Нюз Дейли“ и „Юниън Трибюн“ — по-специално репортажите за оная нощ, когато убиха родителите ми.

На стената на Ел Сентро Ранч Маркет има стенопис на жени, които перат в река. Едната е само по бельо — не че се виждаше кой знае какво, ама обичах да я гледам.

От уличен телефон пред магазина набрах номера на Сам и както обикновено, потърсих Роса на испански. Гласът му звучеше дрезгаво и вместо да ми отговори с някой от обичайните кодови изрази („пипетого incorrecto“ или „по la conozco“), той изхриптя:

— Трябва да дойдеш тук веднага, Грифин. Пипнаха Консуело.

Поех си дъх да попитам „Кой?“ и тогава по линията се разнесе друг глас.

— Хайде, Грифин. Не ме принуждавай да им сторя нещо. — Моментално познах оня силен бристоленски акцент. Как го беше запазил, за Бога? Не беше ли гледал Би Би Си като малък?

— Остави ги — рекох. — Остави ги на мира.

— Не си губи времето, малкият. — И затвори.

Отстъпих наляво и свирепо ритнах кофата за боклук, като я прекатурих. Кракът ми стъпи на Пустото място. Наоколо ми се вихреха пясък и боклуци. Призля ми.

Скочих при бензиностанцията на „Тексако“ и се обадох по телефона. Първо на полицията.

— Вържени мъже са заловили Сам Коултън в ранчото му. Измъчват го — искат да го принудят да издаде пиновете на банковите си сметки. Не, няма да ви съобщя името си.

Затворих. Щяха да узнаят откъде съм се обадил, естествено, обаче бензиностанцията се намираше наред пущинака.

Следващия номер трябваше да потърся в телефонния указател. Когато отговориха, започнах на испански.

— В ранчото на Сам Коултън има вържени каналджии. Водят трийсет нелегални и чакат да пристигнат камионите им. Ако побързате... — Прекъснах връзката, без да дочакам въпросите. Скочих на отбивката, онова място на старото шосе 80, където черният път излиза на асфалта, и тръгнах пеш. До ранчото имаше единайсет

километра, но не исках да усетят пристигането ми, а ако номерът с телефоните минеше, може би щях да се кача на стоп.

От изток с рев се появи граничен хеликоптер, сигурно идваше от Ел Сентро. Летяха ниско, на двайсетина метра височина, явно следваха шосето, после рязко завиха на отбивката. За миг си помислих, че имат нужда от ориентир, ала се сетих, че наблюдават за автомобили, движещи се в обратната посока. Нямах друг път.

Когато ги чух, клекнах в мескитовите храсти край пътя много преди да профучат над мене. Разтърсих юмрук във въздуха.

Бързо, бързо, бързо!

Затичах се, обаче това не продължи много. Оставах още около осем километра в жегата и слънцето биеше като чук. Пътят се издигаше и спускаше по ниските хребети — не виждах и не чувах абсолютно нищо. Е, всъщност чух нещо.

Скрих се зад група кактуси, преди шерифската кола да се появи на хребета зад мене. Почти незабавно я последва джип в зелено-белите отличителни цветове на граничните власти, както и един граничарски бус.

„За моите измислени нелегални чужденци.“

Те скъсиха разстоянията помежду си и намалиха, преодолявайки с разтърсване един отнесен участък на поредния склон. Изскочих на пътя и се затичах ниско приклезнал, в опит да мина зад буса, преди да ме забележат в огледалото.

Нямах нужда да се безпокоя — всъщност патрулната кола отпред беше спряла. От джипа се изсипаха трима граничари, за да изтикат забоксувалия полицейски автомобил.

Обмислих дали да не скоча в буса, но установих, че мога да приклезна върху бронята над теглича му и да се хвана за резервната гума. Идеално. Не ми се щеше да скачам — нямах желание да давам знак на Кемп и шайката му.

„Само дано Сам и Консуело са добре.“

Скочих от буса, докато с друсане минаваше през една особено гадна дупка, и се претърколих настрани в храсталака. Закачих се за бодлите на един кактус, скрит сред туфа кафява трева, бусът обаче не спря, явно не ме бяха забелязали.

Запълзях през гъсталака и се насочих към задната страна на конюшната.

Първото, което се изпречи пред очите ми, беше един от граничарите, тичащ с насочен напред автомат М-16. Скрих се обратно в храстите. Второто нещо, което видях, беше друг граничар.

Мъртъв. Съвсем очевидно мъртъв. С наполовина отнесена глава. И кръвта беше по-ужасна, отколкото... отколкото оная нощ. Доповръща ми се и предпазливо се вмъкнах в храстите, като дишах през носа, но накрая не успях да се овладеея — повърнах на пясъка.

Забелязах голям зелен джип, който не ми беше познат — Сам нямаше такъв и категорично не принадлежеше на властите. А и не го бях видял да минава по черния път покрай мене. Явно с него бяха дошли хората на Кемп.

„Дали още е тук?“

Приблжих се иззад колата на окръжното шерифско управление. Един шериф говореше по радиостанцията, но не седеше вътре, а клечеше под прикритието на отворената врата.

— ... криминалистите, естествено, и чували за трупове... хм, два за обитателите на ранчото и шест за момчетата от граничните в хеликоптера — бяха петима агенти и пилотът.

— Ясно, Джо — изпраща отговорът. — Нашият хеликоптер вече лети към вас. Отварят си очите на четири. Надявам се да открият изчезналата машина. Шерифът нареди да обкръжите местопрестъплението.

Не успях да се съържа. Скорих в къщата.

Сам беше на чергата пред дивана — ръцете му бяха завързани зад гърба с найлоново въже. Консуело лежеше на прага на кухнята. Голяма част от кръвта във всекидневната беше попила в чергата, но в кухнята заливаше линолеума чак до хладилника и долапа.

Заврях юмрук в устата си, за да не закрещя.

На верандата се разнесоха стъпки, сигурно някой от шерифството или граничните се завръщаше след проверка на стопанските сгради.

На Пустото място измъкнах ръка от устата си и изкрещях.

Скорих в Ла Круесита, в офиса на Алехандра в „Сигнификадо кларо“, ала нея я нямаше. Погледнах си часовника — трудно се ориентирах между часовете пояси. Обяд — ясно.

Скорих в дома ѝ. И там я нямаше. Надзърнах през прозореца към хотела.

Пиколото Матео крачеше по тротоара с увиснал в ръката му сак, като че ли току-що го беше вдигнал. С другата си ръка държеше мобифон и разговаряше.

Скочих на съседния прозорец и го видях да завърта глава, поглеждайки към къщата. Определено спадаше към Усещащите.

Започнах в хола, с две бързи крачки напред, сетне скочих във въздуха.

Ходилото ми се заби в гърдите на Матео достатъчно силно, за да го събори по гръб. Краката му полетяха нагоре чак до кръста, преди да се просне на тротоара. Видях главата му да отскача и той забели очи.

Наведох се да проверя пулса му и пиколото замахна да ме удари, ама немощно. Ритнах го в хълбока, сграбчих го за ризата и скочих на осем километра източно от там, на плажа на Исла ла Монтоса. Хвърлих го на самия бряг, наполовина върху пясък, наполовина във водата. Измъкнах портфейла му. Той беше изпуснал мобифона и сака, затова се върнах да ги взема и продължих към офиса на Алехандра.

Още я нямаше и това ме изпълни с ужасен страх, че вече са я хванали. Излязох навън и започнах да разпитвам:

— Usted ha visto Alejandra? — Виждали ли сте Алехандра?

Нямаше я на обичайните места, където обядваше, и никой не я беше виждал. Някъде навътре в носа ми смъдеше и зрението ми се замъгли. „Вече са я пипнали.“ И тогава я зърнах, прекосяваше Ла Плаза Принсипал откъм черквата. За малко коленете ми да поддадат от облекчение.

Тя ме погледна и лицето ѝ пребледня.

— Какво има?

Без да ѝ отговоря и без да я предупредя, я прехвърлих у тях.

Алехандра се свлече на пода.

— Сега вече съм сигурна, че е станало нещо ужасно.

— Трябва да си събереш багажа — отвърнах. — Само най-важното.

Тя запримигва с клепачи.

— Обясни ми! Какво се е случило?

— Убиха Консуело и Сам.

— Muertos? No! — Шепите ѝ полетяха към лицето и отначало накъсаното ѝ, конвулсивно дишане се преля в ридания.

Това извади от равновесие и мен.

Паднах на колене, прегърнах я и се разплаках, дори по-силно от нея. Алехандра понечи да ме притегли към себе си, но аз се откъснах.

— Не! Ще дойдат всеки момент! Трябва да си събереш багажа.

Тя взе един от кухненските пешкири и силно си издуха носа. След малко успя да попита:

— Къде?

Понечих да отговоря, после запримигвах.

— В Ню Йорк — гласно изрекох, обаче рязко поклатих глава, посочих ухото си и махнах с ръка към стаята наоколо. На една от вратичките на долапа висеше малка дъска за бележки. Грабнах маркера и надрасках „Франция“, уверих се, че го е видяла, взех пешкира, с който си беше издухала носа, и избърсах написаното от дъската.

— Ами той? — Алехандра посочи към хотел „Вила Бланка“.

— Матео ли? Заведох го на разходка. Имаме малко време, но не знам колко. — Нямах представа дали пиколото има свои хора в града. А и как щяха да ме хванат? Затиках я към стаята. — Събери си багажа, моля те!

Бях прибрал мобифона на Матео в джоба си и сега го извадих от любопитство. Бяха записани няколко номера, повечето в чужбина. Имаше обаче два тукашни, единият въведен като „Tio“, което означаваше „чичо“, а другият — „Detonar“.

— Alejandra, como se dice 'detonar' en ingles?^[1]

Тя вдигна поглед.

— Взривявам. Избухвам. Уф, мама му стара.

Прегърнах я и скочих. Алехандра с олюляване се отдръпна от мене на Пустото място. Около нас се вихреше прах и долно бельо.

— Какво стана? — Изглеждаше едновременно ядосана и уплашена.

Показах ѝ мобифона.

— Взех го от Матео. Виж. — Посочих с показалец въведената дума: „Detonar“.

Тя я прочете и прехапа устни.

— Не знаем какво точно значи. — Наведе се и започна да събира бикините и сutiените си. — Може да е всичко.

— А може да означава и нещо съвсем конкретно.

Алехандра гневно поклати глава.

— Само че мобифонът сега е у теб.

— Това е само един мобифон. Още кой има тоя номер?

— Искам си нещата!

Скочих с нея в Дупката и оставих сака и дрехите ѝ на масата. Тя отвори уста да попита, ала аз я изпреварих:

— Тук живея. В един стар рудник. Взривих входа и сега единственият изход е по моя начин.

— А вещите ми?

Облизах устни.

— Да идем да видим, съгласна ли си?

Отне ми известно време, но успях да си спомня покрива на хотела достатъчно ясно, за да скоча. Споменът не беше от последния път, когато бях ходил там и се бях вмъкнал при Кемп, а от един от купоните с фойерверки.

Двамата приклегнахме до парапета и погледнахме към дома ѝ над терасата, басейна и тенис кортовете.

— Виждаш ли? — рече тя. — Прекалено си предпазлив.

За малко да изгубя равновесие.

— Не. Изобщо не съм достатъчно предпазлив, иначе Сам и Консуело...

Това ѝ подейства.

— Добре! — Алехандра махна с ръка и ме накара да млъкна.

— Кое е най-важното? — посочих към къщата. — Имам предвид най-важната ти вещ.

— Бижутата на майка ми, на горната лавица в килера. Кутията от палисандър.

— После?

— Фотоалбумите — нали знаеш, в хола.

Дълбоко си поех дъх и скочих в стаята ѝ. Вратата на килера беше отворена от по-рано. Трябваше да се изправя на пръсти, за да смъкна кутията. Когато я хванах здраво, скочих.

— Ето — пъхнах я в ръцете ѝ. Представих си хола и в следващия миг двамата се стреснахме от яркия проблясък и ужасяващо силния грохот, който ни разтърси. Покритият с плочи покрив на дома ѝ се издигна и се пръсна като конфети сред дим.

Скочих заедно с нея и кутията, докато наоколо започваха да падат първите останки.

[1] Какво значи „detonar“ на английски? (исп.). — Б.пр. ↑

10

ЗАВОЙ ЗАД ЪГЪЛА

— Аз ги убих.

Александра плака около половин час на леглото ми. Опитах се да я потупвам по гърба, обаче не можех да стоя на едно място. Известно време се разхождах назад-напред, после скочих при макиварите на Пустото място и ги замлатих, млатих ги, докато кокалчетата на пръстите ми се разцепиха, започнаха да кървят и болката стана достатъчно силна, за да пресече другата болка.

Седях до вирчето в пещерата, потопил длан в леденостудената вода, когато го казах.

Александра, която лежеше по хълбок и се взираше в тъмния ъгъл на пещерата, вдигна глава.

— Моля?

— Аз убих Сам и Консуело.

Вече ѝ бях разказал подробностите — за граничарите, хеликоптера и телефонните разговори. Как ги бях открил.

На лицето ѝ се изписа разбиране и това беше по-мъчително от всичко останало.

— Убих ги, както убих и родителите си. Както убих оня полицай в Сан Диего. — Говорех дрезгаво, дишането ми прорязваше пещерата като трион с едри зъби. — Да, вярно, не аз държах ножа, обаче все тая. — Погледнах я и се извърнах.

— А сигурно ще убия и тебе.

— Callete! — възкликна тя. — Стига.

Хрипливо си поех дъх и го задържах в гърдите си.

Александра се изправи и се приближи.

— Нау сагамба! Какво си направил с ръката си? — Тя я издърпа от водата. Вече не течеше толкова кръв. — Да не си ударил някого? Матео ли?

— Матео? О, Господи!

Скочих.

Нямаше го на острова. Разстоянието до сушата лесно можеше да се преодолее с плуване, а бе възможно да е спрял и някоя от минаващите наблизко лодки с водолази. Обаче го бях ритнал доста здраво и главата му се беше фраснала в тротоара.

„Та може и да се е удавил в пролива.“

Така или иначе, бях ядосан, защото наистина ми се щеше да ритна някого.

— Никога повече не прави така! — рече Алехандра, когато се появих обратно в Дупката. Гласът ѝ прозвуча остро и аз потреперих.

— Как?

Тя рязко махна с ръка наоколо.

— Нали каза, че няма изход от тук. Какво ще правя, когато убият и теб?

— Извинявай. — Тая дума изигра ролята на отварачка. — Извинявай! О, Господи, извинявай!

Алехандра ме заведе до леглото и ме държа в прегръдките си, докато риданията дълго ме разтърсваха. Понякога плачеше и тя. Накрая заспахме.

Остана при мене пет дни. Непрекъснато бяхме заедно — никога не я оставях в Дупката, ако не бях там, даже когато просто отивах за храна в Пукет или Уестенд. Редувахме се под слънчевия душ в джунглата край Байа Чакакуал, като другият чакаше по-надолу по склона (макар че веднъж надникнах — леле божичко! — и после часове наред се чувствах неловко).

Спах по хълбок, на разстояние от нея, усещайки всяко нейно движение.

На шестия ден отидохме да купим дрехи и пътни чанти от „Хародс“ в Найтсбридж. Когато се върнахме в Дупката, свалихме всички етикети и опаковахме багажа. Скрих петдесет хиляди долара на дъното на големия ѝ куфар, без да ѝ кажа. В Лондон вече бях обменил един бон за франкове в „Барклис“.

— Не ги харчи демонстративно — предупредих я.

— Няма, не съм чак толкова глупава. — Тъгълчетата на устните ми увиснаха и тя се засмя. — Solo estaba bromeando!^[1]

После ме притегли към себе си и ме целуна по челото, без да се навежда. — Хайде.

Скочихме в Рен и зачакахме ония, но явно градът не беше от местата, които следяха. Понечих да ѝ купя билет, ала тя ме спря.

— Много мило, но сега трябва сама да се грижа за себе си, нали?

Служителят с удоволствие ѝ помогна и дори излезе от гишето да я упъти към перона на парижкия експрес. Аз си купих билет за Сен Назер на Бискайския залив.

Бях си представял как стоя на перона и гледам влака ѝ да се отдалечава, само че не бях внимавал достатъчно, когато купувах билета си — моят потегляше пръв. Алехандра ме изпрати до перона, прегърна ме силно, сякаш за да отнесе отпечатък от мен в плътта си, отпечатан спомен. После ме целуна по устата, целувка като за възрастни, която накара кръвта ми да кипне.

— Пази се — *sois prudent!* — И си тръгна, праметнала сак през рамо, теглейки големия си куфар на колелца.

Пътувах с влака чак до Редон на юг и скочих от пространството между вагоните.

Вестниците писаха, че хеликоптерът бил изоставен в Мексико, малко зад границата край шосе 2, пътя за Тихуана. Няколко съобщения за откраднати коли, няколко и следа от бегълците.

Полицията очевидно предполагаше, че става въпрос за дрога. Наркотрафикантите бяха убили граничарите, Сам Коултън и Консуело Монхарас и Ромера. И бяха избягали обратно в Мексико.

Погребах Сам в Ел Сентро, Консуело — в Ла Круесита. Не отидох. Това само щеше да доведе до още смърт.

„И жертвите няма да са ония, които трябва.“

Опитах да скоча в Пукет, не на обичайното място на остров Ко Бон, а на една уличка край пазара в Чалонг, ала не си я спомнях достатъчно ясно.

Затова скочих с лодката на острова, преплавах пролива и когато стигнах, петнайсет минути рисувах въпросната уличка.

Моята шперплатова стена за рисунки постепенно придобиваше ново предназначение. Ако исках редовно да се връщам някъде, тук разполагах с образа на мястото. Сигурно щеше да се получи и със снимки, но когато рисувах едно място, наистина го гледаш.

Опитах да нарисувам и мама. После татко.

Не успях.

Не че не си ги спомнях — лицата им бяха ясни като в деня, в който... добре де, просто бяха ясни пред очите ми. Обаче не виждах през сълзите и ръцете ми трепереха. Трудно е да рисуваш, когато ръцете ти искат да се свият в юмруци.

Същото беше със Сам и Консуело, макар че сполучих с един портрет до кръста на Алехандра.

Пак опитах да скицирам Матео, както го бях видял за последен път, наполовина във водата на плажа на Исла ла Монтоса. Постигнах доста голяма точност.

Знаех, че съм точен — у мен беше шофьорската му книжка. И сакът му, в който имаше оръжие — едно доста чудато оръжие.

Стрелях с него в пустинята по една варовикова скала и забих в камъка два шипа, между които беше опъната жица. Докоснах я и ме удари електрически ток, вцепенявайки цялата ми ръка.

В сака имаше още пет патрона, всички еднакви. Пушката се отваряше в задния край на цевта, като едновременните. Стрелях още веднъж и тя пак изплю жица с два шипа. Тоя път не я докоснах. Върнах сака обратно в Дупката.

Опитвах да си почина, да не върша нищо, ала тогава краката сами ме понасяха към дъното на пещерата и аз включвах прожектора, осветяващ позорната стена. Имаше само четири портрета. Смятах, че би трябвало да са повече.

Знаех, че са в Лондон — вече два пъти се бяха опитали да ме пипнат там, затова реших, че тъкмо това е мястото за експеримента. Купих две евтини видеокамери и ги закрепих на едно дърво в края на Хайд Парк, при метростанцията. Включих ги на запис, излязох на открито и скочих в Дупката.

Върнах се след пет минути и пак си тръгнах. След десет минути за пореден път скочих в Лондон и останах там.

Бяха двама, виждаше се, колата им спря със свирещи гуми в автобусната лента на Кенсингтън Роуд. Разгърнаха се — единият се приближи по главната алея откъм Куин Елизабетс Гейт, а другият заобиколи откъм запад, покрай фонтана „Момче с делфин“. Още не ме бяха забелязали — стоях до Розовата градина, — затова скоковете ми не бяха толкова очевидни.

Изчаках да подминат камерите и пак скочих — в западната част на парка по посока на Найтсбридж Стейшън. Надявах се, че ще ме

усетят.

Пресякох улицата и влязох в метрото. След пет минути дофуча мотрисата за западната част и аз се качих, ала на следващата спирка слязох, и отново скочих в Хайд Парк.

Предпазливо закрачих назад, като се озъртах за двамата със зелени палта, обаче не ги видях. Взех камерите и скочих от същото място, при Розовата градина.

Единият беше рус с оредяващ перчем и плешиво петно на темето. Почти нямаше вежди и ми се струваше познат, ама съвсем смътно, затова предположих, че е оня, дете ме нападна на стълбището в метрото при Елефънт енд Касъл.

Замразих ги на екрана на малкия телевизор в различни моменти и ги нарисувах.

Спътникът му си бръснеше кубето, но имаше тъмна четина и рунтави тъмни вежди. Отиваше към затлъстяване — гушата му висеше. И двамата можеха да са оня, който ме атакува на Ембанкмънт Стейшън и вместо мене залови двете жени — тогава не успях да разгледам нападателя. И двамата бяха Усещаци. Рязко завъртяха глави в мига, в който скочих. Ясно се виждаше на записа.

Доста неблагодарна работа, след като преследваният от теб винаги може да скочи.

Тогава си спомних обстоятелствата около първата ни среща. „Може пък да не е толкова трудно, когато преследваният е неопитно дете.“ Възможно е да не се налага да търсят възрастни телепорти. Ако постоянно убиват деветгодишни. Или още по-малки.

Виж, това щеше да ме улесни.

Не изпитвах съчувствие към тях.

Ядосвах се на лондонската полиция, а малко и на себе си. Трябваше да остана повече — на записа се виждаше, че след моето скачане двамата се втурват към колата си и потеглят по Кенсингтън подире ми. Не само че не ги вдигна паяк и не им сложиха скоби, но даже не ги глобиха.

Портретите им отидоха на стената като Лондонския блондин и Лондонското кубе, наред с листчетата за града и бележките за това къде съм ги видял.

Странно, но след като направих всичко това, успях да нарисувам набързо Сам, наведен напред, както седеше на ръба на дивана в хола

си.

Ха.

Искаше ми се да видя Алехандра, адски много ми се искаше, обаче сам бях настоял да изчезне, за да не знам къде е. За да не мога случайно да я издам. Разполагаше с достатъчно пари да си купи нова самоличност — надявах се, че вече го е установила.

Предупредих я да не използва истинския си паспорт — разказах ѝ за случилото се с мене в Портсмут. Тя отговори, че разбирала. Да не съм се тревожел. Извадих тежката артилерия. Казах ѝ: „Консуело много би ти се сърдила, ако пострадаш“.

В Рен взех влака на юг, първо до Байон, а оттам за Хендай, през Рио Бидасоа при Хондарибия в Испания. Прехвърлих границата, като използвах бинокъл, за да погледна отгатък реката, и после скочих на алеята на отсрещния бряг.

Bienvenido a Espana.

Местните баски едва ли биха имали нещо против прескачането ми, защото смятаха и двете страни на реката за своя територия, обаче сигурно нямаше да се съгласят с „Добре дошли в Испания“. Седнах в стария град и скицирах стената и замъка. Когато гледките се просмукаха в костите ми, отидох на гарата и си купих билет за Мадрид за другия ден.

Скочих в Дупката от една тясна уличка.

Бях изтощен, ала не успях да заспя. Мислех за Алехандра. След като се мятах и въртях в леглото, станах, занесох нов скицик на масата, включих осветлението и я нарисувах.

Нарисувах я гола, както я бях видял под душа в джунглата над Байа Чакакуал. Рисувах два часа. Споменът беше по-хубав от скицата, и все пак това беше най-добрата ми рисунка досега.

После вече заспах.

На другия ден разговарях много във влака, откривайки интересни нюанси в акцента, а веднъж дори загазих, защото използвах думата „taso“, която в Испания очевидно е ругатня. Толкова за обяда.

Поради технически проблем с влака преди нас, пътуването до Мадрид продължи шест часа. Когато погледнах картата, даже се изненадах, че ни е отнело само толкова време, после обаче се сетих да проверя мащаба и разбрах, че Испания е по-малка от щата Тексас.

Все още бях изтощен, от пътуването, разговорите и престорените усмивки — това беше най-уморително. Сkochих веднага щом набързо скицирах самия перон, на фона на града.

До заинтересованите лица:

Казвам се Грифин О'Конър. Аз съм син на Робърт и Хана О'Конър, убити на 3 октомври 19... в Сан Диего, Калифорния. На приложената рисунка е показан един от тримата мъже (и една жена), участвали в убийството им. Той е забелязван също в Ла Круcesита, Оахака, Мексико, на 13 ноември 19... както и близо до метростанцията на Ръсел Скуеър в Лондон, Великобритания, на 3 март 200... На 16 март 200... този човек участва в убийството на Сам Коултън, Консуело Монхарас и Ромера и шестима граничари в южната част на окръг Сан Диего, Калифорния. Наричат го Кемп и говори със силен английски (от района на Бристол) акцент.

Искрено ваш,
Грифин О'Конър

29 март 200...

Копие до: Полицейско управление Сан Диего ФБР, клон Сан Диего
Окръжно шерифско управление Сан Диего Ню Скотланд Ярд

Сведох рисунката до половин страница — бях го нарисувал в анфас и профил — и поставих ясен мастилен отпечатък от палец до подписа си, за да докажат, че наистина е от мене.

Направих пет копия, четири за пращане и едно за позорната стена, и пратих три в Сан Диего от пощата на Хортън Плаза, а четвъртото пуснах в пощенската кутия пред Епинг, последната станция на метрото по централната линия.

Отидох в Мон Сен Мишел по изгрев-слънце, като скочих на пътя през морето, после седнах и зачаках. Ако следяха братовчедата Харолд, може да бяха усетили пристигането ми, само че се съмнявах. Но ако все пак бяха пратили някого там, добре де, сигурно скоро щяха да довтасат.

Просто исках да проверя.

Не бях уморен — постепенно бях настроил вътрешния си часовник по Гринуич. Когато се събуждаш в пещера без изход, няма значение какво прави местното слънце. Обикновено използвах компютърния клуб в Сан Диего, но и това всъщност нямаше значение, повечето заведения като него бяха отворени денонощно.

След като никой не се появи в отчаяно търсене на телепорт, извървах остатъка от пътя до острова. Туристическите рейсове не бяха започнали да прииждат и местните жители все още се гушеха на топло под завивките.

Малцината, които вече бяха навън, ме сподиреха с някой и друг озадачен поглед, обаче отговаряха с кимване или усмивка на моето „bonjour“. Пиеше ми се нещо горещо, за предпочитане кафе, ала туристическите кафенета бяха затворени, затова намерих подходяща ниша, скочих в Сан Диего и си купих кифличка и двойно капучино от един „Старбъкс“, който се канеше да затваря, после се върнах обратно.

Сенките караха каменните ажури на шпила рязко да изпъкват на ниското утринно слънце и аз използвах момента да скицирам кулата от вътрешния двор на абатството. Бях се изправил да се разтъпча, когато се разнесе глас с отвратителен акцент:

— No! Retorner, si vous plait. — После веднага на американски английски: — Къде намери „Старбъкс“?

Обърнах се. Червенокоса тийнейджърка с огромно черно палто седеше по турски на камъните на три метра от мене, близо до входа на двора, с голям скицник в скута си. Беше натикала палтото под задника и краката си и носеше ръкавици без пръсти и очила с черни рамки а ла Елвис Костело. Беше по-голяма от мене, но все пак ученичка, предполагам. Тялото ѝ още не се бе оформило — поне не така, като на Алехандра.

— Защо да не мърдам? — любопитствах аз, прескачайки въпроса за кафето.

— Защото беше част от изгледа. Искан да кажа, нямаш намерение да те включвам, но през последните двацет минути ти не мърдаше, затова реших да те включа и адски ми харесва как предадох косата и гънките на якето ти, затова трябва да се върнеш на мястото си, сериозно. — Каза го настойчиво, със заповедна нотка накрая, и посочи с показалец пейката, на която бях седял.

Повдигнах вежди и тя прибави с неочаквано нервна усмивка:

— Моля те.

— Разбира се, a votre service, mademoiselle. — Седнах и пак взех скицника. — Така добре ли е?

— Обърни се малко наляво... точно така. Свърши ли да рисуваш? Искам да кажа, можеш да си рисуваш, обаче аз те рисувам как гледаш нагоре шпила със скицник в скута, разбираш ли?

— Тогава само ще гледам нагоре, и без това приключих с рисуването. — Можех още малко да поработя по скицата си, ала с издигането на слънцето сенките изчезваха, а част от рисуването е да се научиш кога да прекъсваш.

Малко се ядосвах на себе си. Рисувах два часа, най-малко, и макар смътно да усещах, че идват и си заминават хора, не им обръщах внимание. Ами ако беше Кемп?

Е, не беше. Отпих от вече изстиналото капучино и продължих да позирам.

— Така и не ми каза къде намери „Старбъкс“? — повтори въпроса си момичето. — Мислех, че във Франция няма.

Знаех, че веригата е в Лондон от една-две години, но всъщност нямах представа за Франция.

— Не знам. Взех го от Сан Диего — и понечих да се завъртя, за да видя реакцията ѝ, само че тя ме спря.

— Не мърдай, работя върху ушите ти. От Щатите ли си? Акцентът ти е малко британски. Много отдалече я мъкнеш тая картонена чаша. Защо е целият този труд?

— Родителите ми се преместиха — отговорих на първия въпрос аз. И веднага реших да си намеря чаша за из път, за да избягна такива проблеми в бъдеще.

— Имаш много характерни уши — отбеляза непознатата.

Изчервих се.

— Стърчат като дръжки на захарница.

Момичето се засмя.

— Това беше... сладко.

— Ха. Много смешно.

— Е, готова съм. Ще ти покажа моята, ако и ти ми покажеш своята.

Пак повдигнах вежди и тоя път тя се изчерви.

— Рисунка!

Седнахме на пейката. Първото ми впечатление за палтото ѝ се потвърди — полите му стигаха до горния край на обувките ѝ и ръкавите бяха навити веднъж, за да не скриват ръцете ѝ. Мъжко палто, огромно.

Подадох ѝ скицника си, разтворен на сутрешната рисунка. Тя явно се изненада, после ми протегна своя. Предполагам, че беше имала предвид буквално „показване“, а не „подаване“.

Работеше с въглен и мека гума върху хубава груба хартия. По-импресионистично от учебни скици, обаче имаше право — само с няколко линии беше уловила щръкналата ми отзад коса и долния ръб на анорака, отпуснат върху пейката. Кулата, шпилът и стените на двора се издигаха великолепно — пропорциите бяха точни и сенките идеално докосваха шпила на утринната светлина.

— От колко дни работиш върху това? — попита червенокосата, след като погледна скицника ми.

— Само тая сутрин. — Моята рисунка беше по-скоро етюд, с много повече детайли, по-реалистична, не толкова вдъхновена. — Тук съм от изгрев-слънце.

Тя посочи стъпаловидните арки на долната кула и зъберите на покрива.

— Това си е професионална илюстрация — искам да кажа, хич не бих се изненадала да я видя в някое архитектурно списание или в „Ню Йоркър“.

Ушите ми, тия големи уши, дето бяха като дръжки на захарница, пламнаха.

— Да, ама ми отне два и половина часа.

— Такива неща отнемат на някои хора дни. Как се казваш? За да мога някой ден да се похваля, че те познавам.

— Хм... ами... Грифин. Казвам се Грифин.

— Грифин кой? — Момичето ми подаде ръка с дланта нагоре, като че ли примамваше плахо животинче да излезе от дупката си.

— Грифин О'Конър. — По дяволите, казах го. В края на краищата, нямаше да ме проверява чрез Интерпол, нали така?

Тя протегна ръката си още по-напред към моята.

— Приятно ми е да се запознаем! И. В. Келсън, по-точно Илейн Вира Келсън, но ако искаш да ти отговоря, викай ми Иви, съкратено от

първите ми две имена, става ли? — И силно стисна дланта ми, после я пусна. — Е, къде си отседнал? Ние сме в „Оберж Сен Пиер“.

Не ми беше върнала скицника и сега го държеше на една ръка разстояние от себе си, сравнявайки рисунката със самия шпил.

— Бях при братовчеда на един приятел в Понторсон, обаче днес си заминавам. — И двете формално бяха истина. Само че в крайна сметка я лъжех.

— Така ли? И аз. Бяхме в Париж, сега ще останем пет дни в Лондон. Ами ти?

— Аз се прибирам вкъщи. Хм, кои сте тия „вие“?

Иви ме изгледа неразбиращо и аз поясних: — „Вие“, дето сте отседнали в „Оберж Сен Пиер“.

— А, клубът по френски от Трентънската гимназия в Ню Джърси. Осем момичета, две момчета, учителката ни и четирима придружаващи ни родители.

— Аха. А те знаят ли къде си?

Тя ме стрелна с поглед.

— Защо? Да не се каниш да ме отвлечеш?

Наклоних глава, като че ли обмислях тая възможност, после със съжаление я поклатих.

— За обяд имам насрочен взлом и две похищения в два и половина. Няма как да те вмести в графика. Но винаги можем да пием по кафе. Ако твоите придружители не възразят.

— Ами, да, горе-долу знаят къде съм — тоест, че съм на Мон Сен Мишел и рисувам. Трябва да се върна най-късно в единайсет, защото после заминаваме. — Иви си погледна часовника. — След два часа. Ако не се загубя. — Тя енергично се изправи. — Кафе. Знам къде сервира кафе с мляко и кроасани. Намерих мястото случайно — после може да се поразходим, схванах се от седене.

След като за последен път хвърли поглед на рисунката ми, двамата си разменихме скицниците.

Иви мразеше Ню Джърси, преместила се там предишното лято от северен Ню Йорк. Баща ѝ бил инженер-химик, а майка ѝ преподавала изкуство в долните класове на гимназията, макар че мястото ѝ не било постоянно, защото винаги първо режели бюджета за тоя предмет. По-големият ѝ брат Патрик бил студент първи курс в „Принстън“. Имала голямо куче от неопределена порода на име Бугър.

Искаше да следва в нийоркската Школа за визуални изкуства, след като завърши гимназия, след две години. Последният ѝ приятел я помолил да не заминава на тая екскурзия, просто защото искал да иде на някакъв купон с нея, та затова вече спадаше към категорията на бившите гаджета.

— Въпреки че, честно казано, още преди това бях решила да го разкарам. Смяташе моите „картинки“ за сладки и искаше да го нарисувам гол.

Научих всичко това през десетте минути, докато стигнахме до кафенето. Там тя успя да изтръгне от мене факта, че пътувам сам и че родителите ми са мъртви.

— О! — Устните ѝ се отвориха и затвориха, като че ли се опитваше да измисли нещо подходящо за казване.

Вдигнах ръка.

— Ужасно ми липсват. Оттогава минаха шест... о, не, седем години. Предпочитам да не разговаряме за това, ако не възразяваш. Разкажи ми какво видя в Париж. И още по-добре — махнах с ръка към скицника ѝ, — покажи ми.

Тактиката ми подейства. Тъй като рисувах в същия скицник, който бях носил и в Париж, дори успяхме да сравним скиците си на едни и същи обекти.

Посочих една рисунка на Сена под Пон Ньоф.

— Харесва ми как си предала водата при Ил де ла Сите. Като жива е — моята изглежда повече като асфалт, отколкото като вода.

— Често ли рисуваш вода?

— Не, прекалено ми прилича на асфалт.

— Нужни са ти упражнения, нищо повече. Басирам се, че след десет опита ще усвоиш трика. Дай кутре! — протегна ми кутретото си Иви.

— Кутре ли? Защо?

— Стискаме си кутретата и сключваме сделката.

— Що за сделка е това? Ти какво ще направиш? От своя страна?

Тя изненадано ме погледна.

— О, май че си прав. Ама щом аз ти казвам какво да направиш, ти измисли съответното условие за мене.

Замислих се.

— Добре, аз ще рисувам десет скици на вода, а ти ще ми позволиш да те рисувам в Лондон. В неделя.

— В Лондон ли ще дойдеш?

— Може и да дойда.

— Как ще ме рисуваш? — попита момичето, присвило очи. Сетих се, че си е спомнила за бившето си гадже.

— Напълно облечена, на обществено място, но ще се наложи да си разкопчаеш палтото. Навън, да речем в парка.

— Ще отседнем в „Бест Уестърн Суис Котидж“, само че нямам представа къде е това.

— Сигурно някъде около метростанцията Суис Котидж — това е квартал по пътя за Кемдън. Близо е до Риджънтс Парк. Ще ти се обадя в събота следобед.

— Добре. Мисля, че имаме билети за театър, така че няма да мога да остана до късно — предупреди ме Иви. После смъкна едната си ръкавица, протегна ми кутрето си, закачи го като кукичка за моето и силно го разклати. — Сега свий юмрук. — Подчиних се и тя го удари със своя.

— Ти си луда.

Иви отривисто кимна.

— Да.

На Пукет имаше изумителна вода, в поразителни сини и зелени нюанси, едновременно неподвижна и жива. Направих първите си скици на остров Ко Бон, заобикаляйки от подветрената страна до поголемите вълни. Рисувах с цветни моливи. Иначе рядко използвах цвят, ала не можех да понеса мисълта, че ще трябва да предам този преход от по-дълбоката вода към плиткото пясъчно дъно само с графит.

После опитах с Темза, ала в града е скучно — безкраен низ от жилища с изглед към водата. Върнах се в Оксфорд и избягвах туристите, докато открих удобно място край Модлин Бридж, и там рисувах хора, плаващи с лодки под облите сводове.

Искаше ми се да ида до Оахака, но беше прекалено мъчително, та затова прекарах известно време на плажа в Ла Хола, където рисувах излизащите на пясъка тюлени и вълните, които се разбиваха във външната страна на вълнолома.

Денят беше сив, облачен, такъв изглеждаше и океанът. Графитният молив подходеше за тая вода. В черно и бяло.

Преди да си тръгна, намерих уличен телефон и се обадох в клона на ФБР в Сан Диего.

— Бих искал да разговарям с разследващия убийството на шестимата граничари от шестнайсети март.

— Името ви? — попита жената, която вдигна.

— Грифин О'Конър. Миналата седмица пратих информация. По пощата.

— Аха. Един момент, моля.

Включиха ме на изчакване за двайсетина секунди. Тъкмо щях да затворя, когато отсреща се разнесе мъжки глас. Фоновият шум се промени.

— Ало? Грифин О'Конър?

— Да.

— А, добре. Аз съм специален агент Проктър. Изчакай малко — прехвърлиха те на мобифона ми и не искам да прекъсне.

Фоновият шум утихна.

— Добре, готово. Къде се намираш?

— От вашата служба вече сигурно са ви съобцили номера на телефона и мястото.

Проктър помълча няколко секунди и после се захили.

— Добре де, казаха ми. Получих писмото ти. Крайно интересно четиво.

— А даде ли някакви резултати?

— Възможно е. Например, повдига много въпроси. Какво те кара да смяташ, че тоя Кемп е замесен в убийствата в ранчото на Сам Коултън?

Замислих се какво да му кажа. Истината, реших, или поне по-голямата част. Единствените хора, на които щеше да навреди истината, и без това бяха мъртви.

Оставиха хората, които исках да бъдат мъртви.

— Кемп разговаря с мене от ранчото. По телефона. Каза ми да ида там, иначе щял да убие Сам и Консуело. Уплаших се, затова се обадох на граничните и шерифа. А, да — рязко прибавих, — излъгах граничните, че има група нелегални, обаче си мислех, че колкото повече са хората, толкова по-малка е вероятността някой да... — Дълбоко си поех дъх. — Излъгах се...

— И същият тоя Кемп е бил там, когато са убили родителите ти, така ли?

— Определено.

— Какво свързва тия случаи, Грифин? Какво иска Кемп?

— Мене. Аз ги свързвам. Кемп иска мене — иска да ме убие.

— Защо? Можел е да те убие заедно с родителите ти, нали така?

— Той се опита. Тогава се измъкнах. Останаха ми белези.

— Пак те питам, защо? Какъв е мотивът?

Поклатих глава. Все още не знаех, трябва да имаше нещо общо със скачането.

— Не знам защо. — Което си беше отчасти истина.

— А каква е ролята на Сам и Консуело? — продължи Проктър.
— Семейни приятели ли ви бяха? Не мога да открия никакви данни за подобни отношения.

— Не. Те ме намериха в пустинята, след като избягах. Бях в ужасно състояние и двамата се грижиха за мене, докато оздравея. Покъсно живях при племенницата на Консуело в Мексико, в щата Оахака. Домът ѝ беше взривен преди две седмици. — Замълчах за миг. — Знаете за това, нали?

Проктър шумно въздъхна.

— Да. Знам. Беше тясно свързано с убийствата, къщата на племенницата и така нататък. Не е имало трупове.

— Не успяха да убият никого. За малко.

— Ти там ли беше? Оня ден никой не се е обаждал от Мексико. В ранчото, де.

— А, гледате разпечатката на телефонните разговори. Обадих се от уличен телефон в Ел Сентро. — Казах му истината наполовина. — За малко да убият Алехандра.

— Това племенницата ли е?

— Да. Алехандра Лосада.

— Къде е сега тя?

— Крие се. — Поне се надявах. Намръщих се. — Нито веднъж не ме помолихте да дойда да поговорим! Пратили сте хора, нали?

Отговорът на Проктър се позабави.

— Това е за твоя защи...

Затворих. Два черно-бели автомобила на полицейското управление тъкмо спираха зад всички паркирани коли на Коуст

Булевард и от тях слизаха четири ченгета.

Спуснах се по стълбището покрай платформата, откъдето можеха да се наблюдават тюлените, и като слаломирах между туристите, с бързи крачки излязох на вълнолома. Духаше студен вятър и само неколцина души бяха готови да понесат пръските морска вода, които периодично заливаха парапета.

Полицайте бавно ме следваха. В крайна сметка, нямаше къде да бягам.

Стигнах до края, хванах се за перилата и се прехвърлих. Прибоят се разбиваше в скалите на около четири метра надолу и чух някой да вика отзад, после се озовах в Дупката, целият разтреперан.

Напълно естествено, „Бест Уестърн Суис Котидж“ се намираще край Суис Котидж Стейшън, само на километър и половина северозападно от зоопарка.

Хванах Иви през трийсетината минути преди групата ѝ да отиде на вечеря и после на „Кандид“. Обадох ѝ се от вътрешния телефон във фойето.

— Сключихме сделка, нали така? Готова ли си?

— Грифин? Ха! Казах им, че имаме среща, а те твърдяха, че само си ме будалкал. Изпълни ли своята част?

— Ти ще определиш. Оставих ти пакет на рецепцията, преди да ти позвъня.

Тя ахна.

— Да не си тук? В хотела?

— Само за малко. Отивам да вечерям в един пакистански ресторант в Уестенд. Десет часа става ли?

— Да, но ще се наложи да водя със себе си придружител. — Изрече го така, като че ли е фатална болест, като „Имам левкемия“.

— Ами, това е естествено. Не можеш да очакваш, че ще те пуснат с всеки непознат. Искам да кажа, какво ще обяснят на родителите ти? „Пуснахме я с едно непознато момче и тя не се върна. Много съжаляваме.“

Иви се засмя.

— Мога да слеза при тебе, ние сме на третия, не, на втория етаж, нали така? Партер, после първи и втори?

— Не трябва ли да се приготвяш за вечеря?

— Абе, чакай ме. Накараха ни да се облечем официално и все някой трябва да ме види така. Случва ми се адски рядко. Мама ми купи тая рокля специално за пътуването.

Усмихнах се.

— Добре тогава. Ще те чакам тук.

Цялата група, всичките петнайсет души, се изсипаха по стълбището и от асансьорите. Иви носеше гигантското си черно палто, обаче незакопчано, и го разтвори, за да ми покаже черна кадифена рокля с квадратно деколте, която повече или по-малко прилепваше по нея. Трябваше да бъде официално представен на цял куп хора и през това време полагах отчаяни усилия да не зяпам тялото на Иви. Беше по... хм, зряла, отколкото ми се струваше преди, под онова черно палто. Пак носеше очилата си, ала върховете на късата ѝ червена коса стърчаха нагоре, оформени с гел.

Държах се любезно с възрастните и направих комплименти на дамите, млади и стари, за роклите им.

— Имаме резервация за вечеря за петнайсет души, но изобщо не бих се изненадала, ако успеят да настанят и теб — в последния момент заяви мадам Брескин, учителката.

— Много мило, но не съм подходящо облечен. Може би някой друг път. — Подадох ръка на Иви. — Прегледай рисунките. Утре очаквам унищожителна критика. В десет часа във фойето, нали?

Тя се усмихна и видях, че се кани да отговори нещо, ала после крадешком се озърна към момичетата наоколо и само решително кимна.

В Сан Диего още беше работно време, та реших да направя повторен опит с Проктър, тоя път от редица телефони в мола на Хортън Плаза.

— Дайте ми мобилния номер на агент Проктър, моля — казах, когато телефонистката отговори.

— Той е тук тази сутрин, да ви свържа ли? — предложи жената.

— Добре.

Проктър вдигна на третото извъняване.

— Предишния път отговорих на всичките ви въпроси. Сега е ваш ред.

— Грифин? Добре ли си? Кълнях се, че си се удавил.

Не обърнах внимание на изблика.

— Открихте ли следа от Кемп?

— Възможно е. — Той замълча за миг. — Ами ако си негов човек?

— О, я стига! Кой ви съобщи за него?

— Не разкриваме следствена информация.

— Тогава чао.

— Не, чакай!

— Защо?

— Можем да ти осигурим закрила.

— Това ме плаши повече, отколкото можете да си представите. Измислете нещо друго. Помогна ли ви скицата ми?

— Нали ти казах...

Затворих и се отдалечих от телефоните, отидох в закувалнята и си купих сандвич с кебап, после скочих от преддверието пред тоалетните.

Междувременно се изпрах, изкъпах се — по-дълго от необходимото — напръсках се обилно с дезодорант и грижливо си измих зъбите. Два пъти.

„Тя каза, че сме имали среща!“

Няколко пъти дълбоко си поех дъх и си наложих да се успокоя. „Не че ще бъдем сами...“

Излязохме с цялата група, тръгнахме към Риджънтс Парк, ала се оказа, че повечето отиват в зоопарка и с нас ще се мъкне само мадам Брескин, „ако не вървите много бързо. След две седмици обиколки краката ми са отекли“. Тя посочи книгата, пхнатата под мишницата ѝ.

— Имам намерение да поседя.

Когато влязохме в парка, останалите от групата се насочиха на запад към зоопарка по външната алея. Ние навлязохме в централната част и стигнахме до езерото, с подранилите лодки и патиците, с пейка на мадам Брескин и зелената морава за нас, по-близо до водата.

Критиката се оказа задълбочена, но не и унищожителна, с примери, изпълнени на място с молив лодките в езерото и отраженията на дърветата.

Скиците ми обаче ѝ харесваха.

— Не очаквах да работиш по памет толкова добре. Адски е гот, че си обиколил всички ония места и си ги спомняш толкова ясно.

Какво можех да отговоря? След неловко мълчание посочих оксфордските си скици.

— Това го нарисувах на живо. Не по памет.

— Ами, всъщност повече харесвам цветните ти ескизи от Бахамите.

— Хм, не, това е Тайланд, край Пукет. Сигурно малко си приличат, но никога не съм бил на Бахамите. Може би напомня на пейзажа в „Д-р Но“ и „Кълбовидна мълния“ с Шон Конъри.

— Е, ще ме рисуваш ли?

— Да. — Пообиколих я, за да я видя на различен фон. — Оттук. — Седнах и взех скицника си от нея. — Със златния купол на джамията в далечината. Защо не седнеш върху палтото си?

Сутринта беше сива, с мокри улици, и се боях, че ще вали, ала сега слънцето и лондончаните заливаха парка. Тя изхлузи палтото от раменете си, разкривайки впит зелен пуловер с три четвърти ръкави и дълбоко деколте. Усетих, че бузите ми пламват.

И си наредих да не я зяпам. Добре де, не прекалено.

— Удобно ли ти е?

Иви сви крак и се облегна настрани, подпряна на лакът.

— Готова съм.

Мадам Брескин ни хвърли поглед веднъж, видя, че все още работим, и отиде да донесе горещ шоколад от будките. Облаците отново се завръщаха, когато Иви рече:

— Става ми студено. Щом няма да го пиеш, може ли да взема твоя горещ шоколад?

Изненадано сведох поглед. Не го бях докоснал. Подадох ѝ го.

— Съжалявам, съвсем студен е. — Затворих скицника и понечих да се изправа, да ѝ помогна да стане, обаче кракът ми беше изтръпнал от хълбока надолу и аз се свлякох на земята. Когато кръвта отново потече в него, за малко да закрещя.

Иви скочи на крака. Изглеждаше разтревожена.

— Добре ли си?

— Кракът ми изтръпна — отвърнах през стиснати зъби. — Защо не отидеш да предложиш на votre professeur да обядваме заедно?

Когато двете с мадам Брескин се върнаха, вече се бях изправил и куцуках в кръг.

Тримата отидохме в едно индийско ресторантче в Мерибън, обещах на мадам Брескин да се приберем в хотела с такси. Когато седнахме в сепарето, двете с Иви ме накараха да им покажа рисунката. Вътрешно се разтреперих и я побутнах към тях, наблюдавайки как главите им се навеждат над нея.

— Ооо... — Иви докосна ръба на деколтето си и го придърпа нагоре. — Ах ти... ласкател такъв.

— Божичко! — възкликна мадам Брескин. — Мислех, че само се разтакаваш, обаче си постигнал много повече, отколкото очаквах.

— Вижте какво е направил всъщност — импулсивно продължи Иви. — Изобщо не си приличам. Това момиче е... чувствено. — Тя запуши уста и крадешком се озърна към учителката си.

Мадам наклони глава и се вгледа по-внимателно.

— Да, май че си права. Всички изглеждаме така, от време на време. Той несъмнено е обективен, не те е идеализирал. Просто понякога не виждаме онова, което други... voir d'un coup d'œil.

— Мадам? — разсеяно попита Иви, все още вторачена в рисунката.

Мадам Брескин ме гледаше, затова преведох:

— „Виждат с един поглед“.

Иви се смути, ала тъкмо тогава се появи келнерът и аз се почувствах облекчен, и Иви изглеждаше облекчена, а мадам Брескин очевидно се забавляваше.

По-късно, във фойето на хотела, Иви тихо ме помоли:

— Бих искала да ми дадеш копие, ако можеш да го ксерографираш.

— Ще ти го дам, когато приключа. Едва съм започнал с фона. Хич не съм доволен как светлината пада върху джамията, патиците и водата — не ще и дума.

Тя се паникьоса.

— Заминаваме си сутринта! Няма да имаш време.

— Искам да кажа, когато се прибереш. В Трентън. — Затворих корицата на скицника и я посочих. — Дай ми адреса и телефонния си номер. — Пъхнах молива в ръката ѝ. — Моля те!

— Ааа. По пощата. — Пишеше редовете изящно, изискано. — Разбира се.

Свих рамене.

— А твоят адрес? — попита Иви.

— Пощенските доставки са... мъчни там, където живея, пък и не стоя на телефона. Но ще поддържам връзка.

Мадам Брескин ни беше оставила на спокойствие. Седеше на елегантен стол с крачета във формата на лъвски глави при асансьорите и се преструваше, че чете.

Пъхнах скицника под мишница и протегнах ръка.

— Bon voyage, мадомоазел Келсън.

Тя стисна дланта ми.

— Какво, да се ръкуваме ли? Я стига. — Притегли ме и аз се подчиних. Пуловерът ѝ меко ме посрещна, обаче устните ѝ бяха по-меки.

— О! Ти си можел да се усмихваш.

После трябваше да вдигна от пода скицника и портиерът учтиво ме изведе на мократа улица през касата на вратата, след като веднъж се блъснах в нея.

Валеше студен, гаден дъжд, ама всъщност не ми пукаше.

[1] Само се шегувам (исп.). — Б.пр. ↑

11

УДАР ПО БЪБРЕКА

Много се изкушавах на другия ден да се появя на летището и да я изненадам, само че не знаех от „Гатуик“ или от „Хийтроу“ излитат, нито с кой полет. Трябва да призная, че в главата ми звучеше песента „Оставяй ги да искат още“, ама нямаше да се поколебая нито за миг, ако знаех къде и кога.

Аз бях оня, дето искаше още.

Прекарах още два часа в Риджънтс Парк, довършвайки фона. Почти не пипнах фигурата ѝ — само малко размазване на щриха и потъмняване на силуета ѝ, за да изпъква. От леко увисналото ѝ поради земното привличане деколте се подаваше дантелен ръб на сутиен, който бях предал точно, сега обаче той ме привличаше и очите ми постоянно се връщаха към него, към нейните очи, към устните ѝ.

Занесох рисунката в компютърния клуб и я снимах на най-големия им ксерокс в двоен размер върху специална хартия за графики. После отидох в специализиран магазин, за да я сложат в рамка.

— Ваша творба ли е? — попита служителят, като грижливо ми подаде картината за краищата. — Не сте я подписали. Искате ли да я напръскам с фиксаж?

Срамежливо я подписах, само с малкото си име. Отдолу написах „Риджънтс Парк“ и датата, на която бяхме отишли там. Мъжът я занесе зад щанда и я напръска с „Ласко“.

— Искате ли да ви я поставя в кутия?

— Да, моля.

— Като пратка или ще бъде доставена на ръка?

— Ще бъде доставена на ръка — ще го сторя лично.

Проблемът беше, че не си спомнях Източното крайбрежие. Бяха ме водили там като съвсем малък и просто не си го спомнях. Купих си билет за влака от Лос Анджелис, потеглих след три дни и четирийсет и два часа по-късно стигнах в Чикаго.

— Имаме няколко свободни самостоятелни купета — осведоми ме служителката на гишето.

Кимнах.

— Чудесно.

Тя ме измери с поглед — тийнейджър на неопределена възраст.

— Скъпо е обаче. Искам да кажа, билетът е близо осемстотин долара повече със самостоятелното купе.

Започнах да отброявам стодоларови банкноти и жената прибави:

— С душ и тоалетна или без? Без душ и тоалетна е по-евтино.

Накрая платих още за душ и тоалетна и ето че пак се качих на влака, тоя път Чикаго — Ню Йорк, с едно денонощие почивка.

Гледах да не се приближавам до летища — места, където искаха лични документи. На билета ми пишеше името Пол Макленд, оня копелдак Поли от някогашната ми група по карате.

Дадох още една възможност на специален агент Проктър и пак го хванах в службата.

— Последен шанс — заявих му от уличен телефон край Балбоа Парк. — Нужно ли ви е моето съдействие?

Той направи известна отстъпка.

— Ще отговоря на въпросите ти лице в лице. Не по телефона.

— Къде? — Сериозно обмислих предложението. В края на краищата, не можеше да ме задържи.

— Тук, в моя кабинет.

— Заеби! — Прехапах устни. — Склонен съм да приема друго място. Например в Балбоа Парк? Ще стигнете за десет минути, нали така?

— Възможно е.

— Трябва да дойдете сам.

— Нали, сам и невъоръжен, а? — Презрението просто струеше от гласа му.

— Носете колкото оръжия щете. Просто елате сам.

Пауза.

— Имам уговорен телефонен разговор. Става ли след четирийсет и пет минути?

Шикалкавеше.

— Вземете си мобифона.

— Със заместник-директора е. Не мога.

— Споменах, че това е последният ви шанс, нали не сте забравили?

— Ама наистина не мога! Ще опитам да го сведа до трий...

Прекъснах го.

— Повече няма да се обаждам. — И затворих.

На другата сутрин скочих в студиото на „Юнивърсъл“ в Лос Анджелис, място, където бяхме ходили с мама и тате. Видях акулата. Тръгнах си веднага, завладян от спомени.

Защо от щастливите спомени болеше повече, отколкото от образите от оная нощ в главата ми?

Хванах току-що пуснатото удължение на Червената линия от кръстовището на Холивуд и Вайн, с което стигнах чак до гара Юниън. Влакът ми потегляше едва вечерта, но ми трябваше място за скок. Скицирах шантавата часовникова кула, построена в стила на испанските мисии.

Когато се върнах в Сан Диего, обадох се в шерифството от служебен телефон в сградата на окръжния съд. Всички бяха на обяд и вратата беше заключена, но понеже бе стъклена, можех да погледна през нея. От главния следствен отдел в централата ми дадоха един мобилен номер.

— Детектив Вихил координира следствието с федералните власти. — Телефонистката произнесе името, както се четеше на испански.

Набрах номера и на петото позвъняване отсреща чух глас.

— Боб Вихил.

— Казвам се Грифин О’Конър, детектив. Пратих една скица във вашето управление.

Разнесе се рязко ахване.

— Странна работа. Федералните явно смятат, че си в Европа.

Ха! Дали британските митничари бяха във връзка с ФБР? Или информацията идваше от Ню Скотланд Ярд?

— Виждате ли номера ми на дисплея на телефона си?

— Да. Виждам, че се обаждаш оттук.

— Постигнахте ли нещо с портрета? Беше ли ви от полза?

— Мама му стара, да! Във фирмата за автомобили под наем го познаха, позна го и собственикът на колата, която са откраднали в Мексико. Както и служителката от „Ацтека Еърлайнс“ на „Родригес“.

— „Родригес“ ли? Къде е това?

— В Тихуана — отвърна Вихил. — Международното летище „Генерал Абелардо Л. Родригес“.

— Закъде е отлетял?

— Не знаят. Тя не си спомняше, а документът, с който се е представил, явно не е бил на името Кемп. Нямаше го в пасажерските им списъци. Имал е полети за няколко града, включително извън Мексико. От ФБР проверяват записите на камерите в залите за заминаващи и пристигащи в тия градове.

— Специален агент Проктър от клона на ФБР в Сан Диего знае ли всичко това?

— Тъкмо той ми го каза.

Копеле.

— Предполагаме, че Сам не е знаел телефонния ти номер, затова извършителят се е установил при него, разбираш ли? — продължи детективът.

— Къде се е установил? В ранчото на Сам ли?

— Да, останали са там цяла седмица. Доказват го сведенията от фирмата за коли под наем и количеството боклук, който са изхвърлили. Затова реших, че Сам не е можел да ти се обажда.

Потреперих.

— Не. Аз му звънях. Свързвах се с него общо взето редовно, обаче... — Господи. Бяха държали Сам и Консуело цяла седмица, чакали са да се обадя?! Призля ми. Искаше ми се да скоча в Париж и да търся, докато открия Алехандра, да я защитя.

„Само ще ги отведа при нея.“

— Разбираш ли, а? — прекъсна размислите ми Вихил.

Задишах дълбоко.

— Да!

Той тактично помълча.

— Някой друг? — попитах, след като се успокоих. — Разбрахте ли колко са били?

— Паоло е видял четирима. Паоло е човекът, чиято кола са откраднали на шосе номер две. Имаме техни снимки, от камерата на фирмата за автомобили под наем. Можеш да ги разгледаш, да видим дали ще ги разпознаеш.

— Кемп има ли го на тия снимки?

— Не. Според агента от фирмата, той останал навън. Един от другите попълнил формулярите.

Можеше да е някой от ония, които бях срещнал в лондонското метро, или пък здравенякът от Оахака. Влакът ми потегляше след двайсет и шест часа.

— Ще ги разгледам. Къде сте?

— В участъка на Лемън Гроув. Номерът ти е някъде в центъра, нали?

— Намирам се в окръжния съд.

— Бездруго отивам в централата. Можем да се срещнем някъде близо до центъра.

Е, той беше отговорил на въпросите ми, за разлика от Проктър, пък и исках да видя снимките — другите лица.

— Добре. В централната библиотека на И Стрийт.

— Ясно. Дай ми двайсет и пет минути, става ли? На самия вход.

— Дадено. Униформен ли сте?

— Не. Ще нося червена папка със снимките — ще я държа така, че да се вижда. Аз съм от латиноамерикански произход, деветдесетина кила, нося кафяв костюм, без връзка. Гладко избръснат. Е, поне бях сутринта.

— Ясно.

Скочих на малкия служебен паркинг зад централната библиотека и заобиколих отпред. За момент застанах под покрития вход на тротоара, озърнах се наоколо, но видях просто оживен работен ден в Сан Диего. Влязох вътре и намерих място, от което да наблюдавам вратата иззад кръгъл стелаж, като се облягах на стената.

През следващия половин час постоянно влизаха и излизаха хора. Накрая, както се очакваше, се появи мъж с кафяв костюм и дебела червена папка в ръка. Държеше я високо пред гърдите си.

Отблъснах се от стената и се запътих към него. На минаване покрай справочниците чух стъпки и се завъртях наляво — измежду стелажите изскачаше друг мъж. Нещо проблесна в ръката му и усетих натиск върху гърба си, после остра болка. Юмрукът му и лъскавият метал се приготвиха за нов удар, в корема ми. Изчезнах.

Олюлях се върху неравния под на Дупката и паднах на едно коляно. Опитах да вдигна лявата си длан, за да опипам гърба си, обаче изкрещях от болка и я отпуснах обратно. Усетих нещо мокро там,

където ръката ми се опираше в крака. Даже не можех да се извъртя, за да погледна надолу, само наклоних дланта си и видях кръв по пръстите.

Имах нужда от лекар, спешно, преди да умра от кръвозагуба, ала трябваше да избягвам местата, които бях посещавал често. Отиването в някоя лондонска болница можеше скоро да се окаже фатално. Същото се отнасяше за Сан Диего и известната ми клиника в Ла Круcesита. Успях да се изправа, въпреки че от болка зрението ми се замъгляваше и стаята започваше да се върти. Озовах се вторачен в рисунките, закачени върху шперплатовите листове.

Ето тук.

В Хондарибия беше вечер, но старият град бе добре осветен и когато се проснах по очи на паважа, червеното петно на гърба на светлата ми риза очевидно е изпъквало достатъчно ясно, защото последното, което чух, беше женски писък и някакъв мъжки глас:

— Por la sangre de Cristo! — В името на Христовата кръв!

Именно.

Дойдох на себе си легнал по корем, с обърната настрани глава. Гърбът не ме болеше чак толкова много, обаче някой го докосваше. Понечих да се размърдам и една ръка натисна рамото ми обратно.

— No te muevas! Entiendes? — Не мърдай! Разбираш ли?

Подчиних се.

— Entiendo. — След малко попитах къде съм: — Dende estoy?

— Mi clinica. Soy el doctor Uriarte. El policia te trajo.

Докарала ме полицията, а? Замислих се какво е имало в джобовете ми. Само пари. Английски лири, малко франкове и щатски долари. Може би гумичка. Но не и документи — не и откакто британските митничари бяха конфискували паспорта ми.

— Treinte nueve puntados — осведоми ме доктор Уриарте. — Por todo.

Трийсет и девет шева. Явно ми беше сложил упойка, ала благодарение на въображението си усетих едновременно сърбеж, болка и парене. Лекарят ме превързваше.

После ми помогна да седна. Бях гол. Ризата, панталоните, бельото, обувките и чорапите лежаха на кървава купчина в ъгъла — кръв имаше даже по обувките ми. В лявата ми ръка се вливаше система, по тръбичката течеше прозрачна течност. Стаята се завъртя

пред очите ми и Уриарте задържа ръце върху раменете ми, докато му казах:

— Bien.

Той постави марля върху раната и я залепи с лейкопласт, като внимателно ме следеше да не припадна.

— Usted recuerda ser atacado?

Ами, да, спомнях си, че са ме нападнали, но поклатих глава.

— No. Sucedió muy rápido. — Случи се прекалено бързо.

Докторът взе найлонова торбичка от отсрещния плот и понечи да ми я подаде.

— Tenga su dinero... американец ли си? — Беше забелязал долларите. Говореше английски със силен акцент, ала съвсем свободно.

— Британец.

— Аха. Испанският ти звучи като на мексиканец.

Кимнах утвърдително.

— Да, там го учих.

— Завърших университет в Тексас — информира ме той. — Медицинската академия „Бейлър“.

— Ааа. Живял съм в Калифорния. Малко ми е студено, докторе.

— О, извинявай. — Уриарте отвори един шкаф и измъкна халат за прегледи. — Аз съм педиатър. Клиниката ми е близо до мястото, където са те нападнали. Пък и живея в съседство. Налага ми се да шия мнозина от местните побойници по баровете. — Той извади иглата на системата и ми помогна да навлека халата. — В кой хотел си отседнал?

— В никой. Току-що пристигнах.

— А, значи са ти откраднали паспорта. Надявах се, че си го оставил хотела.

Поклатих глава.

— Най-близкото британско консулство е в Билбао. Мисля, че там могат да ти издадат временен паспорт.

Кимнах.

— Трябва да внимаваш — зашил съм три различни пласта мускули. Никакви усилия в продължение на четири седмици, после трябва да ходиш на физиотерапия. — Лекарят прехапа устни. — Можеше да е и много по-лошо. Предполагам, че са се целили в бъбрека ти. Щеше да умреш за няколко минути.

Спомних си, как се бях извъртял при движението на нападателя. „Да, не ме е улучил.“ Но ако беше, нямаше да има значение бързината на скока ми.

— От кръвозагуба ли щях да умра?

— О, да. Бъбречната артерия е много голяма. Щеше да те спаси само незабавна помощ в травматологично отделение. Онзи, който те е нападнал, трябва да е бил много отчаян.

Запримигвах.

— Не усещам силна болка.

— Ааа, ще усетиш. Имаш нужда от обезболяващи. Ще ти напиша рецепта.

— Ами шевовете?

— Десет дни. Вътрешните ще се разтворят, не се бой за тях.

— Добре.

— Ако се появи зачервяване, гной или подутина, иди в болницата.

— Добре. Колко ви дължа?

— Нямах ли осигуровка?

— Не.

Той ми каза колко би получил от здравноосигурителна каса. Платих му половината отгоре в щатски долари.

— Полицията чака да разговаря с теб.

— Разбира се — отвърнах аз.

Помолих го да използвам тоалетната и не излязох от там.

Отначало спях добре, но действието на лидокаина отслабна и болката ме събуди. Викът ми отекна в стените на Дупката. Беше цяло мъчение да си облека тениска. Болеше ме дори докато си обувах гащетата.

Скочих в една farmacia в Ла Круcesита. Не ме интересуваше дали ония копелета ще усетят скока — в Мексико не ти трябва рецепта, за да си купиш обезболяващи. Обясних проблема си на аптекаря, даже понечих да му покажа превръзката, обаче и дума не можеше да става да повдигна лявата си ръка.

Изражението ми явно го разтревожи и той ми даде знак да смъкна обратно тениската.

— Treinte-nueve puntados? — Броят на шевовете явно го впечатли.

— Verdad. — Наистина.

Даде ми шишенце тилебол с кодеин. Скочих обратно в Дупката, преди да изляза от вратата.

Не успях да заспя отново, ала болката заглъхна до тъпо пулсиране. Предпазливо се облякох и отидох да си купя нови обувки, първо в Сан Диего, после в Рен. Наложих се продавачката да ми ги завърже. В шест вечерта крадешком се качих на влака от лосанджелиската Юниън Стейшън и след като кондукторът ме отведе в моето изключително скъпо самостоятелно купе, с помощта на таблетките спах на пресекулки, обърнат на десния си хълбок.

Възнамерявах да рисувам на всяка спирка по пътя, само че лекарствата провалиха плана ми. Все пак успях да скицирам едно-друго през големия прозорец на тапите в Кингман, Флагстаф и Уинслоу. В Ню Мексико рисувах в Албъкърки, Лейми и Рътън, ала после удвоих дозата и спах през цялото Колорадо и по-голямата част от Канзас, събуждайки се навреме, за да скицирам Лоурънс и Канзас Сити. В Мисури имаше само още една спирка, Ла Плата, и само една в ъгъла на Айова, преди да влезем в Илинойс. Отказах се от рисуването. Всичко ме болеше прекалено много и от хапчетата получих запек.

Последните пет часа в Чикаго бяха истинска мъка, обвита в медикаментозна мъгла. Вонях — не се доверявах на способността си да запазя шевовете сухи и дори само миенето на подмишниците ми се оказа изненадващо трудно. На няколко пъти се натъквах на други пътници, докато се олюлявах по коридорите на път към вагон-ресторанта.

И размишлявах.

Беше им казал. Детектив Вихил им беше казал, че съм в библиотеката. Чакаха ме. Или бяха стигнали там преди мене, или бяха влезли през друг вход, сигурно преодолявайки алармената инсталация на аварийните изходи.

Вихил обаче им беше казал.

Копеле.

Настаних се в хотел до гарата и платих предварително. Обясних, че са ме обрнали и затова нямам документи. Когато по-късно се видях в огледалото, установих, че изглеждам по-голям, отколкото си спомнях. Наистина бях по-голям, ала истинската промяна идваше от болката.

Навярно бяха решили, че съм над осемнайсет, а може просто да се бяха съжалили над мене.

Взех вана, която не напълних догоре, и държах лявата си ръка отдолу. Успях да се избавя от смрадта и даже си поизмих косата. Леглото беше по-меко от моето в Дупката, но въпреки обезболяващите всеки шум ме събуждаше и караше адреналина ми да кипи. Накрая включих осветлението, хубаво огледах стаята и скочих в Дупката, където спях цели шест часа, ако и леглото да бе по-твърдо.

Тъкмо тогава завих зад ъгъла, струва ми се.

На другата сутрин пак ме болеше, ама не толкова силно. Поносимо. Не взех таблетка и когато закусих в чикагския хотел, медикаментозната мъгла започна да се разнася.

Влакът потегли в 19,55 и пристигна на Пен Стейшън следобед на другия ден. Бях спал по-добре от нощите след нападението и още щом слязох на гарата, си купих билет за Трентън. Докато чаках влака в 17,01, нарисувах нишата под стълбището за Седмо Авеню. Влакът беше абсурдно претъпкан, но пък беше пиков час. И без това ме болеше седнал, затова си намерих ъгълче, където се облегнах, без да допирам шевовете.

Пътуването продължи малко повече от час. В Трентън ръмеше.

На будката продаваха карти на града. Трентънската гимназия, където учеше Иви, се намираше на около осемстотин метра от гарата, а домът ѝ на Юклид Авеню беше още по-близо.

Ама валеше и едночасовото висене във влака тотално беше изчерпало силите ми. Нарисувах едно място на перон 1Д заедно с шуращите се наоколо пътници и скочих в Дупката.

Десет дни след нападението се върнах при доктор Уриарте. Изчаках на опашката заедно с майките и техните болни деца.

Той озадачено запримигва, когато ме видя, после си спомни.

— Es usted! Къде изчезна? — Лекарят се озърна наоколо към заинтригуваната публика и ми даде знак да вляза в кабинета. Няколкото жени, които бяха преди мене, ме стрелнаха с убийствени погледи.

— Полицайте много ми се ядосаха — рече педиатърът, когато затвори вратата. — Казах им, че си изчезнал гол, и те ме обвиниха, че ги лъжа.

— Lamento mucho. Много съжалявам. Не исках да ви създават проблеми. Дойдох да ми свалите конците, но ако това ще ви причини неприятности, мога да отида другаде. Ще платя в брой.

Той се замисли.

— Разбира се, че ще ти свалим конците. Те не казаха да им се обадя, ако се върнеш.

— Аха. Muchas gracias.

Уриарте нареди на една от сестрите да се погрижи за мене, докато той се занимаваше с другите си пациенти и техните разлютени майки, но после се върна и прегледа раната.

— Отлично. Ще ти остане белег, но само резка. Струва ми се, че няма функционални увреждания.

Платих му два пъти повече от поисканата сума.

Обадих се една петъчна вечер, от Пен Стейшън. Нямах я, но майка ѝ ми каза, че ще се прибере към десет и наистина беше така — грабна слушалката още щом телефонът иззвъня в 22,05.

— Ало?

— Ало, Иви, обажда се...

— Ти! — прекъсна ме тя. — Чакам почти цял час! Мама можеше да ме повика — бях у Ронда, малко по-нататък по нашата улица! Не е разбрала, че се обаждаш от чужбина.

— Хм, не. Не се обаждам от чужбина. В Ню Йорк съм.

Иви помълча, после попита:

— Наистина ли?

— Наистина. Дали може да ти оставя оная рисунка, утре например, ако нямаш ангажименти?

Тя се засмя.

— Ако нямам ангажименти? Майко? Утре имам ли ангажименти? Естествено, че нямам. Къде? Кога? Ако е в града, ще взема влака.

Тази идея адски ми допаднаше, но отвърнах:

— Не. Родителите ти сигурно няма да те пуснат, нали? По-добре да дойда у вас. Става ли към десет? Юклид Авеню, така ли беше? Май че е съвсем близо до гарата.

— Откъде знаеш?

— От картите, скъпа. От картите.

— Ааа. Ами, става, естествено. Какво правиш в Ню Йорк?

— Приказвам си с тебе.

На другата сутрин скочих на трентънската гара и се шмугнах в тълпата, слизаща от влака от Филадельфия. Докато вървях, крачките ми ставаха все по-големи. Раната все още ужасно ме болеше, ала се стягах. Вече не ми се завиваше свят, когато се изправях, и можех да нося кутията с рисунката под дясната си мишница. За пръв път от две седмици се чувствах чист, след като бях взел нормален душ — без да се страхувам, че може да намокря шевовете.

Дърветата тъкмо напъпваха и под кафявата ланска трева избиваха зелени стръкчета. Тя живееше в двуетажен дом от жълти тухли с покрита веранда. По телефона беше определила архитектурния стил като „колониален“. Когато завих по нейната улица, вече стоеше на стълбището, но изчака да вляза в двора, за да тръгне към мене. Предусетих, че ще понечи да ме прегърне, затова бързо протегнах кутията и Иви трябваше да спре, за да я поеме.

— Влизай, влизай.

И двамата ѝ родители чакаха в дневната. Майка ѝ стоеше до прозореца, а баща ѝ седеше с книга в ръце, но имах чувството, че просто чакат. Докато ме представяха, призовах на помощ най-добрите си обноски.

— Приятно ми е да се запознаем. За мен е удоволствие.

Госпожа Келсън също беше червенокоса, ала вече прошарена. Господин Келсън носеше тъмната си коса дълга като през седемдесетте години — над ушите и челото. Още не беше посивял или пък се боядисваше. Не ми хареса усмивката му — очите му оставаха неподвижни и студени.

Явно си мислеше нещо от рода на: „Кой си ти и какво правиш с дъщеря ми?“

Ала усмивката на майка ѝ изглеждаше искрена. Госпожа Келсън ужасно хареса портрета. Мъжът ѝ каза: „Много е хубава“, но челото му се смръщи и крадешком местеше очи от рисунката към дъщеря си и обратно.

— А ти направи ли си копие? — попита Иви.

— Да, на качествен ксерокс. — Не споменах, че е два пъти по-голямо от оригинала и виси до леглото ми. Съмнявах се, че това ще направи добро впечатление — поне на баща ѝ.

— Какво правиш в Ню Йорк, Грифин? — попита господин Келсън.

— Минавам оттук на връщане от Европа. Живея в Южна Калифорния.

— Така ли? Не живееш ли в Англия? — Той погледна дъщеря си.

— Всъщност не сме разговаряли за това, татко. Видях го в Лондон, а той е англичанин. Какво можеш да си помисля?

— Да — подкрепих я аз. — Разговаряхме главно за рисуването.

— Къде в Южна Калифорния?

— В пустинята, в западната част на окръг Сан Диего. Най-близкият град се казва Борега Спрингс. — В края на краищата това си беше истина, но после излъгах: — Половината от времето прекарвам при чичо си в Калифорния, а другата — в Лечлейд, Оксфордшир, при дядо и баба. Когато се запознах с Иви във Франция, гостувах при братовчедата на един приятел.

— Това сигурно обърква ученето ти — отбеляза госпожа Келсън.

— Аз съм на самостоятелен учебен план. Самообразование. Няма друг начин. Нещата ще се променят, когато отида да следвам.

Иви се обърна към родителите си.

— Ще заведем Грифин да пием кафе в „Лавета“.

— Тук имаме кафе... — Оная бръчка между веждите на господин Келсън пак се беше появила, но госпожа Келсън бързо се намеси.

— Разбира се. Навън ли ще обядвате, или ще ни гостуваш? Патрик се връща от Принстън с влака.

Иви се озърна към мене.

— Брат ми. Ще го видим следобед, става ли?

— Добре — отвърна майка й. — Той пътува обратно в четири и седемнайсет, така че гледай да се върнеш навреме.

— Непременно.

Иви грабна палтото си, същото голямото черно палто, което носеше в Европа, навлече го и двамата излязохме от къщата.

— Пеш ли? — попитах я.

— Да, наблизо е. Ей там, на Стейт Стрийт, до гарата, ама от срещнатата страна. — Тя ме хвана за лявата ръка. Напрегнах се и това я накара да ме пусне. — Какво има? Не трябваше ли?

Лицето ѝ се беше изопнало, сякаш я бях ударил, та побързах да я успокоя.

— Извинявай, боли ме гърбът. Отляво. Но ще се радвам, ако ме държиш за другата ръка.

Облекчението ѝ беше осезаемо.

— И на мен ми се стори, че ходиш малко сковано.

— Да.

След десет минути стигнахме до „Лавета“, откъдето си взехме кафе за навън. Зад кафенето, между Стейт Стрийт и гарата, се простираше гробище.

— Студено ли ти е? — попита ме Иви. Сутринта бяха започнали да се трупат облаци и сега изобщо не се виждаше небе. Вятърът напираше иззад уличните ъгли и хапеше с влажни зъби.

— Няма да ми е, ако ме пуснеш в твоето палто.

Тя се ухили.

— Харесва ми начинът ти на мислене.

После ме заведе до една пейка в дъното на гробището.

— Тук идвам да рисувам. — Тя седна и широко разтвори палтото си. Мушнах се до нея и Иви уви с него двама ни. — Ха!

Едва посмях да си поема дъх.

— Какво?

— Идеално се събираме. Мислех, че си по-едър. Заемаш повече място в мислите ми.

— Съжалявам. Винаги съм бил нисък за въз...

Тя ме целуна.

Затворих очи и потънах.

След малко Иви се отдръпна назад.

— Можеше просто да ми кажеш да млъкна — изломотих аз.

— Да не се оплакваш? Искам да ка...

Този път аз ѝ запуших устата с целувка. Уха. Леле Боже.

Ръцете ни блуждаеха, моите, нейните, нейните насочваха моите. Болеше ме, ама не кофти като през последните две седмици. Дланта ѝ напипа раната ми под ризата и за малко да изкрещя в ухото ѝ.

— Съжалявам. Вчера ми свалиха конците и още ме наболява.

— Конци ли? Какво се е случило?

Откъснахме се един от друг. Тя ме накара да се обърна и повдигна якето и ризата ми, по-рано натъпкана в панталона, а сега

навън.

— Господи Боже! Какво се е случило?

Устните ми помръднаха, ала не издадоха звук.

— Грифин? Какво има? Някой те е ранил, нали?

— Ами, да.

— Защо? От нож ли е?

— Да, от нож. — После, на един дъх: — Целеше се в бъбрека ми.

— Изправих се и оставих якето и ризата да се смъкнат надолу. — Студено ми е.

Иви плътно уви и двама ни в палтото си.

— Кой го направи?

— Всъщност излъгах родителите ти.

Лицето ѝ се придоби смутен вид.

— Какво? Не можеш ли да отговориш на директен въпрос?

Какво искаш да кажеш с това, че си излъгал родителите ми?

— Не живея нито при чичо си, нито при дядо и баба. Нямам дядо и баба. Нямам и чичо. След като родителите ми бяха... след смъртта им, живях при една приятелка в Мексико, после се установих в свой дом. Онова място в пустинята, за което говорих — това място наистина съществува.

— Какво общо има това с раната на гърба ти?

Подритнах купчина листа от миналата есен, смачкани и загниващи, и ги вдигнах във въздуха. Това беше грешка.

— Уф! — Закуцуках в кръг, като пазех лявата половина на тялото си. — Опитвам се да ти обясня, че нямам намерение да те лъжа. Но не ми се ще и да ме помислиш за луд, а някои от нещата, които искам да ти кажа, звучат адски шантаво.

Иви сви крака под палтото върху пейката и ги прегърна.

— В какъв смисъл шантаво?

— Хората, които убиха родителите ми, все още се опитват да убият и мен. Всъщност искаха да убият мене, когато ги убиха.

Чертите ѝ се сгърчиха, като че ли щеше да се разплаче. „Не ми вярва. Мисли си, че съм побъркан.“ Протегнах ръка напред като регулировчик.

— Почакай. Имам доказателство.

И скочих.

Тя щеше да избяга с писъци, мислех си, докато смъквах разпечатките на старите микрофилмирани вестници от шперплатовата си галерия.

Скочих обратно.

Беше се изправила на крака. Но не беше избягала. И все пак притискаше юмрук към устата си. Когато ме видя, силно се олюля назад и тежко седна, като блъсна отзад коленете си в бетонната пейка. Задъхваше се.

Пристъпих към нея. Иви се ококори и се отдръпна от мене. Е, вече знаех как се е почувствала, когато се бях отдръпнал от нея пред дома ѝ — когато ме беше хванала за лявата ръка и гърбът ме бе заболял. Приблжих се съвсем бавно и оставих листовете в края на пейката, ала в мига, в който ги пуснах, вятърът понечи да ги отнесе, затова рязко ги затиснах с длан.

— Виж, ако не ги вземеш, ще полетят отгоре ти. — Побутнах ги към нея, като внимавах да стоя настрани от пейката.

Тя постави ръката си върху тях, колкото може по-далеч от моята и все пак върху разпечатките. Изправих се и отстъпих назад.

— Какво беше това? — Усетих, че едва овладява истерията си. — Как го направи?

Посочих листовете.

— Свързано е с тях. Хайде, прегледай ги. — Когато ги вдигна, тихо прибавих:

— Имам и други рани — стари белези. Първите два репортажа са от времето, когато дойдоха да ме търсят и родителите ми още бяха живи. Знаем, там пише за дрога, обаче това са глупости. — Посочих десния си хълбок, раната, която бях получил оная нощ. — Тогава едва не ме убиха.

Иви прочете набързо страниците, като често вдигаше очи, за да провери къде съм застанал.

— Значи наистина се казваш Грифин О'Конър, така ли? — После стигна до третата страница: — Кои са Сам Коултън и Консуело... въз... Монхарас?

— Сам и Консуело ме намериха в пустинята след... оная нощ. Грижиха се за мене. По-късно Консуело ме заведе в Оахака и почти две години живях при племенницата ѝ, но после ония пак ме откриха и трябваше да замина. Оттогава живея сам. — Взеха Сам и Консуело за

заложници, опитваха се да ме принудят да се предам. Когато пратих граничарите... е, виждаш какво се случи.

Тя продължи да чете. Когато стигна до броя на труповите, престана да ме държи под око. Сложих дясната си ръка върху корема си и отпуснах лявата отстрани. Усещах, че раменете ми се изгърбват. „Обвиняемият е на подсъдимата скамейка в очакване на присъдата.“

— А защо искат да те убият?

Поклатих глава.

— Ще ми се да знаех със сигурност.

— Свързано е с... ъъ... с това, което направи преди малко, нали?

— Да, така смятам.

— А всъщност какво направи преди малко? — Иви навлажни устни с език. — Искам да кажа, видях, че изчезваш, но къде отиде?

— Вкъщи... хм, в Южна Калифорния. В пустинята.

— Будалкаш ме.

Отново поклатих глава.

— Не. Искаш ли да видиш? — Пристъпих напред.

Тя вдигна ръце.

— По-полека, малкият!

Пак се отдръпнах. Тъглчетата на устата ми провиснаха. „Моля те, моля те, моля те.“

Иви посочи към другия край на гробището.

— Виждаш ли ъъла на клиниката за контрол на раждаемостта?

— Намираше се на около двеста метра.

— Иди там. Покажи ми.

Сторих го.

Колко можеше да са Усещащите? Надявах се, че наблизко няма нито един.

Заставах там, на двеста метра от нея, и ѝ магнах. След малко тя вдигна ръка и ме повика при себе си. Върнах се, по моя си начин. Тоя път не се стресна толкова, когато се появих.

— Може да са опиати. Да не си ми сложил нещо в кафето?

Поклатих глава.

— Как го правиш?

— Просто го правя. За пръв път се случи, когато бях на пет.

— Чашата от „Старбъкс“, на Мон Сен Мишел — ти каза, че си я взел от Сан Диего. Имал си предвид оная заран, нали?

Кимнах.

Започваше да вали, едри капки, падащи под ъгъл заради вятъра.

— Мамка му! — изруга Иви. — Писна ми от това време! Искам да съм на топло. — Изглеждаше разстроена и ми се струваше, че не е от времето.

— Не мога да направя тук да е топло — отвърнах. — Мога обаче да те заведа на топло.

Не отказа. Очите ѝ все още бяха предпазливи, ала челото ѝ вече не се мръщеше.

— Падаш ли си по тайландската кухня?

12

ПОСВЕЩАВАНЕТО

Разхождахме се по Кенсингтън Хай Стрийт на третата ни среща, когато Иви предложи:

— Хайде да влезем тук.

Помислих, че има предвид бутика за обувки, но тя ме затегли настрани към магазина на ъгъла.

— Какво? В аптеката ли?

— Да, в аптеката.

Последвах я вътре — в Ню Джърси беше следобед, ала в Лондон приближаваше десет вечерта и се канеха да затварят.

— Какво ти трябва?

Иви ме погледна през рамо.

— Какво ни трябва. — И се изчерви.

Купи презервативите, „Дюрекс“, а също и лубрикант, ала взе парите от мене, тъй като имаше само долари.

Аптекаарката изглеждаше отегчена и ушите ми пламнаха.

— Имаме още два часа — съобщи Иви, когато излязохме на улицата.

По-рано ѝ бях предлагал да ѝ покажа дома си, Дупката, но тя все отказваше. Досега ми беше позволила да я заведа на плуване в Мексико, на кафе в Париж, на тапас в Мадрид и сатай в Пукет. Само не вкъщи.

— Тъъ, никога не съм го правил.

Иви кимна.

— Знам. Виждам. — Приблужи се и се притисна към мене. — Искаш ли?

Мълчаливо кимнах.

— Ами, добре тогава.

По-късно, когато лежахме в леглото ми, опрели хълбок в корем, Иви най-после научи, че съм тринайсет месеца по-малък от нейните седемнайсет и половина години.

— О, божичко! Че това си е сексуално насилие срещу дете!
Плъзнах длан настрани и тя изви гръб.

— Е, по-скоро удоволствие, отколкото насилие — отбелязах. —
Приеми го като благодеение за едно бедно сираче.

— Сираче ли?

— Сираче. Иви запя:

— Мъже на мрака с път нерад, жестокия си обичай вий оставете,
над мойта самота се пожалете, че съм сираче клето аз!

— А? — напълно се обърках.

— А ти си и англичанин! „Пиратите от Пензанс“, Гилбърт и
Съливан. Чат ли си?

— Ааа, така и не гледах тая рок опера. Песента на модерния
генерал-майор, нали така беше? Добре, над мойта самота се...

— Пожалете. Колко е часът? Уф, мамка му! — Тя отблъсна
ръцете ми. — Върни ме обратно, че ще ме закотвят доживотно вкъщи.

Скочих с нея на ъгъла на нейната пряка, разчитайки, че
спускащият се здрач ще скрие внезапната ни поява. Иви ме целуна и се
затича към дома си. Чантата със скицника подскачаше на рамото ѝ.

Вмъкнах се между две паркирани коли на улицата и скочих
обратно.

Баща ѝ пътуваше дълго от работа, четирийсет и пет минути, и
обикновено се прибираще след шест. Майка ѝ работеше в гимназията в
окръг Нишамини, Пенсилвания, отгатакъ реката, че и малко отгоре.
Рядко се връщаше преди пет и половина. Та затова през повечето
работни дни разполагахме с времето от три и петнайсет до пет и
половина.

— Обаче нямам намерение да докарам и двама ни до пълно
изтощение — заяви Иви. — Три пъти седмично, максимум.

Наложи се да купя още кондоми. Нарисува ме гол. Е, гол със
скицник. Нарисувахме се взаимно.

И плувахме голи на лунна светлина край Пукет.

И похапвахме в ресторантчетата на Сена, докато тя си пишеше
домашните. Помагах ѝ по френски, пък Иви ми помагаше по алгебра,
втора част.

— Мадам Брескин ме похвали, че акцентът ми значително се е
подобрил.

— Le francais est la langue de amour. Хайде да се връщаме при мене.

Тя се засмя.

— Не. Няма да имам време да си довърша есето.

Красноречиво въздъгнах.

— Утре. Независимо от домашните — обеща Иви.

Ала на другия ден не дойде. Имахме среща при бензиностанцията на „Шел“ на Грийнуд Авеню, точно срещу нейното даскало, само на няколко преки от дома ѝ.

Обмислих дали да ѝ се обадя, обаче знаех от нея, че домашният им телефон е с дисплей, на който се вижда номерът, от който им звънят, та ако го сторех, трябваше да е от място, където се предполагаше, че се намирам. Застанах пред уличен телефон в Балбоа Парк в Сан Диего с цяла планина от монети в шепата и набрах номера.

Вдигна тя.

— Здравсти.

— Откъде се обаждаш? Къде е това шест-едно-девет?

— Сан Диего. Как си? — Всъщност имах предвид „можеш ли да разговаряш?“

— Бясна съм. Татко е претършувал нощното ми шкафче. Намерил е голата скица, която ти направих. Когато се рисувахме един друг, помниш ли?

— Тя беше страхотна. Ъъъ, и какво каза? И какво му отговори ти?

— Че съм те рисувала по въображение. И че не е негова работа, а ако още веднъж си позволи да ми бърка в шкафчето, ще си тръгна от къщи. — Иви се прокашля. — Доста си крещяхме.

— Кога се случи това?

— Днес. Цъфна в даскалото и ме измъкна от последния час. Съжалявам. Забрани ми да излизам един месец. Подозира нещо — трябва да се прибирам направо от училище и да му се обаждам на работа. Никъде не мога да ходя. Сигурно ще ме проверява по телефона.

— Какво ще правиш?

— Ще се съпротивлявам. Майка ми също е ядосана, но май малко повече на него. Сигурна съм, че двамата са го правили в

гимназията. Той просто е лицемер. Тъкмо мама се погрижи да имам кондоми, когато влязох в гимназията.

— Сериозно? Знаех си, че има защо да я харесвам. — Опитвах се да придам на гласа си весели нотки, но всъщност ми се плачеше. Не можех да си представя да не виждам Иви цял месец.

— Да. Когато бях в долните класове, се дърлехме като диви котки, ама сега се разбираме доста добре. Но с татко не си говорим. Предвиждам две седмици, най-много, после ще омекне. Може и по-рано.

Това не звучеше чак толкова кофти.

— Ще може ли да ти се обаждам?

— Хммм. Не виждам защо не. Само че той ще разбере, че ми звъниш — ще проверява телефонните номера, когато се прибира от работа, та гледай да се обаждаш от Сан Диего, нали?

— Ясно.

Чух далечен шум.

— Викат ме на вечеря. Трябва да затварям.

— Добре. Je t'aime. — Обичам те.

— И аз.

Изпах прането си. Спалното бельо трябваше да се смени. Купих още чаршафи, по-хубава завивка, нови възглавници. Беше мърморила, че нямам музика, затова избрах голяма преносима уредба, която можеше да работи с моята дванайсетволтова електрическа система, както и дискове. Заредих с любимата й диетична кола и разни неща за хапване, здравословни и не толкова. Падаше си по ония странни оризови сладки, дето са като стиропор, та купих и една кутия от тях.

Купих по-хубава портативна тоалетна за банята, от химическите, които убиват миризмата. Пак можех да я изхвърлям в клозета в зоната за пикник, а и имаше по-прилична дъска.

Прибавих още два слънчеви нагревателя за душа в Оахака.

Е, така си убих три дни.

Раната ми заздравяваше. Въпреки че вече не ме болеше, усещах опъване, когато движех горната част на тялото си, затова започнах да правя упражнения за разтягане.

Купих тежък чувал и стойка, само че не успях да я стабилизирам върху неравния под, затова накрая я циментирах. След няколко дни упражнения с нея започнах да се връщам при макиварите на Пустото

място. Едната липсваше, може да я бяха взели за огрев, и се наложи да укрепя две от останалите, които се бяха разхлабили в пръстта.

Лявата половина на тялото ми беше слаба, опъването от белега ме измъчваше. Удвоих упражненията за тая страна, и разтягането, и ударите, и постигнах известно подобрене.

Обаждах се на Иви всеки делничен следобед.

— Сега е още по-подозрителен. Чуди се защо по-рано не си звънял, пък сега го правиш.

— Уф, страхотно. Да престана ли?

— По дяволите, не! Ако това продължава обаче, мисля, че можеш ти да идваш при мен. Искам да кажа, нали и аз си имам легло.

— Никога не си ми показвала стаята си. Всъщност, аз съм бил у вас само оня път, когато ти донесох портрета, и после, когато се запознах с Патрик и Бугър.

— И какво означава това?

— Не мога да скоча без ясен спомен. Чат ли си, мога да скачам на места, които виждам, с други думи, трябва да познавам мястото. Нали затова рисувам всички тия скици.

— Хмм. Е, само че аз отчаяно се нуждая от тебе. Ако разбираш какво искам да кажа.

— Повярвай ми, много добре те разбирам.

След три седмици баща й омекна. Срецнахме се на нашето си място и отидохме направо в Дупката. Иви одобри възглавниците, завивката и тоалетната, ала ми се стори, че ги забеляза чак след втория път.

— О, Господи, имах нужда от това. Божичко, наистина имах нужда. — Тя ме сръга в ръката. — Упражнявал си се.

— Да. Особено дясната ръка.

Взехме заедно душ в Оахака, като бавно се миехме един друг. Температурата беше точно колкото трябваше.

След като се облякохме, седнахме на плажа долу, аз на един камък, а тя — на пясъка в краката ми. Ресах й косата, докато изсъхне.

Оставих я на нашия ъгъл на гробището „Мърсър“. Искях да я изпратя до вкъщи, но Иви ме целуна и каза:

— Не, нали би трябвало да си в Сан Диего. До четвъртък!

В четвъртък дойде, само че ми се стори бледа.

— Какво има?

— Нищо, боли ме главата. Но имам и добра новина. Казах им, че ще се прибера в девет. Едни мои приятели свирят в Младежкия клуб. Трябва да им окажа морална подкрепа. Не ги бива чак толкова, ама вдигат адски голям шум.

Неочакваният късмет ме порази.

— Та това са почти шест часа!

— Да де, ама наистина трябва да идем в клуба — но нямам намерение да съм там преди седем. — Иви разтревожено ме погледна. — Съгласен ли си?

— Не те ли е шубе, че някой ще ме види и ще ме издаде на родителите ти?

— Искам да танцуваме заедно.

— Ти виждала ли си ме как танцувам? Пък и можем да намерим къде да танцуваме далеч от Трентън.

Тя поклати глава.

— Искам да отидем.

— *Claro que si!* На твоите заповеди. А какво ще правим дотогава?

— Не знам за тебе, ама на мен ми се чука.

Имаше нещо нередно. Притискаше се към мене силно, почти отчаяно.

— Добре ли си?

— Не спирай! — Тя зарови лице в гърдите ми и ме притегли към себе си. Въпреки слабото осветление ми се стори, че очите ѝ са мокри. Ала когато заби нокти в гърба ми, забравих всичко друго, освен движението.

Свърши с вик, почти мъчителен стон, силно, разтърсващо задъхване, и аз изгубих малкото останал ми самоконтрол. После ми се доспа и Иви намести главата ми върху рамото си.

— Спи. Поне този път имаме време.

Помислих си, че може пак да е заради баща ѝ. Сигурно беше трудно да лъжеш родителите си. За кратко се уплаших, че може да е свързано с мен, обаче тя ме притискаше към себе си и ме галеше по гърба.

Събуди ме по-късно и отново се любихме, дълго и бавно. После Иви си погледна часовника.

— Леле! Един бърз душ?

Слънцето в Оахака залязваше, но водата беше още топла и наистина трябваше да сме бързи, защото комарите вече излизаха.

Младежният клуб се намираще по-близо до река Делоуеър, ама все пак отидохме пеш и въпреки че в Трентън беше хладно, не можеше да се сравнява със студа от миналата седмица. Носех анорака си, но в момента, в който платихме куверта и влязохме, трябваше да го сваля и взема на ръка, защото вътре, или от прекалено силното централно отопление, или заради твърде многото посетители, беше като в пещ, по-горещо от Оахака.

И повечето от тия хлапетии явно не употребяваха дезодорант.

Нейните приятели от бандата наистина вдигаха голям шум, но не бяха ужасни — три момчета на барабаните, китарата и баса, и три вокалистки. Свиреха нещо като пънк с елементи на индъстриъл и или клубът разполагаше със страхотна осветителна техника, или тия пичове бяха големи мангизлии. Имаше пулсиращи и проследяващи прожектори, лазери и машина за дим.

Разговорите бяха почти невъзможни, трябваше или да викаш, или да използваш почивките. Продаваха само безалкохолни. Повечето посетители бяха под двайсет и една, но имаше и по-големи, а също и възрастни придружители, облежнати на стените, внимателно наблюдаващи всичко наоколо. Единият постоянно си запушваше ушите с пръсти.

По краищата бяха подредени маси, ала всички бяха заети, или от хора, или от купчини горни дрехи.

— Да оставя ли палтата ни вкъщи?

— Моля?

Направих още два опита да надвикам шумотевицата.

— Аха! Добре. — Тя извади чантичката си и още нещо от джобовете на палтото си и ми го тикна в ръцете.

Замогах се обратно към тоалетните в търсене на свободно ъгълче, само че в тъмния коридор се натискаха някакви хлапета. В самата тоалетна нямаше никой и аз скочих необезпокояван.

На връщане се появих на пустия паркинг, който бяхме прекосили по-рано. Имаше улична лампа, чиято крушка обаче бе разбита, и си спомних, че имах известни затруднения, докато водех Иви, лавирайки между пръснатите навсякъде боклуци.

Тъй като бях сам, не ми пукаше, дори когато видях трима да се приближават към средата на паркинга, за да ми пресекат пътя. Продължих да крача право към тях и когато единият размаха тръба в ръката си и каза: „Стой!“, просто скочих на тротоара в ъгъла.

Някой от ония извика, друг само повтаряше: „Какво стана, мамка му!“ Хвърлих поглед натам и видях, че са се обърнали, навярно чувайки стъпките ми, ама не се опитаха да ме последват.

Още се хилех, докато показвах на портиера печата на дланта си.

Иви стоеше до бара и балансираше с две чаши и чантичката си. Дансингът се беше уголемил и тя едва успяваше да пази напитките от размахващите се ръце и подскачащите тела. Наблюдаваше задния коридор към тоалетните, посоката, в която се бях отдалечил, и имаше тревожно изражение, сякаш се боеше, че няма да се върна или нещо от този род.

Потупах я по рамото и тя се сепна. Заклевам се, че даже нададе вик, ала музиката дънеше така яко, та може и само да е ахнала. Двете чаши обаче полетяха към пода и заляха краката ни.

Все пак съвсем отчетливо я чух да изругава — случи се тъкмо едно от затишията.

— Извинявай, извинявай. — Понечи да се наведе, но аз я хванах за рамото и я спрях. По пода и без това вече се въргаляха картонени чаши, смачкани от танцуващите.

Бандата изпя поредната песен и барабанистът започна да обсъжда нещо с главната вокалистка.

— Какво ще прием? — възползвах се от моментната тишина.

— Бях ти взела спрайт. А знаеш какво пия аз. Ама ги изпуснах и двете! Каквото поръчаш.

Успях да дам поръчката точно преди музиката да закънти отново. Заплащането се реализира успешно със знаци с ръце. Донесох ѝ диетичната кола и опитах своето кафе. Беше в стиропорена чаша, прекалено горещо за пиене, а и в тая обстановка, потенциално опасно. Изгаряния първа и втора степен, помислих си, и рязко се обърнах към бара да си взема сметана или лед, за да го охладя.

Беше по-възрастен от хлапетиите наоколо, облечен като грънджар, ала когато го видях, пристъпваше напред, леко протегнал лява ръка пред гърдите си и отпуснал другата до тялото. Замахна в

мига, в който пулсиращите прожектори проблеснаха, и ножът се заиздига нагоре на отделни интервали, като в стопкадър.

Отскочих, блъскайки се в някой от танцуващите, и запратих кафето право напред. Той се дръпна, вдигнал ръце към лицето и ризата си. Усетих някакво друго движение — внезапно, не озадачена реакция от тийнейджърите наоколо, а преднамерено, някъде на дансинга. Завъртях се. Иви непохватно тършуваше в чантичката си. Хванах я и скочих.

Електрически ток, изгарящ, пронизващ цялото ми тяло. Откъснах се от Иви. Яркосиньото небе помръкна и избухна. Ноктите ми задрачиха по чакъл и пясък, ала не можех да накарам ръцете си да направят каквото и да било.

— Не! — изкрещя тя. — Не! НЕЕЕЕЕЕЕЕЕ!

Усилено запримигнах в опит да проясня зрението си. Бяхме сами на Пустото място. Помислих, че са я нападнали — че я нападат. Стоеше на колене на земята, превита одве, протегнала ръце, за да се задържи. Чантичката ѝ се беше разтворила и отвътре се подаваха мобифон, пари и шишенце с някакво лекарство. И черен цилиндър, някъде седемнайсет — осемнайсет сантиметра дълъг, стиснат в другата ѝ ръка.

— Добре съм — успокоих я аз. Не бях съвсем сигурен, но Иви изглеждаше ужасно разтревожена.

— Върни ме обратно! Веднага!

И ненадейно се наведе над мене, сграбчи ме с една ръка за пуловера и разтърси черния цилиндър пред лицето ми с другата.

— Какво? — Мускулите ми отново започваха да функционират и се опитах да седна, обаче тя ме блъсна обратно на земята. Плачеше и имаше отчаяно уплашен вид.

— ВЪРНИ МЕ ОБРАТНО!

После допря цилиндъра до тялото ми и електрическият ток отново ме прониза с изгаряща болка. Извих гръб така, че до земята се докосваха само петите и главата ми. Тоя път окончателно изгубих съзнание.

Когато се свестих, слънцето се спускаше ниско на хоризонта. Иви несигурно слизаше по склона, като се препъваше в камъните. Плачеше, очите ѝ бяха пълни със сълзи, които явно ѝ пречеха да вижда.

Надигнах се и седнах. Мускулите ми бяха като след маратон, боляха ме в резултат на млечната киселина, имах рани от изгаряне на хълбока и гърба си, усещах обаче, че мога да скоча, ако се наложи.

Тя държеше мобифона в ръка. Не забелязах черния цилиндър.

— Не знаех, че имаш мобифон — отбелязах. Струваше ми се, че се побърквам. „Сигурно на това му викат психически срив?“

Иви спря и хвърли телефона на пясъка помежду ни.

— Не е мой. Техен е. Уф, мама му стара.

После извади черната пръчка от задния си джоб. Напрегнах се, но тя пусна и нея на земята.

— И това. И тия хапчета. — Иви махна с ръка към чантичката си. — Изпуснах чашите. Защо изпуснах чашите?! Всичко щеше да е приключило, ако не бях изпуснала чашите!

Погледнах чантичката ѝ, шишенцето с таблетки.

— Какви са тия хапчета? Тя извърна очи.

— Казаха, че щели да те приспят. За да могат да те заловят. — Пак ме погледна и потрепери. — Да, знам. Ако беше скочил, нямаше да има никаква полза, даже след това да заспиш. Трябва да е било отрова.

— Знаела си го?! — Имах чувството, че лицето ми ще се пръсне. — Знаела си го и... Може би тъкмо затова си ги изпуснала. — И тогава ме осени. — Хванали са родителите ти. — Това не беше въпрос.

Иви се свлече на колене.

— Убиха баща ми. Прерязаха гърлото му пред очите ми, мамка му! След това опряха ножа в гърлото на майка ми!

— О, Господи! Ужасно съжалявам. — Изправих се и отидох при нея, ала тя ме отблъсна. Започна да ме рита и дере с нокти. Отдръпнах се назад и седнах с подвити под себе си крака. — Как са те открили? Чрез мене ли? Сигурно са усетили скоковете ми в Трентън?

Иви лежеше, свита на кълбо.

— Той го направи! Проклет да е. Той го направи. Искал да те проучи. След като намерил оная скица, накарал един свой приятел да провери полицейското ти досие. Те се представили с полицейски карти и той отговорил на всичките им въпроси. Поднесъл им те на сребърна тепсия, а те после му прерязаха гърлото. Татко, идиот такъв! Тъпият телефон няма сигнал. О, Господи! Ще убият и двамата!

Уф.

— Хванали са и брат ти.

Тя отново изкрещя и заудря по земята с юмруци. Тогава разбрах.

— Качила си се на хълма, за да се свържеш. Какво щеше да направиш, ако беше успяла да им се обадиш? Да се върнеш при мен и да ме довършиш ли? И после да ги изчакаш, за да се уверят, че съм мъртъв?

Иви скочи на крака и се затича на север по дерето. Все още хлипаше. Пъгнах мобифона в джоба си, после предпазливо прибрах и черния цилиндър и вдигнах чантичката ѝ. Оставих я да измине петдесетина метра и я препъгнах, появявайки се встрани от пътя ѝ с протегнат крак. Докато още лежеше на земята, аз я хванах за колана на дънките и скочих в Дупката.

Тя погледна леглото и се свлече на пода, разтърсвана от безспирни ридания.

Не можех да го понеса, затова скочих при бензиностанцията на „Шел“ на Грийнуд Авеню, срещу нейната гимназия. На светлината на флуоресцентните лампи разгледах черната пръчка. Имаше четири електрода, остри, явно за действие през дрехи, и плъзгач като фенерче. Включих го, обаче не даде искра, та затова предположих, че се активира при свързване на контактните точки с полупроводник.

Извадих мобифона и се обадих на единствения въведен номер.

— Казвай. — Гласът на Кемп.

— Тя е мъртва. Ти си виновен. Затворих.

Нямах желание да слушам заплахите му какво ще стори с госпожа Келсън и брата на Иви, Патрик. Исках да снижа летвата, да отстраня всякакви причини ония копелета да ги убият. Телефонът зазвъня в дланта ми, завибрира, и ми се прищя да го хвърля. Вместо това натиснах бутона за изключване и го задържах, докато дисплеят угасна.

Скочих обратно в Дупката.

— Къде ги държат?

Когато чу гласа ми, тя се сепна и ме погледна.

— Какво?

— Къде държат майка ти и брат ти?

— Казаха, че щели да ги местят. Да не съм си правила труд да организирам спасителна акция, защото нямало да са там.

Вдигнах очи към тавана и стиснах клепачи.

— Така са ти казали. Къде бяха, когато убиха... когато заплашиха майка ти?

— В мазето. Всички бяха в мазето.

— Колко са? Имам предвид, колко души видях?

— Не знам. Не видях вкъщи нито един от хората в клуба. Вкъщи бяха четирима.

Скочих.

В къщата цареше мрак. Приблжих се откъм бензиностанцията, очаквайки да се появят с коли или пеш. По дяволите — почти очаквах да скочат с парашути.

Ала не.

Спомних си взрива в дома на Алехандра и се зачудих какво са намислили. Скочих на Пустото място, после пак обратно.

Нищо.

Отворих с ритник входната врата и отскочих на тротоара.

Кучето се разля от задния двор.

Заобиколих отстрани. Имаше покрито стълбище, точно до оградата. Бугър подскачаше от отсрещната му страна, едновременно лаеше и въртеше опашка. Натиснах бравата. Оказа се отключено, ала аз пак скочих на тротоара, преди вратата да се отвори.

Нищо.

Спомних си бомбата в Сан Диего, която се задействаше при движение в къщата, освен ако първо не се отвори вратата. В Мексико я бяха взривили с мобифон. Ами сега? Със сигурност знаеха, че съм там. Даже всички да бяха чак в Младежкия клуб, определено бяха усетили скоковете ми.

Или ме причакваха вътре.

Изправен на самия праг, аз натиснах електрическия ключ и скочих на тротоара. Осветлението се включи. Нищо не избухна. Никой не се появи от дрешника с нож или пушка. Скочих в къщата, в края на коридора откъм кухнята, после пак обратно.

Нищо.

Върнах се, включих лампата в кухнята и отскочих.

Спуснах се по стълбището в мазето. Вратата беше заключена, но имаше ромбовиден стъклен прозорец. Показах си главата през него и отскочих.

Нищо.

Не бях видял нищо вътре — осветлението беше угасено и там цареше пълен мрак. Намерих вътрешното стълбище за мазето в кухнята. Горещо имаше електрически ключ. Натиснах го и отскочих.

След няколко минути отново надникнах през прозореца на външната врата.

Господин Келсън лежеше по очи на пода със завързани зад гърба му ръце. Бяха го направили точно до канала на пода и нямаше толкова много кръв, колкото бях видял в кухнята на Консуело. До отсрещната стена, пред купчина смачкани кашони имаше два дървени стола, на които седяха госпожа Келсън и Патрик. Краката им бяха залепени с изолирбанд за предните крачета на столовете, а ръцете им — за страничните облегалки. Устите им също бяха облепени — изолирбандът се увиваше около целите им глави и обхващаше и очите им.

Нямах представа дали са живи.

Не видях никого друг вътре, което не означаваше, че ония не са там.

Скочих в средата на мазето и после колкото може по-бързо обратно, толкова паникьосан, че ще задействам сензор за движение, та се озовах на Пустото място, обгърнат в облак от парчета разкъсани кашони.

„Божичко, отдавна не бях го правил.“

Скочих на тротоара пред къщата, която си стоеше на мястото. От храстите не се подаваха мъже с извадени ножове, нито пък падаха от небето.

Когато се върнах в мазето, долових мъчителното им дишане. Бяха се изпуснали и кой знае защо това ме вбеси повече от всичко. „Завързали са ги и просто са ги оставили.“ Зачудих се откога са без вода.

Приблжих се към госпожа Келсън, протегнах ръка към лепенката на лицето ѝ и се вцепених.

С припрения си скок бях разместил купчината картони зад тях.

И тъкмо там беше скрита бомбата.

Военна бомба в масленозелен найлонов чувал, разтворен отгоре. Вътре — масленозелен метал със завинтени клеми и два различни многожични кабела, всеки водещ към един от двата стола. Кабелите се

издигаха под изолирбанда по крачетата и продължаваха към седалката, подпъхнати под коленете им.

Може би реагираха на промяна в натиска? Ако ги освободиш и повдигнеш телата им от столовете, веригата затваряше ли се, или се отваряше?

И дали копелетата можеха да взривят бомбата и дистанционно?

„Трябва да повикам сапъори!“

Но ония сигурно щяха да я взривят, когато видеха прииждащите полицейски коли, нали?

Мама му стара!

Хванах двата стола за облегалките и скочих.

Ръцете ме заболяха и не успях да задържа стола на Патрик, ала забавих падането му и ето че се озовахме насред Пустото място.

Живи.

Кабелите бяха откъснати от клемите — в краищата им стърчаха оголени медни жички. Зачудих се дали бомбата е експлодирала. Може да имаше закъснител.

Първо смъкнах изолирбанда от устите им и дишането им се облекчи. Проблемът с лепенката върху очите беше деликатен — боях се, че ще нараня клепачите им, затова я оставих.

Госпожа Келсън изпъшка.

Патрик се размърда.

— Кой е тук? Какво става?

Обмислих дали да ги успокоя, после поклатих глава.

Оставих ги завързани на столовете и скочих с тях един по един на тротоара пред медицинския център „Сейнт Франсис“ в Трентън — от източната страна на гимназията на Иви. Някой нададе вик и чух стъпки, но дори не се обърнах, а направо скочих на Юклид Авеню.

Къщата не беше взривена.

Чух, че кучето още лае в задния двор. Това ме зарадва.

— Полицейско управление. Какъв е характерът на проблема?

— В мазето на една къща на Юклид Авеню има убит мъж и неизбухнала бомба. — Дадох адреса.

Обадих се от мобифона и когато затворих, без да отговоря на въпросите на телефонистката, той пак иззвъня. Зачудих се дали се обаждат от полицията.

Търсеше ме Кемп.

— Ще убием майка ѝ и брат ѝ, нали ти е ясно.

Да не очакваше да се предам? Или по някакъв начин проследявах телефона?

— Непременно ги убийте — отвърнах. — Те си го заслужават.

Върнах се в мазето — бързо, преди да са се появили сапъорите. Избърсах отпечатъците от мобифона и го оставих до трупа на господин Келсън. Тъкмо се канех да скоча, когато видях облегнатата в ъгъла бейзболна бухалка. Малка, сигурно останала от детските години на брата или сестрата.

Спуснах поглед към трупа.

— Нещо против да я взема назаем?

Първите сирени завиха в далечината.

Скочих.

13

КРАЙ И НОВО НАЧАЛО

Иви седеше на масата пред чаша диетична кола. Там бяха и таблетките. Пуснах бухалката и скочих при нея, грабвайки шишенцето.

Стреснах я.

— Нямаше да го направя — безизразно каза тя. — Мислих за това — сериозно мислих.

Хвърлих шишенцето в старата входна шахта в другия край на пещерата.

— Защо? — попитах я аз. — Копелетата и бездруго вече направиха достатъчно. Тяхната работа ли искаш да свършиш?

Иви продължаваше да се взира в масата. Не искаше да ме погледне.

„Люби ме. Заведи ме в леглото и ме люби. Като че ли нищо не се е случило.“

— Съжалявам — промълвих аз. — Съжалявам за баща...

— По дяволите! Не можеше ли да излъжеш? Защо трябваше да ми казваш истинското си име? Защо не ме излъга?! Нали излъга за другото!

Вече ми беше хрумнала същата мисъл. Ако се бях представил с друго име, сега баща ѝ сигурно щеше да е жив. По дяволите, можех да съм Поли Макленд, онова копеле. Хванах я за лакътя, за да я накарам да се изправи, но тя замахна към мене. Автоматично я блокирах. Каратето ми все пак вършеше някаква работа, така се оказваше. Да попреча на гаджето си да ме удари. Имаше нещо нередно.

Бутнах я да седне обратно и докато се мъчеше да запази равновесие и да не се прекатури назад със стола, пристъпих и скочих с нея на тротоара срещу гимназията.

Иви се отскубна, после се озърна наоколо.

— Какво... Защо тук? — Гледаше на запад, към училището.

Посочих към медицинския център отзад, към големия, осветен отвътре червен кръст с надпис „Спешно отделение“ отстрани.

— Брат ти и майка ти са там. Добре са — сигурно са обезводнени, но физически са добре. — Свих рамене.

Гняв, ярост, страх, ужас, мъка — тях най-после успя да скрие, да ги сподави в себе си, ала това последното, надеждата, ѝ дойде в повече. Трябваше да я придружа до болницата и да ѝ помогна да влезе вътре, да стигне до първия ред седалки.

Нямаше много хора. Приблужи се жена в престилка на медицинска сестра със загрижено смръщено лице. Мъката на Иви беше прекомерна, абсолютна, крещяща.

Настаних я и се обърнах към сестрата.

— Преди малко са докарали майка ѝ и брат ѝ. Тъъ, завързани с изолирбанд.

Жената се ококори.

— От полицията...

Вдигнах ръка и нещо в лицето ми я накара да се отдръпне и да млъкне насред изречението.

Оставих чантичката на Иви в скута ѝ и я докоснах по косата.

— Надявам се, че никога няма да ти се наложи да лъжеш коя си, Иви. — Разтреперан, дълбоко си поех дъх. Усещах, че сълзите ми напират.

Вече не ми пукаше кой ме вижда.

— Сбогом.

Скочих.

Усещах мириса на Иви, останал в завивките. По дяволите, палтото ѝ още лежеше там, при моето, върху шкафа. Взех го при себе си на леглото и зарових лице в него.

Всичко се смесваше — спомени за мама и татко, спомени за Сам и Консуело, за Хенри. За Иви. Мъката на Иви по баща ѝ, човек, който всъщност просто искаше да осигури безопасността на дъщеря си. Щеше ми се да ни беше оставил на мира. Всички щяха да са пощастливи или поне живи. Искаше ми се да му се ядосам, ала колкото и да опитвах, всичко се обръщаше наопаки.

В края на краищата, кой беше общият знаменател, ако не аз?

Прекарах най-ужасната нощ, най-дългата.

Оня път, когато Поли ме нападна, скочих случайно. Мама и татко загинаха.

С това, че отидох да живея при Алехандра, обрекох на гибел Сам и Консуело. Ако не бях повикал граничарите, дали сега щяха да са живи?

Ако не бях разкрил истинското си име на Иви и не ѝ бях показал къде живея. Аз, аз, аз — за всичко бях виновен аз.

Мразех се. Дори си помислих за хапчетата в шахтата. Заспах и сънувах кошмари. Събудих се, но действителността продължаваше да е ужасна.

Уханието на Иви едновременно ме терзаше и утешаваше. Искаше ми се да се увия в палтото ѝ, да сляза в старата шахта и да взема шишенцето.

Известно време се измъчвах така, после изплува другият общ знаменател.

Ония.

Отвялякох детектив Боб Вихил от паркинга на участъка в Лемън Гроув. Тъкмо затваряше вратата на колата си и се обръщаше към сградата, когато се появих, сграбчих го за яката и скочих.

Той се строполи по гръб на Пустото място, доста тежко, обаче моментално измъкна ръка изпод палтото си, стиснал служебния си автоматичен патлак.

Мене вече ме нямаше там.

Седнал на сянка, няколко минути го наблюдавах от хребета. Опита да се обади по мобифона си, но нямаше сигнал. Скоро остави оръжието и аз скочих, забивайки черния цилиндър в дясната му ръка. Детективът напълно задоволително се строполи на пясъка и аз прибрах пистолета му, полицейската палка, резервния пълнител, мобифона, портфейла и белезниците, преди да успее да седне, камо ли да се изправи.

Още когато го сграбчих на паркинга, усетих коравия ръб на бронираната му жилетка. Имах намерение да го обездвижа, като пусна тока през гърба му, но се наложи да го направя през ръката.

Не си дадох труд да го заплашвам с пистолета. Всъщност дори извадих пълнителя и насочих дулото встрани, за да проверя дали в затвора не е останал патрон.

Имаше. И двамата се сепнахме от гърмежа.

— Как ти е рамото, Боб?

Изгледа ме кръвнишки. Повдигнах си ризата отляво и се завъртях, за да му покажа белега си.

— Това виждаш ли го, Боб? Остана ми от оня път, когато твоите приятели се опитаха да ме намушкат в бъбрека. Гот, а?

От гневно, изражението му стана предпазливо.

— Не съм доволен от това, Боб. И смятам, че е напълно разбираемо. — Сkochих на пет-шест метра зад него. — Разбираш ли, Боб?

Обърна се толкова бързо, че си оплете краката и залитна настрани.

— Какво си ти? — дрезгаво попита детективът.

— Не са ли ти казали, Боб? Не ти ли излязоха с някакво оправдание? — Пак скочих, пет метра вляво от него, и той отново се олюля. — Ти ме подведе. Какво според теб ще се случи?

— Казаха ми, че представляваш опасност за... ъъ... националната сигурност.

— Едно шестнайсетгодишно хлапе?! Опасност за националната сигурност?! — Проверих портфейла му. Вътре имаше три двайсетачки и няколко кредитни карти, но зад парите видях затворено с цип отделение. Дръпнах ципа, широко го разтворих и подсвирнах. Измъкнах навън дебела пачка стодоларови банкноти. — Чак толкова добре ли плащат в шерифството?

— Върви на майната си — изпсува ме Вихил. — Не съм длъжен да ти давам никакви обяснения!

— А, не — тихо казах като че на себе си. — Според мене пък си длъжен. — Тоя път го ръгнах с електрошоковата палка отдясно в задника. Той се строполи по хълбок и изкрещя.

Клекнах на около метър и половина от него.

— Аз не съм ти полицията. Вашите правила за събиране на улики и за отношението към арестантите не ме бъркат. — Детективът ме наблюдаваше и конвулсивно потреперваше. Залюлях се настрани и погледът му ме проследи. — Разбира се, явно и теб не те бъркат тия правила. За малко да ти повярвам за оная работа с националната сигурност.

Той изсумтя.

— Хич не ми пука за теб. Не знам дали са ти споменали, че ще се опитат да ме заколят. Но все пак искам да знам какво са ти казали. Как

са се свързали с теб. Дали... не, как са те инструктирали да се свържеш с тях, ако пак се появя.

Играех си с черната пръчка, прехвърлях я от едната си ръка в другата.

— Защо не ми кажеш? Ако го сториш и всичко се връзва, ще те пусна да си вървиш.

Вихил ме изпсува на испански, затова преминах на тоя език.

— Este es tu momento de la verdad, Roberto. Буквално. Твоят миг на истината. Не успяха да ме спипат, но преди два дни убиха друг човек и това не ме радва. Сигурно разбираш. Не само, че мога да го направя...

Посегнах към крака му с цилиндъра.

— Недей! — извика той.

Олюлях се назад на пети.

— Но също така мога да предам на ФБР сведения за съучастието ти в онова убийство. Прерязали са му гърлото, докато е бил със завързани зад гърба ръце. А и граничните власти — те сигурно биха се заинтересували от това, че взимаш подкупи от хората, които са убили шестима техни.

Подсмигнах се, въпреки че усещах непочтеността на поведението си.

— Не съм убеден, че ще изкараш до съдебния процес.

Виж, това подейства там, където явно не действаше болката.

— В телефона ми е. В контактите. Един номер, обозначен като „saltador“! Но не знам нищо повече, кълна се!

Изсмях се високо. На испански „saltador“ означава човек, който скача. Телепорт.

Оставих го там, докато потърся сигнал. При бензиностанцията на „Тексако“, на старото шосе 80, едва се хващаше. Сkochих на хребета, където се бяхме срещали със Сам и Консуело, и установих, че имам по-добър обхват — три чертички на индикатора.

Когато се върнах, Вихил се беше изправил, ала объркано се озърташе наоколо. Слънцето се издигаше високо и той не можеше да се ориентира. Подхвърлих му портфейла и докато се мятеше да го улови, скочих заедно с него и го повалих на хребета.

— Ей! — извика детективът. — Казах ти всичко, което ме питаше!

— Да, така е — успокоих го. — Но нали не искаше пак да те ударя с електрически ток, за да те доведе тук? Това беше алтернативата.

Отново извадих черния цилиндър от джоба си.

— Виж сега. От тебе искам само да им кажеш следното: успял си да ме убедиш, че оня път са те проследили, че си на моя страна. И аз съм се съгласил да се срещнем пак в ранчото на Сам Коултън. Тъъ, никой не се е нанесъл там, нали?

— По дяволите, не. Там бяха убити осем души. Братовчедът, на когото остана имотът, иска да го продаде, ама никой не проявява интерес.

— Добре. Кажи им, че сме се уговорили за три часа.

Вихил си погледна часовника.

— Така им даваш само час да стигнат там.

— Абсолютно си прав. — Разтворих мобифона му, намерих номера и го набрах.

Той изпълни инструкциите ми и след като им обясни кога и къде, прибави:

— Е, ще се срещнем там. — После отдръпна апарата от ухото си и го зяпна. — Затвориха ми.

Протегнах ръка за мобифона.

Пръстите му го стиснаха и се наложи да му покажа електрошоковата палка.

— Ей, телефонът си е мой.

— Естествено.

Детективът се отпусна и тогава скочих само на метър и нещо от него, и изритах мобифона от дланта му. Той изхвърча високо, превъртя се във въздуха и падна в шубрака на десетина метра разстояние.

Вихил притискаше ръка към гърдите си и ругаеше. Отидох при храстите, вдигнах един голям колкото юмрук камък и три пъти ударих телефона.

Оставих пистолета, пълнителите, палката и белезниците върху парчетата пластмаса и платки.

— Виждаш ли шосето? — посочих далечната сива линия.

Ченгето вдигна здравата си ръка и ми показа среден пръст.

— Басирам се, че за два часа ще стигнеш до там.

Скочих.

Лежах по гръб под дивана на Сам — само носът ми се подаваше изпод памучната дамаска и стоманените пружини. Ако бях по-дебел, нямаше да се получи.

Първо чух стъпките им, едва доловими. Не чух кола, та затова реших, че са паркирали по-далече, някъде край пътя. Пристигаха по-рано, отколкото очаквах, ала бях се притаил там от трийсет минути и бях сравнително сигурен, че не са усетили идването ми.

Освен ако не се бяха установили на лагер наблизо.

Вратата беше заключена, но те я отвориха. Не знаех дали имат ключ, или са използвали шперц, ама не я разбиха — това щеше да ги издаде.

Грижливо претърсиха къщата, отваряха килери и шкафове, надникнаха и на тавана. Всъщност бях възнамерявал да се скрия там, но беше горещо като в пещ и случайно реших да хвърля едно око под дивана.

За щастие, те не го сториха.

— Ами навън? Може да е някъде наоколо.

Младежки глас, американски акцент, като че ли нервен.

— Споко — отговори друг, по-възрастен, по-самоуверен. Акцентът ми се стори някак далечно европейски. Със скандинавски нотки — нещо като млад Макс фон Сюдов. — Ако вече е тук, ще му се наложи да се покаже, когато се появи Вихил.

— Би трябвало да дойде Кемп.

— Ние само убиваме телепорти, не сме като тях! Как да пристигне навреме от Ню Джърси?

— Просто бих се чувствал по-добре. Той има по-голям опит, нали така? С възрастни телепорти. Аз съм си имал работа само с хлапетии.

— Ами, да — само групата на Роланд има по-голям опит.

— Господи, Роланд Виж, той е истински паладин.

По-възрастният високо изсумтя — явно губеше търпение.

— Иди да провериш отзад, ама внимавай. Не се показвай. Да не го подплашиш. Може да дойде пеш, но не забравяй, че тая къща му е позната. Може да скочи вътре. Тоя случай... ако го пипнем, е, ще бъде добре за нас. Роланд чете докладите и не е доволен.

Едва чух стъпките на другия, докато се отдалечаваше.

Трябваше да им го призная — бяха предпазливи копелета.

Само двама. Значи в околността се намираха само двама. Щяха да пратят повече, ако имаше. Просто такава ми беше предчувствието.

„Аз съм си имал работа само с хлапетии.“ Ха. Спомних си мъжа с колата в Лечлейд, когато бях петгодишен. Спомних си оная нощ, когато бях на девет. „Спирай ги, докато са още малки, тогава са лесна работа.“

„Добре, скапаняци, време е да си имате работа с някой от вашия калибър.“

Извъртях глава настрани, за да надзърна изпод дамаската. От другата страна на килима едва видях част от обувките му, кафяви, с меки подметки, почти до коридора, където едновременно можеше да гледа през предните прозорци и да се скрие от поглед, ако се появи някой.

Не промених позата си, когато скочих, и забих електрошоковата палка отзад в бедрото му ниско от пода. Той успя да стреля, но без да се прицели, и докато падаше, шиповете с жиците разбиха един от предните прозорци. За всеки случай го ръгнах и в хълбока, после, чувайки стъпки, отскочих при старата конюшня оттатък насипания с чакъл преден двор.

Не излезе през вратата — измъкна се през счупения прозорец и като се претърколи по верандата, скочи на крака. Затича се по двора като централен нападател, устремен с топката към гол линията, променяйки в движение посоката, за да избегне противниковите играчи. Държеше едно от ония оръжия с шиповете и жиците, с едната длан на ръкохватката и другата на цевта.

Аз обаче предугадох действията му и при следващата промяна на посоката скочих, забивайки електрошоковата палка в тялото му.

Кракът му ме улучи в корема. Отскочих още докато се издигах във въздуха.

Озовах се на Пустото място, зашеметен, неспособен да помръдна. Опитвах се да си поема дъх, ама не се получаваше. Забих пръсти в диафрагмата си и това подежда, задвижи ме като мотор. Първото ми вдишване предизвика остра, раздираща кашлица.

„По дяволите, адски е бърз.“

Напомни ми за момчето с кафявия пояс, което спечели първото място в Бирмингам. Озърнах се за електрошоковата палка, обаче я нямаше, сигурно се въргалаше някъде на земята в ранчото на Сам.

Все още кашляйки, скочих в Дупката с намерението да взема пушката с шиповете, която бях гепил от Матео в Ла Крусесита, ала вместо това погледа ми привлече бейзболната бухалка.

Това е!

Върнах се в хола. Първият мъж още беше на пода, но зареждаше оръжието си — беше отворил задната част на цевта и вадеше гилзата. Върху корема му лежеше нов патрон, готов за зареждане.

Пристъпих странично, замахнах отдолу и избих пушката с бухалката. Тя се блъсна в отсрещната стена, обаче оня продължи да се движи и не щеш ли в дланта му изникна нож.

Продължих обратния замах на бухалката и я насочих към протегнатата му ръка. Ножът се изгърколи на пода. Мъжът нададе вик.

Викът разбуди спомените ми. Бях го чувал и по-рано.

Оная нощ.

Бях го прострелял два пъти с патрони с боя в ташаците и неколккратно го бях ударил по лицето с приклада. Белезите бяха избледнели, ала се забелязваха.

Млатнах го с бухалката по лицето.

По-младият стоеше на прага и вдигаше оръжието си. Спомних си думите на татко, произнесени много отдавна: „Не допускай никой дори само да те вземе на мушка.“

Скочих на верандата зад него, ала тоя път очаквах летящия към мене крак и се извих настрани, замахвайки с бухалката отзад към коляното му.

Чух изхрущяването на ставата му и той изкрещя, но въпреки това се опита да се завърти, да насочи пушката си към мене, само че бухалката първа достигна целта си, изби цевта нагоре и назад, и... оръжието изгърмя.

Двата шипа пробиха долната му челюст, единият разкъса сънната артерия отляво, вдигайки кървави пръски, докато оня се свличаше назад. Краката му потрепериха веднъж, после втори път и се отпуснаха безжизнено.

Призля ми и усетих, че ще се издрайфам, превит одве, с един крак стъпил на верандата, но се взех в ръце. Изправих се и два пъти дълбоко си поех дъх през носа, след което се обърнах и се усилих да погледна.

Кръвта му изтичаше. Наследникът на Сам, далечният братовчед, беше сменил килима. Нямах да се зарадва много.

Скочих от отсрещната страна на тялото и разпростиращото се петно.

По-възрастният, когото помнех от оная нощ, не дишаше. От едното му ухо се стичаше струйка кръв. Очите му бяха широко отворени и едната зеница беше забележимо по-голяма от другата.

— Хубаво.

Казах го гласно и думата отекна в стаята, по-високо и по-рязко, отколкото очаквах.

Плувах на плажа в Оахака, Байа Чакакуал, борейки се с по-висок прибой от обикновено. Далеч на юг сигурно имаше буря, някъде към Гватемала, за да се вдигат такива вълни. Усетих се, че търкам лицето си под водата, и осъзнах, че все още се опитвам да измия кръвта.

„Щом досега не се е измила, няма да се махне. Престани.“

Оставих се на вълните да ме изхвърлят на пясъка и скочих в джунглата при душовете. Толкова лесно можех да си представя Иви, застанала там, хлъзгава, топла и гола... Побързах да приключа с къпането.

Палтото ѝ още беше до леглото.

Скочих в Ню Йорк, в пиковия час, и взех влака за Трентън, после се влях в потока от прибиращи се от работа по улиците. Тялото на господин Келсън беше изложено за поклонение в траурния дом „Груерио“ до погребението в събота. Мислех да оставя палтото и да ѝ дам възможност сама да го намери, но когато ме въведоха в параклиса, тя седеше там.

Отидох до първия ред и седнах в другия край на пейката. Ковчегът беше отворен, ала нямах желание да видя покойника.

— Донесох ти палтото.

Иви ме гледаше ококорена, с леко провиснали ъгълчета на устата.

— Няма ли да се върнат? Няма ли да разберат, че си тук?

Свих рамене.

— Дойдох с влака. Ще си тръгна с него. Няма да скачам в близост до тук. Освен ако не се наложи.

Тя се извърна и скри лицето си в длани. Все очаквах да каже нещо. Напразно.

— Можеше да ми се довериш — накрая промълвих аз. — Резултатът щеше да е почти същият. Само че ние...

Не ми отговори. След малко се изправих и се запътих към изхода.

И едва тогава Иви проговори.

— Радвам се, че донесе палтото. Беше негово. — И посочи с глава ковчега. — Не ми го е давал, но аз започнах да го нося, когато престана да се влачи по земята. И той нищо не ми каза.

Минах по обиколен път до гарата, на изток, далече от дома ѝ, и се качих на влака за Филадельфия.

След като подминахме Кройдън, скочих в Дупката.

Във влака, отвсякъде заобиколен от хора, аз си бях пробил път по коридора, чувствайки се вцепенен.

Но сега не можех повече. Стоях прегърбен между масата и леглото, с отворена уста. С гръб към шперплатовата галерия.

Уф.

Насилих се да се обърна, да закрача напред и да седна на ръба на леглото.

Вече бях включил осветлението и лицето на Иви, както я бях нарисувал в Риджънтс Парк, беше там, спокойно, невинно — непомрачено, небелязано от трагедията, от ужаса. Линията на ключицата ѝ, дълбокото деколте на пуловера, дантеленият ръб на сutiена, очертанята на гърдите.

И очите ѝ.

Тия очи никога повече нямаше да ме гледат така.

Скъсах я на парчета, после накъсах парчетата и след това накъсах и тия парчета. Накрая върху масата се образува купчина късчета с големина на монета, останки от рисувателна хартия. Предателските ми ръце започнаха да ги подреждат, търсейки съвпадащи си страни като пъзел.

На Пустото място накладох огън от сухи мескитови клони наред дерето и прибавях още и още дърва, докато заприлича на клада.

Когато пламъците се издигнаха над главата ми, хвърлих късчетата от портрета в огъня и проследих с поглед почти мигновеното им изчезване — пламък, пепел и искри, понасящи се в небето.

Триангулация.

Честността е най-добрата политика, така разправят, само че за мене тя се оказа катастрофална. Изобщо не биваше да споменавам Борега Спрингс. Обаче бях предупреден отрано. Обикаляха наоколо и дебнеха. Чакаха ме да скоча, за да определят къде е скривалището ми.

Фермерите пак бяха започнали да хвърлят койотите в моята шахта и се канех отново да им ида на гости, макар че този път смятах да взема бейзболната бухалка.

Бях скочил на хребета край къмпинга „Фиш Крик“ и наблюдавах с бинокъла за четириколките на братята Кихоу, когато един пикап, оставящ прашна диря след себе си в дерето долу, рязко отби и спря.

Скрих се зад един камък и погледнах с бинокъла.

Трима. Кемп, здравенякът от Оахака и още един, когото не познавах. Бяха усетили скока. Взираха се нагоре към хълма.

Отдалечих се по отсрещния склон към гипсовото находище. Мислех просто да вървя пеш, докато изляза от обхвата им на дванайсет — тринайсет километра, само че не знаех в каква посока ще продължат с пикапа.

Пък и щом бяха толкова близо, вече многократно ме бяха усещали да скачам от Дупката. Сигурно се ориентираха, триангулираха.

Скочих при сградата на парковата управа, после в ранчото на Кихоу, където разбих един прозорец и разляях кучетата, накрая в Ню Йорк и си взех хотдог в Батъри Парк.

След половин час тежко въздъгнах. „Време е.“

В предградията на Рен намерих фермер, който даваше сайвант под наем, сух, със здрав покрив и каменен под, изолиращ влагата. Взе ми едногодишна предплата в брой, без да ми иска каквито и да е документи.

— Drouges?

— Bien sur que non!

Скочих в Дупката и пренесох шперплатовата стена със скиците си, шкафа и оръжията, които бях задигнал от ония до този момент. Погледнах всичко останало — акумулаторите, генератора, лампите, леглото и мебелите и се отказах. Поколебах се за етажерката с учебници, после поклатих глава.

Скочих в Сан Диего и откраднах шест флакона пропан за барбекю от една газостанция.

Следващите три часа не правих нищо, само скачах от единия край на Дупката в другия.

Ако копелетата не го усетеха, за какво изобщо ги биваше?

Веднъж на час скачах на повърхността, точно над Дупката. За ония нямаше да е много по-различно от подземните скокове, освен ако вече бяха там, ама ги нямаше.

Чух ги да идват обаче.

Отдалечих се сред скалите и се заизкачвах по склона. Носех бинокъла и бейзболната бухалка, готов за мача.

Бяха шестима с два пикапа и когато оставиха колите, се разгърнаха на две групи по трима. Гледаха един към друг и разбрах, че по този начин взаимно си пазят гърба, понеже, ако противникът може да се материализира наред редиците ти, трябва да гледаш навсякъде.

Изчаках групите да се отдалечат на достатъчно разстояние една от друга, избрах човек от групата на Кемп и му разбих коляното, като се възползвах от бързите му рефлексии и го фраснах, докато се опитваше да ме изрита.

Кемп и другият стреляха с шиповете си, ама не улучиха нито мене, нито жертвата ми, защото отскочих, пък оня се беше строполил по задник на земята.

Сграбчих Кемп за яката, докато презареждаше, и го хвърлих в Дупката. Той се завъртя и стреля, но вече не бях там, а в другия край на пещерата, където бях оставил собственото си оръжие.

Моите шипове и жица го подхванаха и го приковаха към шперплатовия панел. Каква ирония! Случи се да е този, на който пишеше „Усещаци“, въпреки че рисунките вече бяха във Франция.

Кемп се мъчеше да се изхлузи изпод жицата и се зачудих дали електричеството се е разрезило, или просто е издръжлив. Стрелях повторно, по-ниско, през бедрата му, и видях, че се сгърчва. За сигурно го стегнах с още един изстрел през гърдите и ръцете, а накрая и на височината на раменете.

Носеше нож в кания, скрита в ръкава му, механично оръжие, което изскачаше в дланта му. В задния си джоб имаше електрошокова палка, а в халките на колана му бяха напъхани шест патрона за пушката. Взех му мобифона и портфейла и ги оставих на масата.

Имаше три различни лични карти. Нито една на името Кемп. Предполагам, че благодарение на мен под това име прекалено му беше

припарило. Скочих на повърхността и после при металната стълба, която се спускаше в рудника. Вонеше, мъртвите койоти още бяха там, обаче кой знае защо това не ме смущаваше.

Върнах се при Кемп и го ръгнах с електрошоковата палка.

Ааа, гот. Мислех си, че има някакъв имунитет. Шперплатът, дебел, двусантиметров лист, се огъна като картон.

Докато се гърчеше, взех стол и го възседнах на обратно, обгърнал с ръце облегалката.

Подхванах го, когато гърченето му попрестана.

— Паладин. Хммм. Странно име за човек, който убива деца.

Това моментално привлече цялото му внимание. И преди не изглеждаше особено добре, ала когато изрекох тая дума, лицето му преbledня като платно.

— Не биваше ли да го зная? — невинно попитах. — Кое точно не биваше да зная? Че сте паладини ли? Или че очиствате главно невръстни хлапета?

Зяпаше ме така, като че е допуснал грешка, като че ме е смятал за едно, пък аз съм се оказал нещо друго.

— Виж, малкият...

Скочих от стола и го ръгнах в корема с електрошоковата палка.

Докато се разтърсваше в нови конвулсии, се върнах на мястото си.

— Май още отначало не започнахме както трябва, тъй като убихте родителите ми. Навярно сте си мислили, че не ги обичам, обаче трябва да ти кажа, че тук много сте сбъркали. После дойде редът на Сам и Консуело... виж, това ме озадачи. Все пак защо ги убихте? Нямахте ли да е по-добре да ги оставите живи, за да видите дали пак ще се свържа с тях? Така ли щеше да постъпи Роланд?

Той пак започна да се мята, ама не от електрошоковата палка. Опитваше се да се измъкне от жиците.

Може би защото бях споменал името на Роланд? Тоя път го изритах в ташаците.

— За Бога, ще се усмириш ли най-сетне?! — извиках. Задъхваше се и тихо пъшкеше. Посочих слабините му. — Ааа, да. И накрая трябваше да се ровичкате и в любовния ми живот! Това вече преля чашата.

Озърнах се назад към книгите си, учебниците, романите, които обичах.

— Някога бях добро дете. Сигурно от ония, с които сте свикнали, от ония, дето умират тихо и кротко, когато се появявате с ножовете си, с тия пушки с жици и шипове, с електрошоковите палки и всичко останало.

Скочих от другата страна на пещерата, където започваше вертикалната шахта. Бяха разбили решетката и ги чувах да се спускат по стълбата.

Върнах се при Кемп и се заех да нареждам пропановите флакони на масата, две редици от по три флакона. Когато свърших, отидох в другия край на Дупката, при малкия дванайсетволтов хладилник, и извадих сноп свещи.

Бяхме ги купили с Иви, замисляйки романтична вечеря.

Запалих две, покапах восък върху хладилника и ги залепих. Хвърляха ярка светлина. Романтично.

— Е, имате ли си таен щаб, Кемп? Искам да кажа, място, където се размотавате, хвърляте дартс, обръщате по няколко бири и се упражнявате да убивате невръстни хлапета?

Той навлажни устни с език и изрече:

— Алехандра.

Пак го ритнах. На същото място.

— Не смей да произнасяш името й!

Пречупваше се. Надявах се, че се пречупва, но каквото и да се случеше, повече нямаше да играя по техните правила.

— Защо го правите? Защо ме преследвате? Защо ни избивате?

Той ме погледна и видях омраза, видях страх, ала продължаваше да мълчи, а ми беше писнало да го удрям.

Отворих клапаните на три от шестте флакона газ и скочих на върха на хълма над Дупката.

Преброих до десет. За миг си помислих, че свещите са угаснали. И тогава го усетих с краката си, труса, последван от грохот, който отекна над склоновете.

Далеч под мен отворът на шахтата избълва прах и пушек. Странно, оттам се издигна идеален пръстен от дим, който постепенно се разширяваше, докато диаметърът му надхвърли трийсет метра.

Прозорците на пикапите им бяха разбити, обаче мъжът, когото бях ранил отначало, още беше жив, и объркано се озърташе наоколо.

Можех да го отвлека и да си поиграя с него, да изтръгна някакви сведения за оня Роланд, но бях уморен.

Оставих го да се обяснява с горските.

Бях надушил група от трима паладини, които действаха около Лионската гара, и ги подмамвах със серия скокове, за да установя кои са Усещаци.

Бях открил един, който работеше в будката за вестници, и друг, сервитьор в „Льо Трен Блю“, ама с третия нямах късмет и не ми се щеше да се местя, преди да съм се добрал до него.

Похапвах разкошен шоколадов кроасан и целият се бях омазал, когато мина група испански туристи, начело с екскурзоводка. Разказваше им историята на гарата на перфектен кастилски, но гласът ѝ ме накара да се ококоря и рязко да завъртя глава.

Изрусена и подстригана късо, ама си беше тя, поотслабнала, красива както винаги.

Когато Алехандра се приближи, аз се извърнах, извадих салфетките от книжната кесия и се заех да бърша шоколада от лицето си. Попивах всяка нейна дума, всеки звук от топлия ѝ, мелодичен глас.

Искаше ми се да се втурна подире ѝ, да я грабна в обятията си, да я притисна към себе си. Искаше ми се тя да ме прегърне.

Обърнах се чак след като се отдалечи.

Отвсякъде ме заобикаляха хора, щъкащи из гарата като рибни ята при океански риф, като скупчили се овце. Срещаха се, разговаряха, целуваха се, бързаха за влака, мислейки за пътуването или просто за вечерята.

Ала не и аз.

Не е нужно да шофираш, вървиш или дори да скочиш, за да се озовеш на Пустото място.

Понякога то само идва при теб.

Келнерът, когото вече бях разпознал, размени няколко реплики с клиент, излизащ от ресторанта. Непознатият се помота пет минути из гарата, наблюдавайки таблата с пристигащи и заминаващи, после рязко се запъти към вестникарската будка. Там си купи вестник и поговори с продавача, втория ми обект — само няколко изречения, но повече от необходимото, за да си купи вестник.

Здрасти, пичове.
Скочих.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.